

ONS ZEELAND

PANORAMA

16 JUNI 1938 — No. 24

LOSSE NUMMERS 15 CENT

Trompetgeschal en trommelslagen kondigen het begin aan der groote bruiloftsfeesten in 't Zuid-Servische bergdorpje Galicnik. Deze feesten duren vier dagen en gaan gepaard met ceremoniën volgens 'n oeroud gebruik. De mannen van Galicnik verhuren zich als landarbeiders ver buiten hun geboortedorp. Eenmaal per jaar komen zij naar Galicnik terug en dan trouwen zij, meestal tientallen paren tegelijk.

DE SCHREIENDE BRUIDEN van Galicnik

Tranen en 'n lachend hart!

Daags voor het huwelijk stuurt de bruidegom zijn paard naar de woning van de bruid. Zwaar gesluierd moet zij daar op plaats nemen en naar de hofstede van haar bruidegom rijden. Den sluier mag zij geen oogenblik afleggen, want deze wordt pas den volgenden morgen door den geestelijke in de kerk teruggeslagen, nadat hij het jonge paar de trouwringen aan de ringers heeft geschoven.

Tijdens den rit naar de woning van haar bruidegom moet de bruid volgens aloude traditie heftig schreien. De stoet staat aankoudend stil; zóó uitgeput raakt 't arme bruidje, dat zij door vrienden wordt ondersteund. Paarden, zwaar beladen met huwelijkscadeau's van familie en vrienden, vormen den kop van den bonten stoet.

In de woning van haar bruidegomaan-gekomen trekt de bruid zich onmiddellijk terug in de „bruidskamer”. Daar moet zij in gezelschap van haar vriendinnen den ganschen nacht wakend doorbrengen, steeds maar schreiend en snikkend. Het meisje op den voorgrond rechts is zoo te zien erg onder den indruk van de „tragedie”.

Een heelen nacht blijven schreien, terwijl men liever zou juichen of lachen, is werkelijk geen kleinigheid. Vermoedelijk zullen de Galicnikkers zich wel er voor wachten den nacht uit te zoeken, waarin de wintertijd ingaat en de klok een uur wordt achteruitgezet....! Want dan kwamen de bruiden tranen te kort.

Pas na den kerkdienst is de sluier teruggeslagen en gaan de jonggehuwden gaarmid naar huis om het bruiloftsfeest te vieren. Nog kijkt de bruid op onze foto droefgeestig. Trouwens, zij moet zich den ganschen dag te midden van haar vriendinnen in een afzonderlijke kamer ophouden en daar de gelukwensen in ontvangst nemen van alle gasten. Pas 's avonds laat, als het feest achter den rug is en de gasten vertrokken zijn, mag de bruidegom deze kamer betreden. De vriendinnen vluchten weg en voor het eerst lacht de bruid den uitverkorene van haar hart stralend tegen '.

Het nieuwe daglicht wordt door de schreiende bruiden van Galicnik met een zucht van verlichting begroet. Nog enkele uren en dan kan de tocht naar de kerk beginnen, nog steeds zwaar gesluierd. Een broer van den bruidegom is haar begeleider.

De schoonvader biedt allen bruiloftsgasten linzen aan ten teken van vriendschap. Natuurlijk worden daarbij de deugden en de kansen der jonggehuwden besproken!

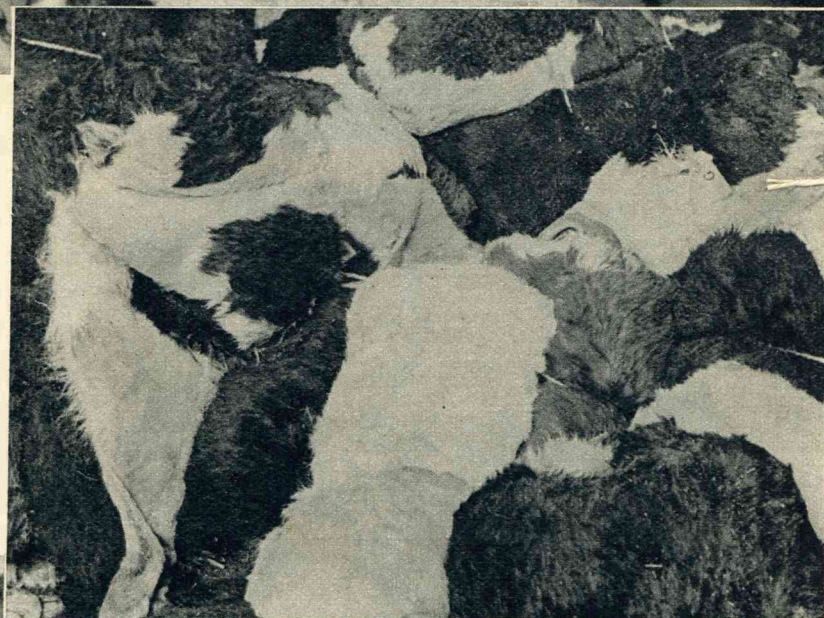

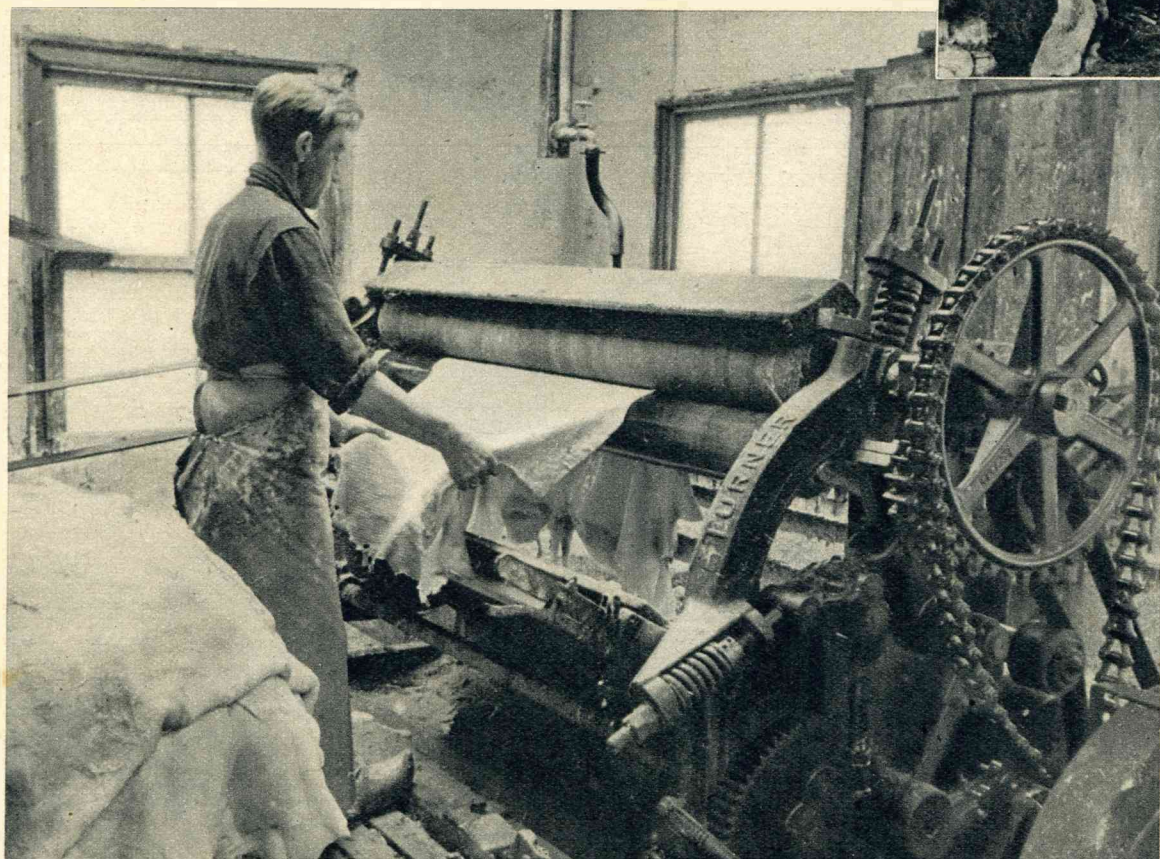
Het ontharen der kalfsvellen.

De vervaardiging van Perkament en Trommelvellen

De huiden worden van vleeschresten ontdaan.

Ruwe huiden die nog bewerkt moeten worden.

Een industrie te Borculo

Op een kwaden dag, nu ongeveer dertien jaar geleden, kon men den naam „Borculo” met groote letters lezen op de voorpagina's van de dagbladen der geheele wereld; het was de dag waarop een stormramp Borculo haast vernietigde. Thans is het plaatsje geheel herbouwd en het maakt met z'n nieuwe huizen een fleurigen indruk.

Borculo was een korten tijd vermaard door de ramp die het trof, het heeft echter ook nog een andere bekendheid in de wereld, een blijvende bekendheid, die niet op sensatie berust, doch op goed en degelijk vakmanschap. Een oude en zeldzame industrie is hier gevestigd. De Borculosche perkament-industrie van de fa. N. Elzas en Zn. is de eenige in ons land en een der bekendste van de zeer weinige fabrieken op dit gebied in Europa en zelfs ter wereld.

In dit stille Achterhoeksche dorpje komen de brieven binnen uit alle deelen van de wereld met bestellingen voor perkament en... trommelvellen.

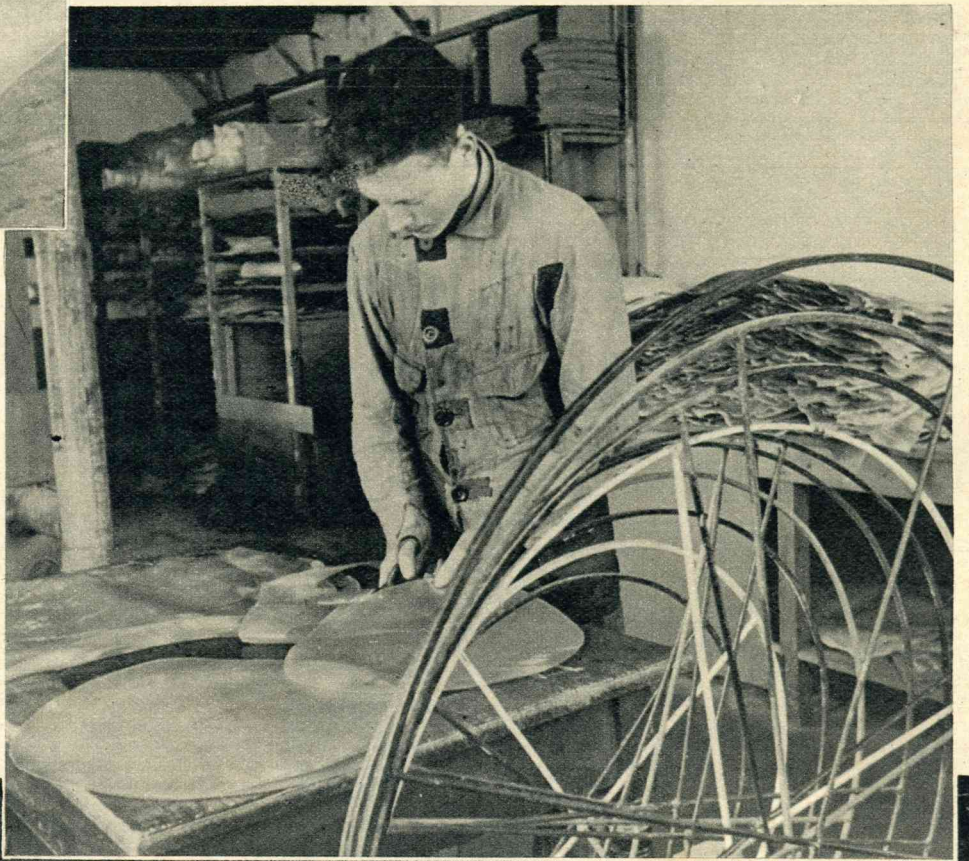
Perkament, 't zachte roomkleurige of ivoorwitte product, is natuurlijk geen massa-artikel, doch wordt heden ten dage toch nog voor vele doeleinden gebruikt, vertelde ons de heer A. Elzas. Zoo worden

Het prepareren der huiden in een roterende trommel.

*De gedroogde vellen worden door ervaren vaklui met messen glad geschaafd.
Het knippen der trommelvellen.*

belangrijke staatsstukken ook thans nog op perkament geschreven, universitaire doctorsbullen en Joodsche wetsrollen worden ervan vervaardigd. De huwelijksacte van ons prinselijk paar werd er op vastgelegd.

Een belangrijke afdeling is de trommelvelvervaardiging. Voor de machtige sonore paukenklanken onzer groote en kleine orkesten mogen we de firma Elzas en Zn. te Borculo allereerst dankbaar zijn.

Op de doffe en doordringende klanken van hier bereide trommelvellen dansen de Zoeloes in Afrika hun wilde krijgsdansen. Tamboers in China, Japan, Canada, Zuid-Amerika etc. slaan hun roffels op de vellen, die hier met zorg werden vervaardigd.

De bewerking van de vellen is nogal ingewikkeld en eischt veel ervaring en vakmanschap.

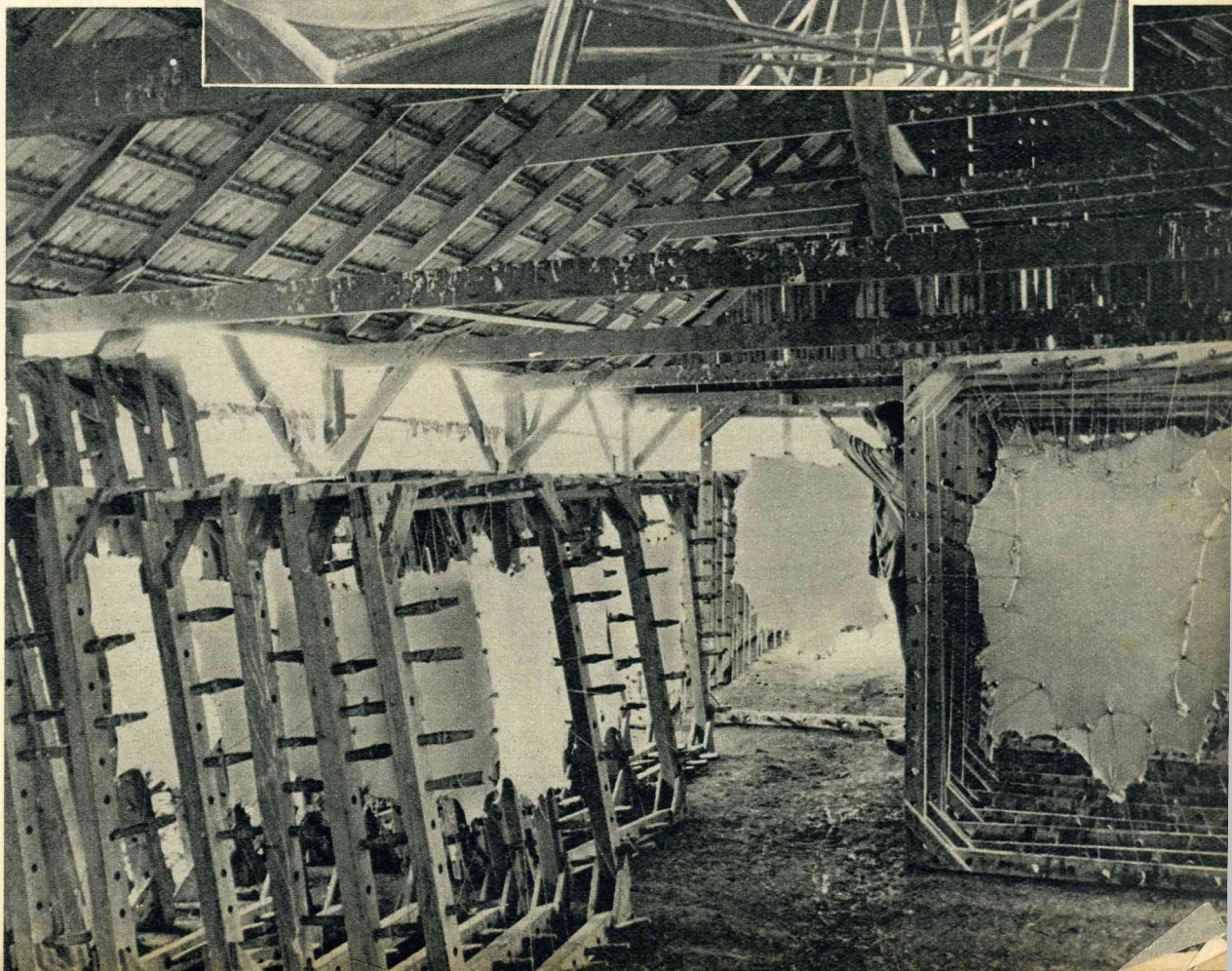
Perkament wordt gemaakt van kalfs-, schapen-, geiten- en varkenshuiden. De ruwe huiden worden geloofd in kalkputten, onthaard en ontvleesd. Ontvleezen is de eenige bewerking die machinaal geschiedt. Vervolgens worden de natte vellen op ramen gespannen en gedroogd. Na 't drogingsproces worden de vellen door ervaren vaklui met messen glad geschaafd. Natuurlijk is de behandeling voor iedere huid verschillend, naar gelang van 't doel waarvoor ze bestemd is. De paukenist verlangt 'n anderen toon dan de Zoeloe in Afrika.

De Borculosche perkamentindustrie dankt haar ontstaan aan een merkwaardige gebeurtenis. Een Russische Jood van veelzijdige kennis bezocht méér dan honderd jaar geleden de Joodsche gemeente te Borculo. Hij maakte kennis met een voorvader der heeren Elzas, die hem overhaalde te blijven om z'n kinderen te onderrichten. Deze voorvader der tegenwoordige eigenaars, die een handel in huiden dreef, en z'n nieuwe Russische vriend lazen veel in den Talmud, waarin van het sneeuw witte perkament werd gewaagd der Joodsche wetboeken.

Dit witte perkament, waarvan de bereidingswijze in verval was geraakt, had hun bijzondere interesse. Ieder voor zich trachtte 'n stuk wit perkament te vervaardigen. 't Product van den Rus bleek inderdaad sneeuw wit te zijn, maar erg broos. 't Andere was sterk, maar niet geheel blank. Zij ontdekten de gemaakte fouten en slaagden erin na lang experimenteren de oude kunst te doen herleven. Van Joodsche gemeenten in 't land kwamen de eerste bestellingen voor wetsrollen en langzamerhand groeide 't bedrijf.

't Is een werkelijk genot de kunstig geprepareerde vellen perkament, marmerkleurige, ivoorwitte, roomkleurige, geaderde, te bezien en te betasten. Onze oprechte hulde voor de instandhouding van dit oude en edele handwerk.

Het drogen der vellen geschiedt op ramen.

Een proces om een gletscher

Het bondsgerecht te Lausanne heeft in laatste instantie moeten beslissen in een geschil tusschen de gemeente Oberwald en den bekenden hotelhouder dr. Seiler over de eigendomsrechten op den Rhône-gletscher. Dr. Seiler heeft zijn proces gewonnen, zoodat thans een van de meest bekende gletschers van Europa privé-eigendom is geworden.

Alexander Seiler kwam in 1857 in het bezit van het toentertijd nog vrij primitieve hotel aan den rand van den gletscher. Hij liet het verbouwen en maakte er het thans nog bestaande hotel Belvédère van. Om te voorzien in de behoefte aan melk, boter en kaas verschaftte hij zich ook het weiderecht op het gebied rondom den Rhône-gletscher, maar de gemeente Oberwald trok dit recht in twijfel. Het bondsgerecht stelde dr. Seiler echter in het gelijk.

Het ruime moderne hotel gezien van de voorzijde. De spoorweg Furka-Oberalp doorkruist het eigendom van dr. Seiler over een lengte van 4 km. Het geheele Seilergebied beslaat thans een oppervlakte van 37.4 km.² en is het grootste privé-eigendom dat men in Zwitserland kan vinden.

Een tocht over den Furka- en Grimselpas, in het hartje der Alpen, maakt nog steeds een onvergetelijken indruk op elken automobilist. De pas slingert zich langs de hoge granieten wanden en leidt den toerist tot aan den voet van den Rhône-gletscher.

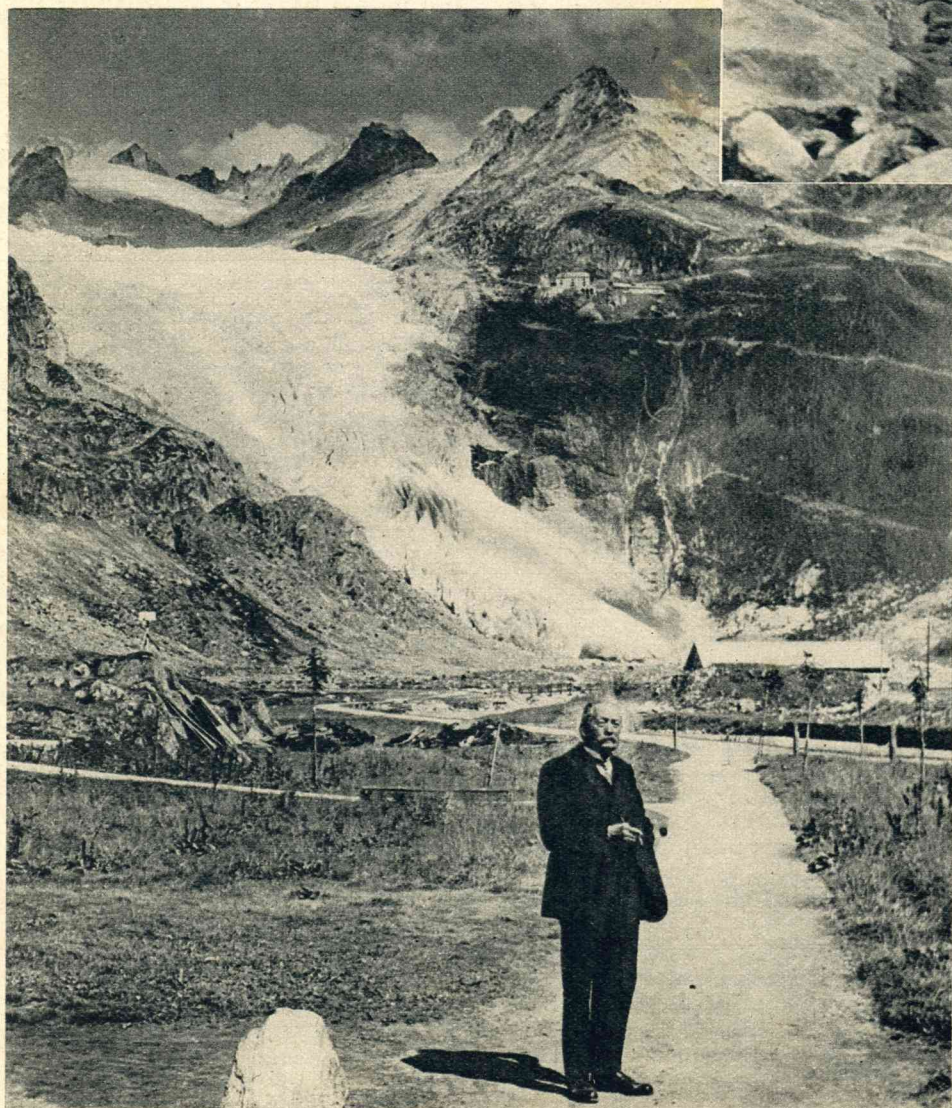
De Rhône-gletscher op het einde der achttiende eeuw, naar een gravure van Bosson. Men kan hier duidelijk zien, hoe de gletscher op dat tijdstip nog een groot gedeelte van het dal vulde.

Het kleine gebouwtje in het midden van onze foto geeft toegang tot de gletschergrotten. De gemeente Oberwald verleende allerlei concessies aan de eigenaars van het nieuwe gebouw, zonder in 't minst rekening te houden met de eigendomsrechten van dr. Seiler. Deze echter stelde zich niet tevreden met de geschapen situatie en nam het gerecht in den arm.

De zoon van Alexander, de heer Jozef Seiler, heeft het werk van zijn vader voortgezet. Hij wijdde al zijn energie en zijn ondernemingsgeest aan het bevorderen van het hotelwezen in Gletsch en Belvédère. Het is voornamelijk te danken aan zijn doorzettingsvermogen, dat de 235 weiderechten van de Alp Gletsch in het bezit der familie Seiler zijn gekomen.

Het punt van oorsprong van de Rhône. Ruischend en schuimend zoekt het smeltwater van den Rhône-gletscher zich een uitweg door de reusachtige natuurlijke poort aan den voet van de ijsmassa.

Aan het Seilerhotel is ook een school voor bergbeklimmers verbonden. Zij staat onder leiding van ervaren gidsen en geeft iedereen gelegenheid om de bergsport te beoefenen. De prachtige omgeving leent zich overigens in elk opzicht tot het opdoen van de noodige routine.

Moeders trots!

Model 238. Knippatroon verkrijgbaar in de maten 64 en 68 cm. à 20 ct. per stuk plus 5 ct. portokosten.

Dit is één van de 125 leuke modelletjes uit het KINDERMODEBOEK opgenomen in Zomerpracht 1938. Wanneer gij Uw keus maakt uit deze keurcollectie jongens- en meisjesmodellen zullen Uw kinderen worden bewonderd omdat zij er zoo vlot en aardig gekleed uitzien. Ze zijn dan zoo echt moeders trots! Bovendien vindt U in Zomerpracht, nog 200 schitterende dames- en meisjesmodellen, deels gekleurd. Tevens een gratis strijpatroon. Prijs van dit modeboek met 327 modellen 60 c.

Bestellingen kunnen als volgt geschieden: door bemiddeling van Uw agent of bezorger; door girostorting op no. 293631; door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels aan:

PATRONENKANTOOR PANORA
NASSAUPELLEIN 1 - HAARLEM

Maakt zelf Uw hoestsiroop

Kwart liter komt op 75 cent

Geen enkel middel brengt bij kinderen en volwassenen spoediger verlichting in gevallen van verkoudheid, hoest, enz., dan dit eenvoudige recept.

Koopt bij Uw apotheker of drogist een 30 grams-fleschje Vervus (dubbel geconcentreerd), dat tegen den vastgestelden prijs van 75 cent verkocht wordt. Voegt er een kwart liter heet water en een eetlepel suiker bij. Even roeren tot alles goed opgelost is. Zoo'n groote flesch van deze uitstekende medicijn is zeer voordelig.

Heeft U last van Asthma?

Is het U 4 cent waard om misschien de oplossing te vinden?

Wij zijn bereid U gratis 2 tabletten ADOZO te zenden, wanneer U een briefkaart met Uw naam en adres stuurt aan ADOZO, Afd. 70, Keizersgracht 6, Amsterdam-C. Het betekent voor U onmiddellijke verlichting van Uw asthmaaanvallen, of het verlies van 4 cent voor een briefkaart.

Agent 247 hakt een knoop door

door Archibald Rave

Een halve oesterbank, behorende tot de nalatenschap van wijlen den heer Elias Fraser," las meneer Bromton — van Bromton & Co., zaakwaarnemers te Mohite — met een neustem voor, „gelegen in de monding van de Alabama, in de nabijheid van het dorp Bloomsbury...."

Gloria Saunders stond er een oogenblik beduusd van. „Een halve oesterbank, zegt u?" vroeg zij werktuiglijk. „'t Is natuurlijk een heele," lichtte meneer Bromton haar bereidwillig in, „maar behalve u is er nog een andere rechthebbende. Een zekere meneer John Fraser, een achterneef van wijlen uw oud-oom."

„En... en liet die onbekende oom anders niets na?" informeerde zij haperend.

„Een hoop geld, maar dat heeft hij vermaakt aan liefdadige instellingen. Wonderlijk genoeg vergat hij beschikkingen te treffen ten aanzien van zijn oesterbank, waaraan hij nota bene zijn rijkdom had te danken. Dank zij onze onvermoeide nasporingen is het ons gelukt vast te stellen, dat er twee rechthebbenden waren — u en uw achterneef Fraser. En nu weet u er alles van, juffrouw Saunders. Bromton en Co zijn u gaarne van dienst, als het noodig mocht zijn."

Bedremmeld verliet zij het kantoor, op den voet gevolgd door Puck — een soort terrier met een knoestigen stamboom. Een halve oesterbank — wat kon je daar in 's hemelsnaam mee uitvoeren? Zij nam een kloek besluit en liep naar een bushalte. Allereerst ging zij die fameuze erfenis eens in oogenschouw nemen. Een uur later stapte zij in het dorp Bloomsbury uit en, nog altijd vergezeld van Puck, stevende zij op een inboorling af, wien zij den weg vroeg naar de oesterbank van wijlen meneer Fraser.

„U is de tweede vandaag," grinnikte de man, toen hij haar met veel uithaal den kortsten weg had aangeduid.

Ergens aan den waterkant, die haar gewezen werd als de plek, waar oom Fraser zijn rijkdom had opgediept, maakte zij kennis met achterneef John. Hij was niet knap en niet leelijk, heel gewoon, fors van gestalte en had iets autoritairs in zijn houding.

„Hallo," stapte zij op hem toe. „Bent u meneer Fraser? Ik ben Gloria Saunders. Ik kom mijn erfenis bezichtigen." „Aangenaam," zei hij verrast. „Ik heet John. Nooit geweten, dat ik zoo'n knap achterneefje in de stad had wonen."

Hij stak haar een hand toe zoo groot als een kolenschop. Gloria bloosde en ergerde zich erom. „En waar is mijn erfenis nu?" vroeg zij.

„Onze oesterbank — wel, op de dakpannen, natuurlijk," lachte hij.

Ze vond het een flauwe mop — er was geen huis in den omtrek te zien. En oesters groeien toch niet op de daken? „Houdt u me voor den gek?" vroeg ze een beetje bits.

„Volstrekt niet, nicht Gloria. Oesters kweeken ze hier op dakpannen. Maar die pannen liggen in de rivierbedding en zoodra de oesters volwassen zijn, worden ze eraf gestoken. Ik heb dien oom Fraser nooit gekend, maar zijn oesters moeten prima zijn. De voornaamste restaurants in Florida behoorden tot zijn afnemers."

Terwijl hij sprak, dwaalde zijn blik

naar Puck. Zij meende afkeuring in zijn oogen te lezen en fronste haar wenkbrauwen. Half afgewend luisterde zij naar zijn verklaringen.

„En zouden we nu niet naar het dorp terugkeeren?" vroeg hij plotseling. „Ik heb honger als een paard. Zullen we samen eten? We dienen toch ook nog te overleggen, wat we met de erfenis aan zullen vangen."

„Is dat noodig?" vroeg ze gedachte-loos, terwijl zij naast hem voortging.

„Ja, wou je die zooveel duizenden vierkante meters dakpannen soms doorzagen?" grinnikte hij. „Ik stel voor met de exploitatie door te gaan en de opbrengst te deelen."

„Ik zou mijn deel veel liever verkopen," antwoordde ze. „Wat heb ik aan dien soesah?"

„Verkopen?" vroeg hij merkbaar teleurgesteld. „Dat zou ik niet doen. Er zit een behoorlijke winst in de zaak en waarom zouden we geen compagnons worden? Fraser en Saunders — of Saunders en Fraser, net zooals je verkiest. Fraser alléén klonk anders misschien nog wel zoo goed."

Hij lachte en opnieuw ergerde zij zich. Doch thans om de bedoeling, die hij in de laatste woorden liet doorschemeren. Wat dacht hij wel? Dat zij 'n kind was, dat hals over kop verliefd werd op den eersten den besten man, die aardig tegen haar deed? Zij zou hem die arrogantie afleeren.

„Neen," antwoordde zij koel en gereserveerd.

„Kom, denk nog eens goed na," lachte hij. „Saunders en Fraser klinkt óók wel aardig."

„Heelemaal geen Saunders — ik verkoop," zei ze vastbesloten.

„Is dat je laatste woord?"

„Mijn allerlaatste. En hier ga ik rechtuit, neef Fraser. De rest hoor je wel van Bromton en Co. Adieu," zei ze met heimelijke pret om zijn verslagen blik.

John Fraser schudde nadenkend zijn hoofd en ging het restaurant binnen. Hij zou haar wel krijgen....

Meneer Bromton wierp zich achterover in zijn bureaustoel, nam een brief op en slaakte een diepen zucht.

„Fraser en Saunders?" grinnikte zijn compagnon.

„Natuurlijk," bromde hij. „Een brief van Fraser. Hij weigert te verkopen..."

„Dat weigerde hij de vorige week al."

„Jawel, maar nu er een kooper gevonden is voor Saunders' aandeel, weigert hij met hem samen te werken."

„Dat is zijn goed recht. Meneer John Fraser schijnt geen onbekende te zijn in rechtskundige zaken..."

„Ik wou, dat ie 't wel was. Hij wurmt de zaak aardig in den knoop. Fraser en Saunders — ze blijven allebei stijfkoppig op hun stuk staan. Ik wou, dat dat meisje verstandiger was. Er kan toch niets op tegen zijn met een neef samen te doen, zou ik zoo denken."

De Co van meneer Bromton nam den brief op en las hem tot het einde. „De stijl is correct — al heeft ie handen als kolenschoppen. Wat doet die John Fraser eigenlijk voor den kost?"

„Niks, geloof ik," bromde meneer Bromton en daarop zette hij zich aan de schrijfmachine, om zijn principale te berichten, dat de onderhandelingen door het afwijzend antwoord van den heer John Fraser op dood spoor waren gelopen.

MILLIOENEN VERRAST DOOR GEMODERNISEERDE TANDPASTA!

Dick Powell and Doris Weston
in The Singing Marine
A Warner Brothers Picture.

PEPSODENT is de eenige van alle tandpasta's, die IRIUM bevat. Millioenen hebben langen tijd het bezit van blanke fraai glanzende tanden moeten ontberen en krijgen dit thans terug door IRIUM.

Zoodra U deze gemoderniseerde tandpasta gaat gebruiken is het uit met die doffe, verkleurde en door tandfilm gevlekte tanden, want IRIUM — een geheel nieuw schuimend bestanddeel — maakt het kleverige laagje tandfilm los en doet het als bij tooverslag verdwijnen — het geeft een verrassende glans, zelfs aan het dofste tandglazuur.

De groote tube is voordelliger

PEPSODENT TANDPASTA

de eenige met IRIUM

Gloria Saunders stampvoette, toen zij het las. „En tóch geef ik niet toe. Als hij dat verwaande niet over zich had, kon het me niet schelen. Maar arrogante mannen kan ik niet uitstaan.”

Ongeveer op hetzelfde oogenblik trad meneer John Fraser den grootsten sport-artikelenwinkel van Mobile binnen en kocht daar een halsband met 'n sterken leeren riem.

Agent no. 247 liep op een middag kort na twaalf uur te surveilleren in zijn wijk, toen hem bij het inslaan van Mount Street een tafereeltje trof, dat een prettigen glimlach op zijn dienstgezicht te voorschijn riep. Een slagersjongen op de fiets overreed met zijn achterwiel den poot van een soort terrier. Jankend vluchtte de hond op een knappe jongedame toe. Zij hurkte op het trottoir, nam den hond op en trachtte hem met liefkoozende woordjes te troosten.

Agent no. 247 versnelde zijn afgemeten tred en bleef voor het meisje staan. „Hé, jongedame, heeft die hond een penning?”

Het meisje keek slechts vluchtig naar de geüniformde gestalte op. „Nee — ja — nee, ik geloof het niet,” zei ze zoo onverschillig mogelijk. „'t Schijnt een zwervertje te zijn...”

„Een zwervertje?” vroeg de agent, den nadruk op dat verkleinwoordje leggend. „Een reuzenzwerter is het, jongedame. 'k Ontmoette datzelfde hondje een week geleden ergens in Bloomsbury...”

De jongedame keek ongerust op. Zij schrok, maar onmiddellijk daarop plooi- de zich een glimlach om haar lippen. „O, ben jij het, Johnny?” vroeg zij met een blik vol hemelsche onschuld.

„Jawel, ik ben het,” antwoordde agent Fraser. „Ik vrees,” ging hij voort, „dat ik procesverbaal zal moeten opmaken. Een hond zonder penning — hoe is uw naam?”

Gloria kwam verbaasd overeind. „Dat... dat meen je toch niet?” stotterde zij.

„Wat — dat ik mijn plicht zou doen? Natuurlijk meen ik dat. Uw naam alsjeblieft...”

Agent Fraser had zijn notitieboekje te voorschijn gehaald en toonde zijn strengste dienstgezicht. Gloria werd vuurrood. Toen verscheen er plotseling een triomfantelijke uitdrukking op haar gelaat. Zich aan hem gewonnen geven — dát nooit!

„Ik zei je toch al, agent, dat die hond niet van mij was,” viel zij sarcastisch uit.

„Hij is wel van u!” blafte agent Fraser. „U had dienzelfden hond vorige week in Bloomsbury bij u.”

„Zóó... en is dat voldoende bewijs, dat die hond mijn eigendom is?” spotte Gloria. „Ik ontken het en bewijs nou maar eens het tegendeel. Het beest loopt me na, waar ik ga — nou, en waarom zou ik hem weggagen?”

Zij dacht John Fraser verslagen te hebben, maar het volgend oogenblik bespeurde zij, dat zij zich vergiste. Hij borg bedaard zijn boekje op en haalde tot haar onuitspreklijke verbazing een halsband met een riem te voorschijn. Plotseling had hij den hond bij den nek te pakken en met een vlugge beweging deed hij hem den halsband om.

„Dát maakt de zaak zooveel eenvoudiger, jongedame,” zei hij zonder een zweem spot of voldoening in zijn stem. „Onbeheerd loopende honden dienen volgens stadsverordening afgemaakt te worden. Goedendag, juffrouw.”

Gloria stond hem een oogenblik stom verwonderd na te staren. Toen begreep zij eensklaps, dat het ernst was. Zij liep hem haastig achterna. „Dierenbeul!” siste zij verontwaardigd.

Agent Fraser bleef staan. „Belediging van een ambtenaar is óók strafbaar, jongedame, en daardoor kan je in 't gevang terecht komen,” waarschuwde hij streng.

Gloria verbleekte en begon haastig uit een ander vaatje te tappen.

„Hoor eens, Johnny, dat kun je niet meenen,” hernam Gloria. „Dat stomme dier heeft je toch niets gedaan? Toe, hij is zoo aan me gehecht — laat 'm nou loopen. Ik zal met plezier de boete betalen.”

„Het spijt me voor u, maar uw berouw komt te laat,” zedeneesterde agent Fraser met een onaandoenlijke stem. „Mijn plicht schrijft me voor, dien hond naar het asyl te brengen.”

„En dan wordt ie afgemaakt?” vroeg Gloria met een nauw bedwongen snik.

„Pijnloos,” verzekerde hij.

„Je hebt 'n hart van steen...”

„Als van was, zoo zacht. Maar plicht is plicht en ik moet om m'n haantje denken.”

Gloria wierp een benevelde blik op Puck. De hond wilde tegen haar opspringen, doch de riem belette het hem. „Waf!” blafte hij verontwaardigd.

„Meld je met dat waf over drie minuten maar in den hondenhemel present,” bromde agent Fraser. Hij sloeg een hoek om en halverwege de straat zag Gloria het uithangbord van het asyl bengelen. Zij wierp een vluggen blik achter zich en toen zij zag, dat niemand hen volgde, trok zij haar hardvochtigen achterneef aan z'n mouw.

„Hoor nou eens, Johnny,” hernam zij met smeekenden aandrang in haar stem. „Hier ziet niemand ons, kan je 'm niet laten loopen?”

„En m'n plicht dan — en m'n baan?” voer agent Fraser kennelijk verontwaardigd uit.

„Je... je baan?” stotterde ze. „Die oesterbank is er immers? Ik dacht, dat je 'm zou gaan exploiteeren?”

„Doe ik ook — den eersten van de volgende maand.”

„Nou, dan moet je je baan immers toch laten loopen? Toe, Johnny, hij is zoo lief voor me en ik ben zoo aan 'm gehecht.”

Agent Fraser hield zijn pas wat in en keek opzij. „Als je maar half zoo gehecht was aan mij als aan hem, geloof ik waarachtig, dat ik 'm liet tippelen,” zei hij als in gedachten.

Gloria voelde zijn blik en werd vuurrood. „Zou... zou je 't doen, Johnny?” vroeg ze kleintjes.

„Beslist. Ik vind, dat we samen een aardig paar vormen en ik ben lang niet zoo kwaad als je denkt. Nou, we zijn er. Wat wil je? Zal het voorloopig Fraser en Saunders zijn? Later kunnen we er altijd nog Fraser en Zonen van maken.”

Gloria hield haar blik met de hemelsch onschuldige uitdrukking op de blauwe lucht gevestigd. „Je zet me het mes op de keel,” zuchtte ze. „Maar als je belooft Puck nooit kwaad te doen...”

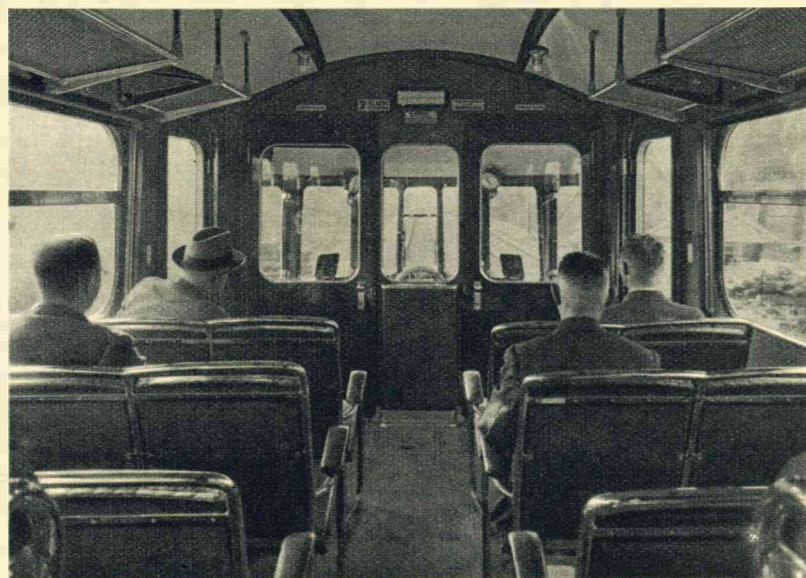
„Daar gaat ie al,” grinnikte agent Fraser en met een luid gebel hernam Puck zijn vrijheid.

„Een telefoontje,” zei de Co van Bromton en Co den volgenden dag. „Het geschil Fraser-Saunders is opgelost. Een zekere agent 247 heeft den knoop doorgehakt, zegt die juffrouw Saunders. Ik zal haar wel verkeerd verstaan hebben, maar ik dacht, dat ze zei met een hondenhalsband en 'n riem. Nou ja, er zijn wel met gekker dingen hardnekkige geschillen beslecht.”

„En wat wordt er nou van die oesterbank?” vroeg meneer Bromton. „Firma Fraser en Saunders?”

„Dat weet ik niet, maar voorloopig zijn ze verloofd,” grinnikte zijn Co.

N.V. NEDERLANDSCHE SPOORWEGEN

In 1937 werden 23.000 8-DAAGSCHE ABONNEMENTSKAARTEN afgegeven

Nu ook iets voor U?

1e klasse f 25.—, 2e klasse f 21.75, 3e klasse f 15.—

Tegen bijbetaling van f 5.— vervoer van Uw rijwiel met alle verlangde treinen gedurende die 8 dagen.

2 kinderen van 4-10 jaar op één kaart

Beide soorten abonnementskaarten kunnen elken dag ingaan. Houders van een 8-DAAGSCHE ABONNEMENTSKAART kunnen, tegen den gereduceerden prijs van f 1.50 per rit (kinderen van 4-10 jaar f 0.75), met den A.T.O.-bus over den Afsluitdijk reizen van ALKMAAR naar LEEUWARDEN of omgekeerd. Bijbetaling vooruit te voldoen aan een station N.S.

Gaat Uw schoonheid verloren?

de Olijfolie in
PALMOLIVE
geeft ze U terug

BEHOUDT Uw schoonheid, zij is een kostbaar bezit. Zij neemt in, behaagt, en kan zelfs Uw geluk beïnvloeden.

Maar hoe haar te behouden, of terug te winnen? Dat is niet moeilijk. Gebruikt slechts de zeep, die Uw huid nodig heeft: Palmolive, waarin olijfolie verwerkt is, de zeep van de Canadeesche vijfving. Haar roomachtig schuim maakt de huid satijnzacht en jeugdig. Neemt schoonheid in voorraad: Koopt vandaag nog 3 stukken Palmolive!

Palmolive Zeep voor de teint, Palmolive Shampoo voor het haar! Palmolive Shampoo maakt het haar zacht en geeft het een mooien, natuurlijken glans.

Prijs: 12 ct. per pakje van 2 shampoo's.

VISCHOTTERVANGST MET DE HAND

In het uitgestrekte stroomgebied der Amazone-rivier komen, ondanks alle moderne verkeersmiddelen, slechts weinig Europeanen. Kaarten bestaan niet van deze reusachtige wildernis, die zoo groot is als half Europa, en een expeditie in de ontoegankelijke wouden en steppen is een zeldzaam gewaagde onderneming. De weinige inboorlingen, die men er aantreft, houden er 'n heel bijzondere levensopvatting op na, en men treft bij hen gebruiken aan, welke men nergens anders ter wereld tegenkomt.

Zoo is bijvoorbeeld hun jacht op den visch-otter, een dier, dat daar veel grooter is en veelvuldiger voorkomt dan in Europa, al zeer merkwaardig. De Indio's, die men in kleine groepen, verspreid levend, aantreft, vangen deze dieren namelijk, slechts met een speer gewapend, onder water. Men zal begrijpen dat hiertoe een buitengewone behendigheid en een meesterlijke zwem- en duiktechniek allereerste voorwaarden zijn. Want het gaat er bij deze jacht op de uiterst beweeglijke en met een vervaarlijk gebit uitgeruste waterroofdieren niet alleen om, ze onder water te achter-

volgen en doodelijk te treffen, doch ook allerlei andere gevaarlijke dieren te mijden, waarvan de wateren in het Amazonegebied wemelen.

Wanneer de Indio de verblijfplaats van een visch-otterfamilie heeft ontdekt, duikt hij, slechts gewapend met zijn speer en een stok om zich gevaarlijke vischen van het lijf te houden, den waterpoel in. Daar achtervolgt hij het dier met snelle wendingen, drijft de speer met vaste hand in het glimmende, gladde otterlijf en verschijnt even later met zijn prooi boven water. Het is, zooals men licht begrijpen zal, uiterst gevaarlijk werk, maar de Indio's stellen er een sportieve eer in, de vraatzuchtige roofdieren in hun element

Slechts met een visch-speer gewapend duikt de Indio in den waterpoel onder.

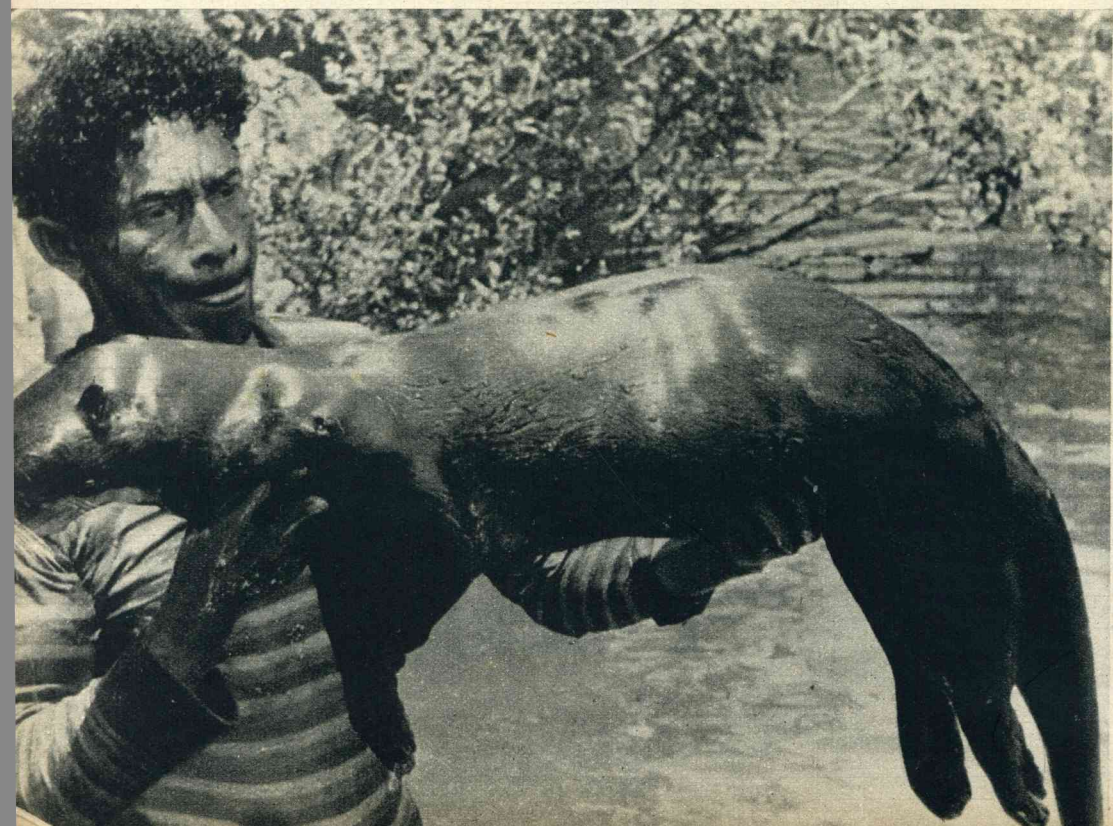
De doodelijke stoot met de speer is toegebracht, en reeds komt de otterjager met zijn prooi boven water.

Een kapitale vangst, zoo'n otter van meer dan veertig pond.

Een zware knaap, die niet gemakkelijk gevangen kon worden en wiens beet bijzonder te duchten was.

De speerwond in den schouder is duidelijk zichtbaar.

Al dadelijk, wanneer de ringrijders het spel beginnen, staat het langs de baan vol met gespannen toeschouwers.

Koudekerksche Ringrijderij

Pinkster-Drie; dan is op Walcheren de Pinkster-feestpret pas op haar hoogst. En wat is op Walcheren feest zonder rienkrieërieë? De deelname kan verschillen van 't eene jaar bij 't andere, maar uitsterven doet hier dit traditioneele volksvermaak nog bij lange niet. Zie maar 'ns hier in Koudekerke — niet alleen de boerenzoons en knechts, die met de opgesierde paarden aan den wedstrijd komen deelnemen, niet alleen de lachgrage deerntjes, heel het dorp en zijn omgeving viert het ringrijdersfeest mee. Behoud en veredeling van onze oude dorpsgewoonten, dat is iets wat iederen Zeeuw ter harte moet gaan.

Wat 'n eer voor de Koudekerksche jeugd, zoo'n mooi versierd paard te mogen rasthouden tijdens de rust.

Het spannende moment.

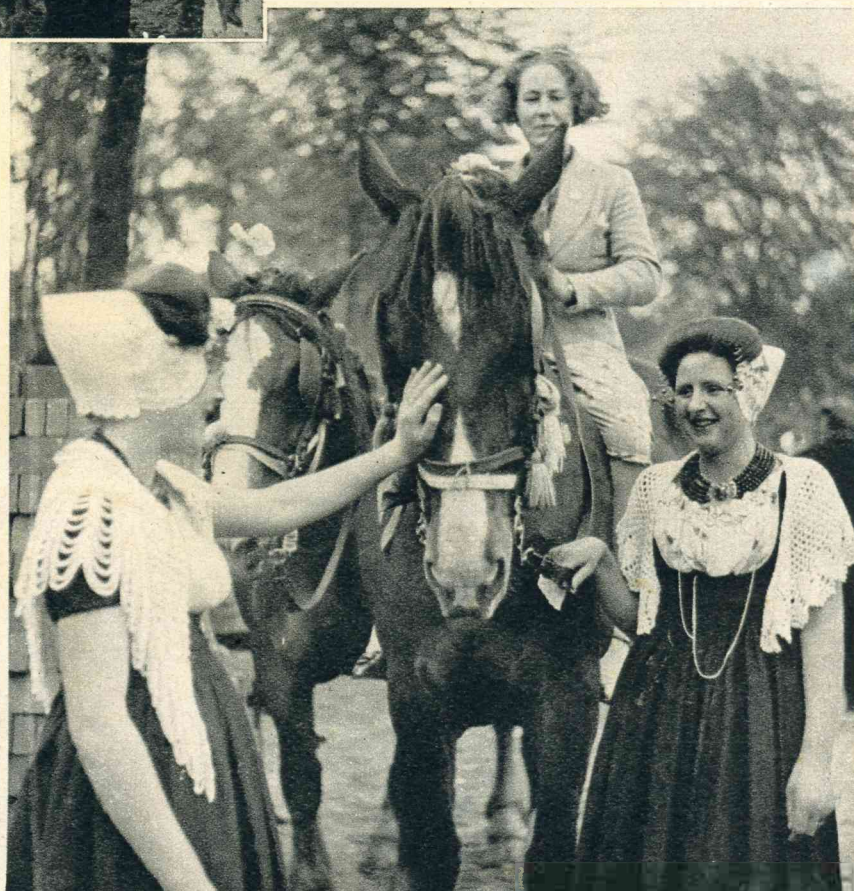

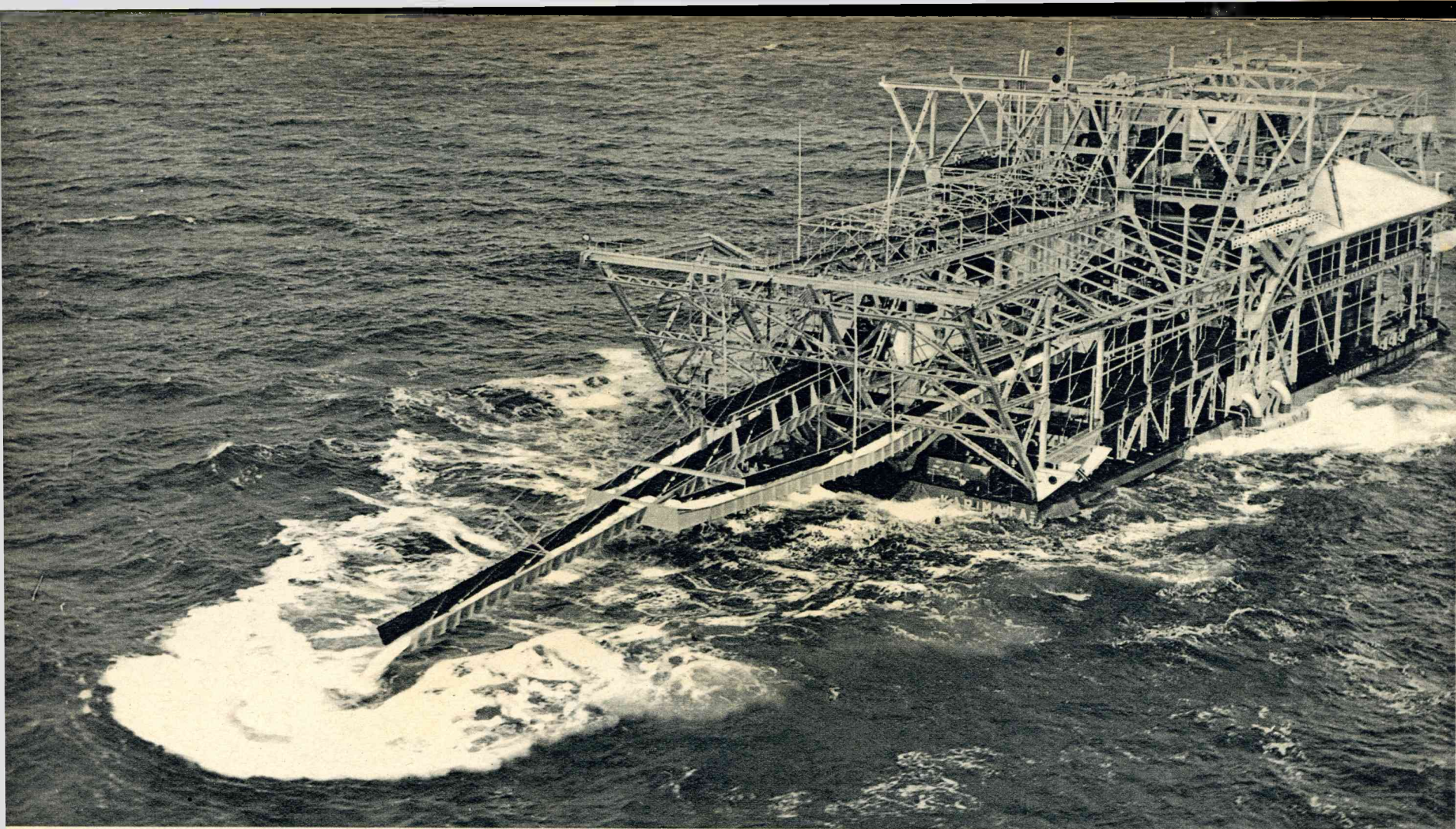
U moet niet denken, dat 't zoo'n pretje is, den ring te veroveren en daarvoor „gehuldigd” te worden . . .

. . . en, als je de heele baan langs verroerd bent, te worden gejonast!

Het paard van den winnaar te zijn en door de meisjes verwend te worden, dat is zoo'n kwaad baantje niet.

Luchtfoto van den tinbaggermolen „Karimata”, die een energieke poging zal doen de schatten van de „Lutine” aan de oppervlakte te brengen. Men schat 't fortuin, dat hier reeds meer dan 'n eeuw in 't zand ligt, op 18 miljoen gulden. In 1800 en 1801 werd roer 'n half miljoen gulden geborgen, in 1857-1859 wederom voor ruim een half miljoen, maar nadien werd tot voor enkele jaren geen ernstige bergingspoging meer gedaan.

GOUDELVERS

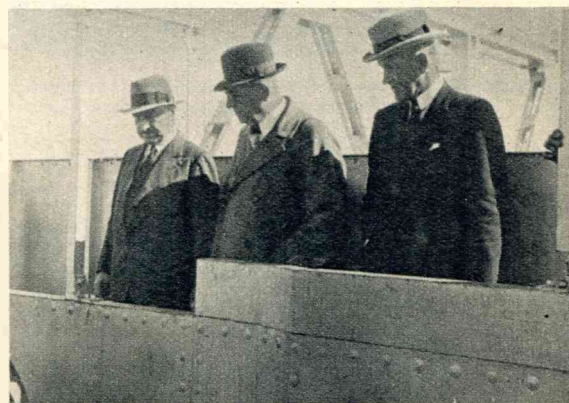
Boven het wrak van
het goudschip
„La Lutine”

Exclusieve fotoserie aan boord
van de „Karimata”

op den bodem der zee

Weer wordt een aanval gedaan op het fortuin in goud en zilver, dat door de zee tusschen de verraderlijke banken van Terschelling veiliger dan in welke safe ook bewaard wordt. Daar ligt sinds den stormachtigen Octobernacht van 1799 op de ontoegankelijke gronden het wrak van 't goudschip „Lutine”, oorspronkelijk een Franschen oorlogsbodem, in 1793 door de Engelschen buitgemaakt. De „Lutine” was van Yarmouth op weg naar Hamburg met aan boord een fortuin in gouden en zilveren staven, door Londensche bankiers afgezonden

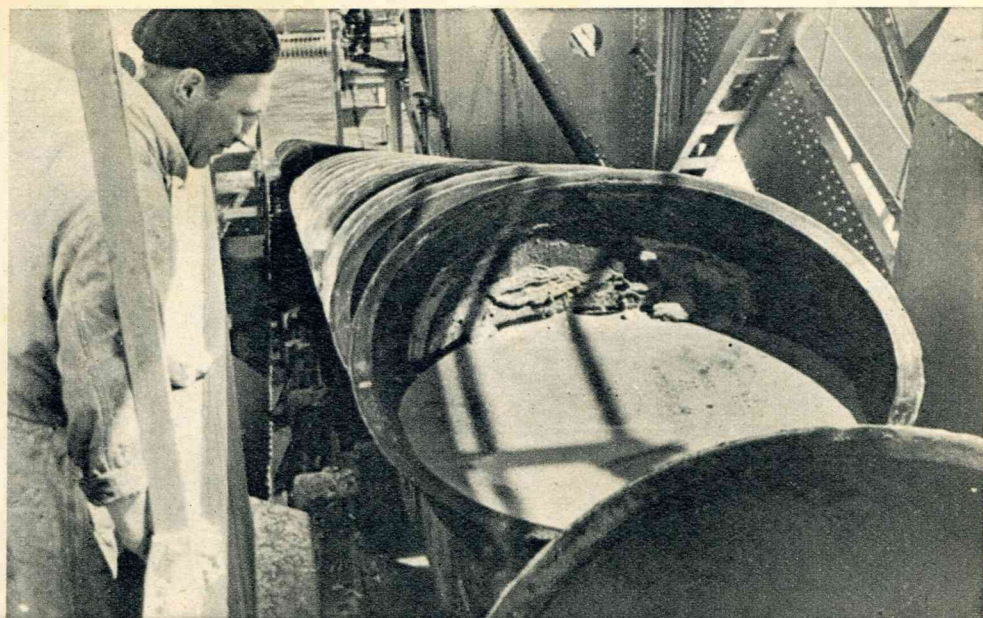

Z.Exc. minister Welter en oud-minister jhr. de Graeff aan boord van de „Karimata” om de werkzaamheden in oogenschouw te nemen.

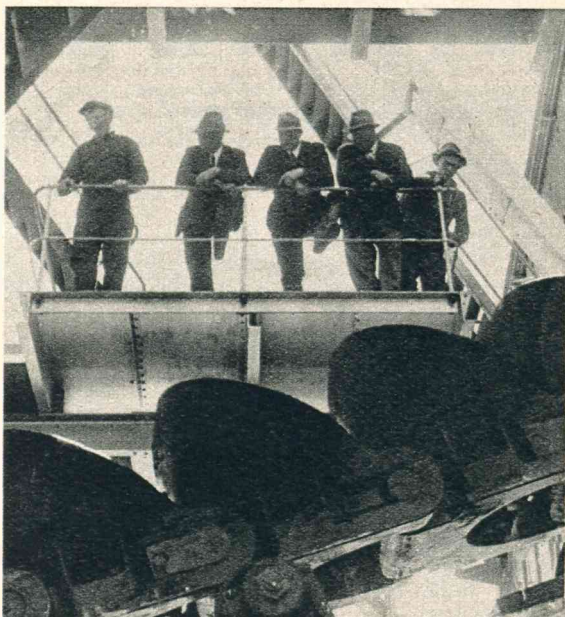

De goudzeef wordt nauwkeurig geïnspecteerd. Koperen bouten en koperen platen, die mee naar boren kwamen, doen even denken aan goud... en dan troost men zich maar, dat men tenminste al iets heeft.

Een ongewone opname van de emmers, die naar boren komen. Zullen ze het begeerde goud bevatten...? Slik, slik en schelpen! Dit zal zoo nog wel enkele dagen duren, alvorens er goud „meekomt”.

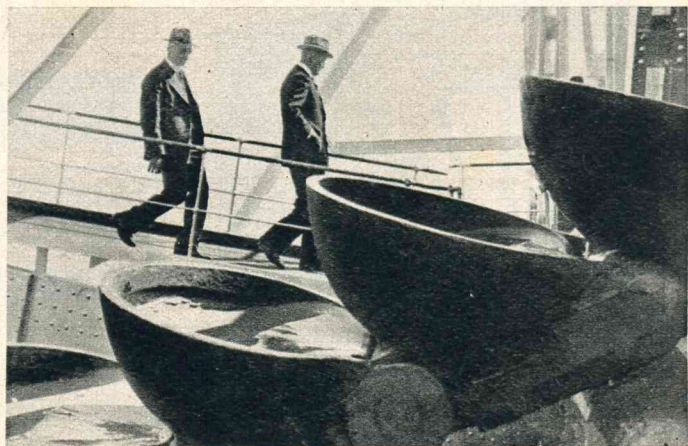
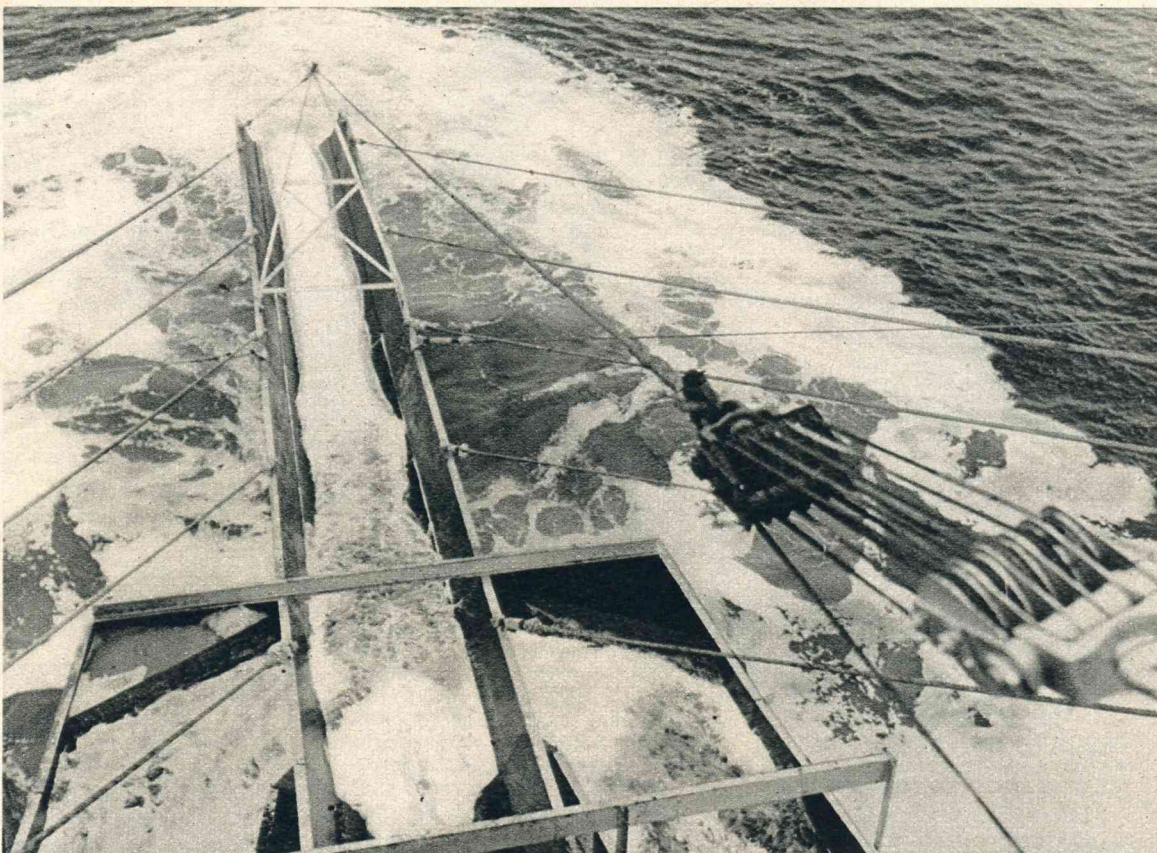
naar de Hamburgsche huizen, die door bankroet werden bedreigd. Slechts één der opvarenden wist zich te redden, de overige driehonderd kwamen jammerlijk in de stortzeeën om: hun gebeente rust in de eenzame duinpan „Doodemanskiste” op Terschelling. De scheepsbel van de „Lutine”, die in 1859 werd opgevischt, hangt thans in de groote zaal van Lloyds te Londen en doet haar bronzen stem hooren, als er belangrijke tijdingen aan de assurantiebeurs zijn mede te deelen.

De emmers, die naar boven komen, worden met belangstelling bekeken. Ziet men het goud reeds schemeren?

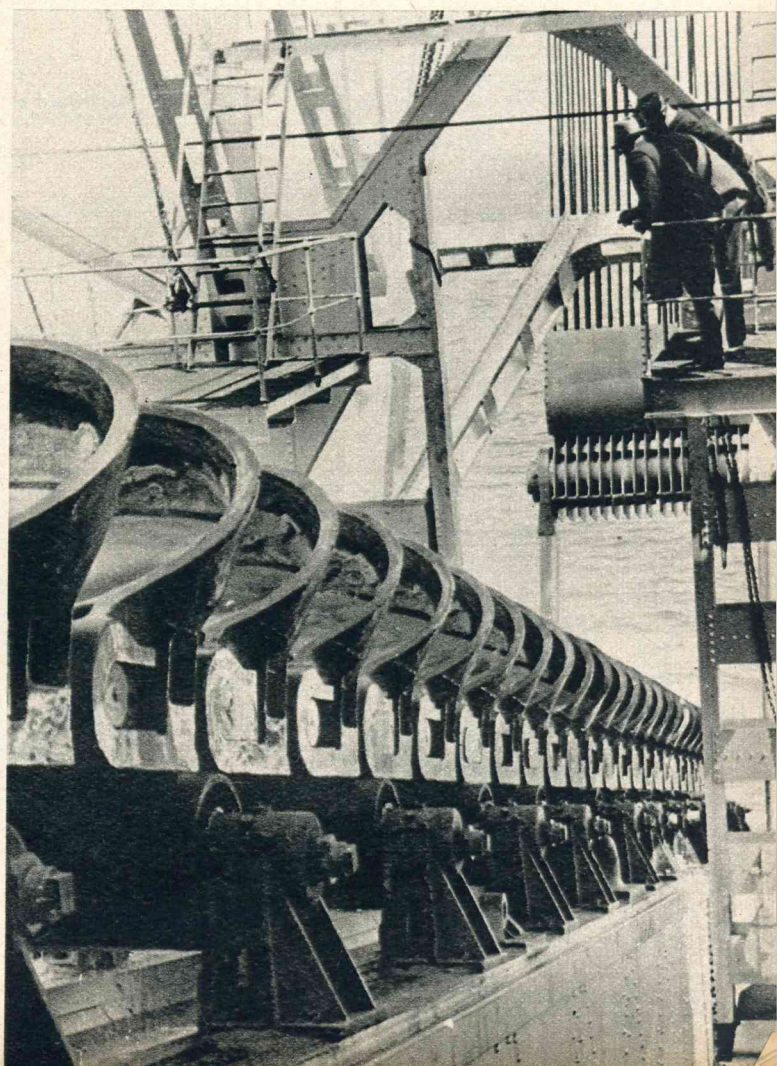
Rechts: De afwateringsgoot van de „Karimata“.

De zeejtrommel, waarin bij de eerste poging de koperen spijkers werden gevonden, die vele harten van verwachting deden kloppen.

Het oogenblik waarop Z. Exc. minister Welter zich in gezelschap van oud-minister jhr. de Graeff aan boord begeeft van de „Karimata“.

Traag komen de emmers omhoog. Heeft de zee 'n gedeelte der millioenen prijsgegeven?

Laat ik je een goeden raad
geven, neem Nefa.

Oranje 25 ct.
Blauw 35 ct.
Groen Extra
50 ct.

Zóó gaat Nefa's roem verder: iedere gebruiker wordt een propagandiste onder haar vriendinnen voor dit prachtig Nederlandsch product, dat onmisbaar is voor iedere moderne vrouw: dat voor goed een eind maakt aan de onaangename bijkomstigheden van critieke dagen. Nefa is hygiënisch; is sterk absorbeërend; is wonderzacht en bovendien... zelfs bij het luchtigste zomertoiletje volkomen onzichtbaar. NEFA: EEN NEDERLANDSCH PRODUCT dat ZIJNS GELIJKE NIET KENT.

Bovenstaand controle-merk van den Rijksniveaueidienst garandeert U: 100 % Nederlandsch fabrikaat.

Een inktvisch als detective

door Archibald Smithson

Inkvisch; noemde hij me heusch zoo?" vroeg Bert Harrison verontwaardigd aan het aardige meisje, dat naast hem in het gras zat. „Inkvisch, zei je?"

Muriel Smythe knikte. „En hij zei er bij dat hij me op zou laten sluiten, als hij me nog eens met je zag," antwoordde zij met een ingehouden snik.

„Inkvisch," herhaalde Bert wraakzuchtig. „Ik dacht dat een sheriff meer waardeering had voor de pers. Maar ik wil je niet in moeilijkheden brengen, liefste. Komt tijd, komt raad. Het blijft afgesproken: voortaan loop ik jullie huis voorbij, zonder zelfs maar een blik naar de vensters te slaan."

Een kus bezegelde zijn belofte en een paar minuten later reed hij in snel tempo naar huis terug. Zijn stemming was zwartgallig en verbitterd. Verbeelde de sheriff Smythe zich soms, dat een journalist van de Western Herald niet goed genoeg was om in zijn familie te worden opgenomen? Belachelijk! Iedereen wist dat sheriff Smythe zijn baantje alleen aan de protectie van den gouverneur te danken had en dat hij maar een zeer middelmatig politieman was. Arme Muriel. Enfin, het laatste woord was nog niet tusschen hen gesproken.

Bert Harrison, de jongste reporter van de Western Herald, oftewel de inktvisch, zooals sheriff Smythe hem minachtend had betiteld, had zich geen bepaalde voorstelling gemaakt van het wonder in de liefde, dat hij wachtte, maar in ieder geval bleef het voorloopig uit. Hij zag Muriel nergens meer en na twee maanden begon hij reeds te vreezen dat de sheriff zijn bedreiging waar had gemaakt en zijn knappe dochter in een kostschool ergens aan de kust van den Pacific had opgesloten, toen het rustige Aldershott en omgeving op zekeren dag plotseling werd opgeschrikt door een roofoverval op een ouden man.

Bert was dien morgen nauwelijks opgestaan, toen hij werd opgebeld door den redacteur van de Western Herald. „Ik krijg net een telefoontje uit Blendwood. Er is een overval gepleegd in den afgelopen nacht. Ga je er terstond heen, Harrison? En zorg dat je op tijd terug bent."

Een roofoverval was een sensatie voor Aldershott, dat zich met zijn negenduizend inwoners graag verbeeldde een echte stad te zijn. Bert liet zijn ontbijt staan, stapte in zijn auto en reed naar Blendwood, een klein dorpje van 'n duizend inwoners.

Voor een der huisjes groepte een kleine menigte samen, die traag uiteen week, toen hij naderde. Hij stapte binnen en in het portaal drong hem onmiddellijk een eigenaardige geur in zijn neus. Hij haalde dien geur een paar maal op en trad vervolgens zonder complimenten een benauwd vertrek binnen. Aan de tafel in het midden zat sheriff Smythe en naast hem de plaatselijke politiebeampte, die ijverig zat te schrijven. Tegenover hen stond een geboiede jongeman met een bleek en verontwaardigd gezicht. Bert snoof nogmaals; die vreemde geur was hier nog veel sterker dan in het gangetje. „Neem me niet kwalijk, sheriff," begon hij, hoffelijk zijn hoed lichtend, „zou u me misschien eenige inlichtingen voor de krant willen verstrekken?"

Sheriff Smythe trok een afkeerig gezicht, toen hij zag wie hem aansprak.

„Neen," zei hij kortaf. „Maak dat je hier gauw vandaan komt! 't Is hier geen rechtszaal en dus geen openbaar verhoor."

„Een paar woordjes," hield Bert aan. „hebt u den schuldige al?"

„Gaaf je niets aan," snauwde de sheriff. „Ik verstrek geen inlichtingen aan de pers. En maak nou in ernst dat je hier vandaan komt, anders..."

Een der burens lichtte hem bereidwillig genoeg in. „John Trenkins is vannacht overvallen, meneer. Hij sloep en ineens voelde hij een greep aan zijn keel. Iemand stopte hem een doek in zijn mond, zoodat hij niet schreeuwen kon, bond vervolgens zijn armen en toen zijn beenen bijeen. Niemand van de burens heeft iets gehoord. De boef heeft alle kasten en laden doorzocht en een geldkistje met vierhonderd dollar meegenomen. Juffrouw Nicholson, die hiernaast woont, vond vanmorgen vroeg het slaapkamerraam aan de straat open en zag den ouden Trenkins liggen."

„En hebben ze den dader al te pakken?" informeerde Bert belangstellend.

„Dat denken ze," antwoordde de ander bedachtzaam. „Blendwood is een rustig plaatsje en ons kent ons. D'r was maar één man te vinden, dien de politie er toe in staat achtte en toevallig hebben ze hem gisteravond om tien uur hier tegen den muur zien staan. Hij was niet erg nuchter, begrijpt u?"

Bert knikte. „En hoe is het met John Trenkins?"

„O, die is er al overheen, meneer. Hij was bewusteloos toen ze hem vonden, maar juffrouw Nicholson bracht hem gauw bij. Hij wist echter niet veel te verklaren. Het was donker en hij heeft zijn aanvaller dus niet gezien en evenmin heeft hij zijn stem gehoord. Na het verhoor door den sheriff werd ie wat flauw en zooveen hebben ze 'm naar het „Tehuis" gebracht, het oude-mannenhuis hier, begrijpt u?"

Bert kwam niet meer te weten en herinnerde zich dat hij met zuster Jane, die het „Tehuis" beheerde, al eens meer gesproken had. Hij reed erheen en informeerde naar den toestand van den ouden man.

„Kerngezond, meneer Harrison," verzekerde de zuster lachend. „Een beetje zwak van de emotie, maar hij is levendig als een visch."

„Zou ik hem misschien even kunnen spreken?" vroeg Bert.

„Och ja, waarom niet?" lachte de zuster. „Maar u zult niet veel nieuws van hem hooren — wat hij wist heeft hij den sheriff al verteld."

Bert hield zijn meening omtrent de mededeelzaamheid van den sheriff liever voor zich. Hij volgde de zuster naar het ziekenvertrek en vond John Trenkins recht op in de kussens zitten.

„Wel, oude baas, dat is gelukkig goed afgelopen," begroette hij hem. „Zonde van uw duitjes, maar die komen misschien ook nog wel terecht. Zou u mij de geschiedenis eens willen vertellen? Ik ben van de krant."

John Trenkins knikte. „Zeker, meneer, maar ik weet er niet veel van," begon hij met zijn versleten stem. „Ik schrok in het donker wakker door een hand aan m'n keel en ik dacht dat ik stikte. Maar ik kreeg alleen een prop in m'n mond en toen werd ik gebonden. Daarop hoorde ik dat die kerel alle kasten openbrak en den boel op den

Juist omdat gezonde, sterke en tevens prachtig blanke tanden zoo'n onschatbaar bezit zijn, moet U den veiligsten weg kiezen: Pastol! Ons veilige, Hollandsche tandmiddel, dat het gevaarlijke en ontsierende tandsteen door oplossing doet verdwijnen, dat het kostbare tandglazuur nimmer beschadigt... en Uw tanden prachtig blank maakt... en houdt!

In tuben van 20 en 35 ct., in groote ronde doozen v. 20 ct., in ovale doozen van . . 10 ct.

NEDERLANDSCH FABRIKAAT.

grond smees. Hij heeft dat kistje ten laatste toch gevonden, maar het heeft wel een uur geduurd."

"Hij heeft zeker heel wat sigaretten gerookt in dien tijd?" vroeg Bert als terloops, maar in zijn oogen lag gespannen verwachting.

"Misschien wel zeven of acht, meneer," antwoordde John Trenkins. "Telkens hoorde ik hem een lucifertje aansteken. Ik heb het den sheriff ook gezegd, maar het gekste is..."

Bert onderbrak hem plotseling. "Hebt u dat den sheriff ook gezegd, zei u?"

"Ja zeker, maar het gekste is dat ze nergens de eindjes gevonden hebben. Ik hoor dat ze Jim Elly gearresteerd hebben; misschien heeft ie ze meegenomen, om geen spoor achter te laten."

"Natuurlijk," zei Bert. "Jim Elly... of een ander. Maar in ieder geval heeft hij ze opgeruimd, om de politie geen spoor in handen te geven."

Hij stond lachend van zijn stoel op, gaf den ouden man een hand en zei dat hij zuster Jane een dollar zou geven voor fruit en tabak. Toen hij afscheid had genomen van de zuster verliet hij haastig het Tehuis en verdween in een telefooncel. Twee minuten later kwam hij met een opgewekt gezicht weer te voorschijn. Als hij zich niet vergiste was het wonder, waarop hij had gewacht, in aantocht. Toen hij in de dorpsstraat zijn auto opzocht, zag hij juist sheriff Smythe met een gewichtig voorkomen naar buiten treden. De politiebeampte van Blendwood leidde den geboeiden arrestant naar den auto van den sheriff. Bert negeerde het heele geval en reed met een vroolijk gevoel naar Aldershott terug. Hij mocht een boon of wat dan ook worden, als het nog vóór twaalf uur vanmorgen niet met Muriel in orde zou komen...

Ongeveer een uur later belde Bert Harrison met een monter gezicht aan de woning van sheriff Smythe aan. Muriel deed hem open en verbleekte toen zij hem zag.

"Vader is thuis," fluisterde zij angstig.

"Mag ik den sheriff even spreken, Muriel?" vroeg hij ernstig. "Zeg hem dat ik het ben en dat ik den vermoedelijken dader van den roofoverval in Blendwood gevonden heb. Mocht de sheriff geen tijd hebben om me te ontvangen, dan komt de naam van den dader vanavond in de krant — mét vermelding van den onsterfelijken blunder, dien hij bezig is te maken."

Hij zag er plotseling uit als een vastberaden ijzervreter, die den grootsten veldslag van zijn leven aanvangt. Maar zijn hand drukte teeder die van Muriel en er flitste voor het oogenblik een blijde uitdrukking in de oogen van het meisje. Sprakeloos verdween zij naar binnen, maar bijna terstond daarop klonk er een geluid, alsof er woest met deuren werd gesmeten. De tochtdeur ging plotseling open en het volgende oogenblik verscheen sheriff Smythe in de kleine hal. Zijn voorkomen leek het meest op dat van een getergden reus, hoewel hij potsierlijk klein was voor een reus.

"Wat wou je nou weer?" blafte hij.

"U den dader noemen van den roofoverval op John Trenkins," antwoordde Bert koelbloedig. "U kunt me ook de deur wijzen, maar dan geef ik geen cent meer voor uw baan. Wat mij betreft mag u de eer hebben van mijn ontdekking, maar ik stel één voorwaarde. U begrijpt misschien wel wat ik bedoel. Wilt u niet, zeg het dan maar vlug. In de krant heb ik de ruimte en hier niet."

Het volgende oogenblik vreesde Bert dat hij er uit gesmeten zou worden. Maar hij gaf den sheriff geen enkele kans en deed uit zichzelf de deur al open.

Toen scheen Smythe plotseling tot bedaren te komen. Hij smakte de deur dicht en greep Bert bij zijn schouder.

"Zeg op," snauwde hij, "maar als je me bedriegt..."

Bert triomfeerde — hij voelde zich overwinnaar. Maar zijn toon was onderdanig genoeg voor een aanstaanden schoonzoon. "Ik zal u de geschiedenis in het kort uitleggen, meneer de sheriff. In het huis van John Trenkins rook ik vanmorgen 'n eigenaardigen geur — een geur van stramoniumsigaretten. Hebt u er al eens meer van gehoord?"

Sheriff Smythe schudde met een barsch gezicht zijn hoofd, maar zijn oogen verrieden spanning.

"Ik ken dien geur van mijn vijfde of zesde jaar af," ging Bert ernstig voort.

"Mijn vader leed aan asthma en alleen asthmalieters rooken ze. Stramonium is een plantaardige stof, die hun bij inhalering verlichting brengt. Van John Trenkins hoorde ik voorts dat de dader een groot aantal sigaretten had gerookt en daarmee stond het voor me vast, dat de dader een asthmatisch persoon was. Hij vreesde zich te zullen verraden voor de bureu met een hoestaanval en daarom rookte hij de eene sigaret na de andere. Kunt u mij volgen, meneer de sheriff?"

Bert kreeg een toestemmend hoofdnikje en vervolgde: "Mijn eerste werk was toen den dokter van Blendwood op te bellen. De verdachte, dien u gearresteerd had, leed niet aan asthma en daarmee stond vast, dat u den verkeerde te pakken had. Van mijn vader wist ik nog dat er slechts één drogist was in Aldershott, die deze sigaretten verkocht en aanzien ik gerust kon aannemen dat de dader in den omtrek woonde, althans geen halve dagreis hier vandaan in een groote stad, belde ik dien drogist op en vroeg hem aan wien hij die sigaretten geregeld leverde..."

"En...?" vroeg sheriff Smythe ademloos van spanning.

"Hij levert ze aan negen menschen, hier en in den verren omtrek," ging hij voort. "Maar slechts één man komt vanwege zijn drankzucht en financieele omstandigheden voor een ernstige verdenking in aanmerking. Hij woont hier in Aldershott en we kennen hem allemaal."

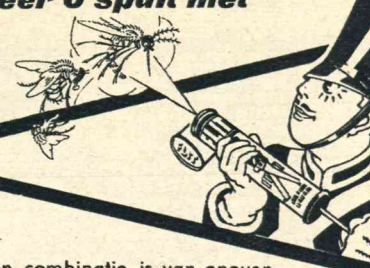
"Dick Trumpy, de voddenkoopman," viel sheriff Smythe hem opnieuw in de rede. Hij pakte Bert plotseling bij zijn schouders en schudde hem door elkaar, als had hij het grootste plezier. Toen greep hij zijn hoed en zijn koppel van den kapstok en rende de deur uit. Bert bleef verbluft achter — totdat langzaam de tochtdeur openging en een verschrikte Muriel zich vertoonde.

Dien avond stond er een schitterend opgemaakt artikel in de Western Herald aangaande den roofoverval op John Trenkins in Blendwood en de arrestatie van den dader — een bekenden voddenkoopman van Aldershott, in wiens woning de buit nog aangetroffen was. En in een paar vleiende regels werd melding gemaakt van de scherpzinnigheid van den sheriff van het district, die den dader binnen drie uur na de ontdekking reeds in arrest had. Aldershott en omstreken smulden van het nieuws, maar twee inwoners van de "stad" hadden er niet het minste oog voor. Die twee zaten hand in hand en hun hoofden dicht bij elkaar naar het familienieuws op de volgende pagina te turen — met verbaasde oogen, alsof zij er zelf niet in gelooven konden. Het was slechts een simpel berichtje, dat hen zoo stil maakte, maar het bevatte een ongekende wereld van geluk voor die twee.

"Verloofd: Muriel Smythe en Bert Harrison..."

Waarom FLIT

vliegen en muggen dadelijk sterven wanneer U spuit met

Flit doodt beslist, omdat Flit een combinatie is van onovertroffen insectendoodende middelen. Elke bus Flit bevat een product, waarvan de krachtige werking bewezen is. Eisch dus Flit en weiger ieder twijfelachtig namaakproduct. De Flit-soldaat is Uw waarborg.

VERTEGENW.: KERKHOFF & Co. — NASSAUKADE 373 — AMSTERDAM

Zij kwamen na jaren uit Brabant weerom met vliegend vaandel en slaande trom, en zij zagen de zon, bij het zinken op 't duin van hun vaderland blinken.

Uit 't Geuzenvendel op de thuismarsch van F. L. Hemkes.

Het voor Koorzang zoo bekende lied, waarvan hierboven het eerste couplet is afgedrukt, werd geïnspireerd door de groote rol, die de Watergeuzen hebben gespeeld in den hardnekkigen strijd om onze onafhankelijkheid. Hun aandeel in de overwinningen der troepen, onder leiding onzer Oranjeprinsen, weten wij met vreugde te waardeeren. Met de vreugde, die een pijpje Geuzenbaai ons brengt, een genot, dat elke pijprooker zich voor slechts 1 dubbeltje kan verschaffen.

GEUZENBAAI

Rouwre-baai!

Het avontuurlijke en romantische leven van een Britschen spion in het

**Een Engelschman
in de Sovjet?**

Ja zeker! Geen stoutmoedig bedenksel van een schrijver — het is gebeurd!

Toen de bom der revolutie het Russische volk verscheurde, was er een Engelschman, die zich naar de gevaarlijkste punten repte. Toen de Russische grenzen hermetisch gesloten waren, wist een Engelschman er over te komen. Hij liep over het ijs en zijn vervolgers hadden paarden — en toch ontkwam hij. Den eenen keer bevroren zijn voeten en den anderen keer moest hij door een moeras waden — en toch waagde hij zijn hachelijke reis telkens opnieuw. Hij zat met verraders aan tafel en hij voelde een bolsjewistische revolver in zijn nek, en met een stalen gezicht kwam hij weg, al bonsde zijn hart in zijn keel.

Hij was een Engelsche spion. Hij bestudeerde het Russische leven in omwenteling en burgeroorlog, hij zat voor de voeten van Lenin en diende onder Trotsky. Bijwijze van vermommen, en tevens om makkelijker inlichtingen in te winnen, droeg hij de uniform van het roode leger, en iedereen hield hem voor een Rus — zoo stellig, dat men hem afvaardigde naar den Raad van Arbeiders en Soldaten. Als een kameleon veranderde hij zijn voorkomen tienmaal en twintigmaal, telkens naar de omgeving, waarin hij vertoefde. En op een kerkhof heeft hij gewoond.

Een roman beleefde hij, zooals geen schrijver er een bedenken kan.

Een roman schreef hij — den roman van zijn spionnenbestaan — zoo aangrijpend, als er zelfs in Panorama nog nooit een gestaan heeft.

Paul Dukes, de geheime Engelsche agent, die de opdracht kreeg, in Sovjet-Rusland te gaan spionneeren.

ROODE RUSLAND

**De geschiedenis van
„ST 25”**

**DOOR
SIR PAUL DUKES**
voormalig chef van den
Britschen geheimen dienst
in Sovjet-Rusland

Het werk van den spion zal door niemand bijzonder sympathiek worden gevonden. Zoo iemand kruipt en spiedt, draait en huichelt, probeert vrienden te maken om iets van hen te weten te komen, en het vervolgens over te brieven aan anderen, aan tegenstanders.

De gewetenlooze spion, die niets zoekt dan winst en weelde, is een verachtelijk wezen. Ook zulke spionnen leert men in het verhaal van Paul Dukes kennen. Zulke luitjes ziet men vaak optreden in spionage-films — maar eerlijk gezegd, toen we die zagen, vergaten we nog even het verachtelijke van het bedrijf, en gloeiden alleen maar van spanning, van hunkering naar den afloop der verwickelingen, die we op het doek zagen ontwikkelen.

**Maar er zijn ook spionnen,
die men niet verachten mag.**

Er zijn er, die spionneeren uit vaderlandsliefde, en hun werk gaan doen, omdat het hun bevolen wordt — onverschillig of het werk hun aanstaat of niet. Zij weten, dat er ook in hun land gespionneerd wordt... en dan als lammetjes stil te blijven zitten, met de leus: „Laten ze ons maar beetnemen en belagen, we doen niets terug,” daar bedanken ze voor. Dat zulk werk noodig is en van alle kanten bedreven wordt, moeten we betreuren — maar het werk van den afzonderlijken persoon, die het welmeenend verricht, mogen we niet verachten. Mits hij bepaalde grenzen niet overschrijdt natuurlijk, want wat in zich gemeen is, wordt nooit nobel door een goede bedoeling.

Paul Dukes spionneerde uit gehoorzaamheid, in dienst van zijn land.

Hij speelde rollen, hij hield met de wolven, waar hij mee in 't bosch was, maar hij bleef binnen de grenzen der menschelijkheid. Hij toonde vrientrouw, behulpzaamheid tegenover ongelukkigen, zelfopofferenden moed. Hij beging geen misdaden onder den dekmantel van zijn plicht.

Hij was trouwens schrandere en handig genoeg, om tóch te weten te komen, wat hij weten wilde; om tóch te ontsnappen aan gevaren zoo nijpend, als een mensch maar zelden heelhuids te boven komt. Niet één gevaar, maar ritsen van die gevaren, als we het zoo eens uit mogen drukken.

In „De geschiedenis van St 25” vertelt Paul Dukes zelf zijn romantisch en avontuurlijk leven, vol tragiek en vol humor, vol verwickeling van angst en teederheid. Hij geeft ons geen bedenksels van filmschrijvers te zien, maar een werkelijkheid, die honderdmaal boeiender en spannender is dan alle bedenksel! Bij een film denken we herhaaldelijk (en eerlijk gezegd, een beetje kleineerend): „Nu ja, ze kunnen

er van maken wat ze willen!” Maar zulke treffende beelden als Dukes beschrijft, kan een mensch niet bedenken — die moet

hij beléefd hebben. En in zijn verhaal voelen en proeven we de waarheid. De aparte tint van het echte grijpt ons aan; het

weten beklemt ons: dat heeft die man inderdaad allemaal doorgemaakt!

Nu zal Paul Dukes u gaan vertellen, hoe hij spion werd, hoe hij vermomd de Russische grens overkwam, om zijn berichten in Finland af te leveren aan zijn meerderen. Hij gaat u vertellen: de tragische geschiedenis van zijn vriend Melnikof, het ontroerend bestaan en den droeven dood van een tante Natalia: de liefdeshistorie van Sonja en Sjoera. Hij laat u heel dat grillige, martelende, gevaarlijke bestaan meeleven, zijn werk en zijn zorg en zijn doodsangst.

De Engelsche koning verhief hem, tot loon van zijn arbeid, in den adelstand. Wij verheffen zijn boek in den adelstand, door het in Panorama te publiceren.

„Zijn boek is wel een van de spannendste, dat in de onderlinge wereld van spionage en contra-spionage speelt,” schreef de Telegraaf, toen zij de Engelsche uitgave besprak; en het blad gaf er een zeer beknopt overzicht van den inhoud bij.

Wij zeggen niet alleen, dat het boek zoo spannend is — wij zullen den lezer die spanning laten meeleven! Wij zullen niet trachten, in weinig regels een heelen roman saam te vatten, maar leggen u dien heelen roman voor.

**Wij beginnen daarmee
in ons volgend nummer!**

Paul Dukes in één zijner vermommingen. Zoo o.a. ging hij onder de Russen voor Rus door.

De czarina beloont

door Ruth Curtis

Honderd zweepslagen? Ben je gek, oude man? Durf je den spot te drijven met de czarina?"

"Vergeef mij, majesteit; ik spot niet. Ik smeek u nederig, mij éénhonderd zweepslagen toe te kennen."

"Maar ik heb je honderd gouden roebels aangeboden! Ik had overal in de stad biljetten laten aanplakken, dat de eerlijke vinder van mijn ring zijn belooning uit mijn eigen handen zou ontvangen. En nu brengt gij — een slaaf — mij den ring terug en gij vraagt honderd slagen met den knoet!"

De czarina bekeek den ouden boer van de kruin van zijn slordige hoofd tot de neuzen van zijn kapotte schoenen en schudde van verbazing haar hoofd. "Je bent vast en zeker niet wijs. Neem het geld en ga." Met een ongeduldig gebaar wees zij hem de deur.

Nikolai viel op zijn knieën voor den troon. "Vergeef u mij, majesteit, maar op de biljetten stond, dat u den vinder, buiten de belooning, iedere gunst zoudt verleenen, die hij u vragen zou."

"Het is waar, dat heb ik beloofd. Welke gunst wenscht gij?"

"Vervult u dien wensch?"

"Op het woord der czarina."

"Geef mij dan honderd zweepslagen."

"Het gebeurt niet!"

"Maar, majesteit, u hebt uw woord verpand."

"Ik moet zeggen, je bent een vrijpostige knaap. Maar 't is goed, slaaf, je zult je honderd zweepslagen hebben." Zij wendde zich naar de deur. "Wacht! Roep een twintigtal soldaten binnen en zeg den sterkste hunner, dat hij een stevigen knoet meebrengt."

"Den allerstevigsten alstublieft... en wilt u zoo goed zijn, ook den poortwachter, den deurwachter en den secretaris van uwe majesteit binnen te laten roepen?"

"Bij mijn ziel, je bent een rare klant. Wou je er publiek bij hebben?" Zij zocht in het gezicht van den boer naar sporen van vrees. "Je hebt nog tijd, om je te bedenken," bood zij aan.

"Neen, majesteit. Ik wensch honderd zweepslagen."

"Wat beweegt je eigenlijk? Je lijkt me overigens lang niet gek. Kom, man, zeg op, wat schuilt er achter dien vreemden wensch?"

"Als het uwe majesteit behaagt, zal ik mijn verhaal vertellen, als de anderen er bij zijn."

Er stond een glans van verwachting in de oogen van den ouden man, toen hij afgemeten voetstappen in de gang hoorde, toen de deur openging en er een schitterende afdeeling van harer majesteits lijfwacht binnentrad. De soldaten salueerden keurig en gingen aan weerszijden van den troon staan, roerloos.

Nikolai bekeek hen gretig en een zacht "Ha!" kwam uit zijn mond, toen een boom van een man, bijna een hoofd grooter dan de anderen, uit het gelid naar voren kwam en een zweep onder zijn jas vandaan haalde.

Achter de soldaten aan kwamen de twee wachters, bleek en aarzelend, en na hen de secretaris, die beefde, alsof hij

koorts had. Even heerschte er een gespannen stilte. Toen zag Nikolai de czarina aan.

"Mag ik spreken, majesteit?"

"Zeg wat je te zeggen hebt."

De boer haalde diep adem en strekte zijn smalle schouders. "Majesteit, ik ben, zooals u weet, een slaaf. Vanmorgen zond mijn meester mij op een boodschap uit, en ik nam een binnenweg door het bosch, waar uwe majesteit dikwijls jaagt. Daar vond ik uw ring. Mijn hart was met blijheid vervuld, want ik had vernomen van de belooning. Honderd roebels in goud! Daar kon ik mijn vrijheid mee koopen en vrijheid voor mijn vrouw, en misschien zelfs nog een stukje eigen grond." Zijn onde, moede oogen keken milder bij de gedachte aan zoo ongelooft veel geluk.

"Ik sprak met niemand over mijn buitkansje, maar liep zoo vlug als mijn beenen mij dragen konden naar de stad en recht naar het paleis. Ik hield den ring stijf in mijn hand, uit angst, dat ik hem verliezen zou of dat iemand hem mij af zou nemen."

Toen ik voor de poort kwam, dacht ik, dat ik veilig was, maar helaas, het was niet zoo. De poortwachter probeerde me weg te jagen. Hij lachte me uit, toen ik zei, dat ik de czarina spreken moest, en hij dreigde me te slaan voor mijn onbeschaamdheid. Dus moest ik hem den ring laten zien. Maar toen wou hij de poort pas opendoen, als ik beloofde, dat ik hem het vierde deel van de belooning zou afstaan. Dan kon ik dus geen stukje land koopen."

Toen ik bij de deur kwam, werd het dezelfde geschiedenis. Ik werd pas binnengelaten, toen ik ook den deurwachter het vierde deel van mijn belooning beloofd had. Dus was ik de helft kwijt. Ik kon mijn vrouw niet vrijkoopen. Maar ik hield toch nog vijftig roebels over, dacht ik, daar kon ik mijzelf mee vrijkoopen, en als ik vrij was, kon ik geld verdienen, om mijn vrouw vrij te koopen."

Nu, majesteit, ook die troost werd me afgenomen. De secretaris van uwe majesteit was nog inhaliër dan de anderen, hij vroeg de helft van de belooning — vijftig roebels. Dus hield ik niets over. Zij kregen de goudstukken — ik kon een pak slaag van mijn meester krijgen, omdat ik weg was gelopen."

"Ah, staan de zaken zóó, Nikolai? Je hebt dus de helft van de belooning aan mijn trouwe wachters beloofd en de andere helft aan mijn voortreffelijken secretaris?"

"Ja, majesteit."

"Dat zullen zij dan hebben. Voor uzelf voeg ik er bij tweehonderd gouden roebels, een boerderijtje en je vrijheid."

De czarina wendde haar blik naar de drie schuldigen, die bevend voor den troon stonden. "Deze brave heeren zullen ontvangen, wat zij hebben geëischt."

Vijfentwintig slagen met den knoet voor den poortwachter!

Vijfentwintig slagen met den knoet voor den deurwachter!

En voor mijn secretaris — vijftig slagen met den knoet!"

62 jaar - doet mee aan volksdansen!

Oude dame
verklapt het geheim van
haar levenskracht.

Kruschen Salts werd mij aanbevolen door een dame van 62 jaar, die nog aan volksdansen meedoet als een jong meisje, en wanneer men haar vraagt naar de oorzaak van haar lenigheid, antwoordt ze altijd „Kruschen". Zij adviseerde mij Kruschen Salts om van de hevige hoofdpijnen waaraan ik leed en de reumatische pijnen in mijn beide schouders, af te komen. Kruschen volbracht het kunststuk: mijn hoofdpijn verdween, evenals mijn reumatische pijnen.

Merr. F. B. W."

(Origineele brief ter inzage.)

Kruschen Salts is een combinatie van zes natuur-zouten, welke Uw lever, nieren en spijsverteringsorganen aansporen tot gezonde geregelde werking. Hierdoor worden geregeld alle afvalstoffen uit Uw organisme verwijderd. Gebeurt dit niet, dan vormen de opge-

hoopte afvalstoffen in de meeste gevallen een bron van allerlei klachten en onaangename verschijnselen, terwijl zij bovendien dikwijls de oorzaak zijn van reumatische pijnen. De „Dagelijksche dosis" Kruschen zorgt voor een geregelde inwendige schoonmaak en houdt Uw bloed zuiver, waardoor U aan kracht, jeugd en gezondheid wint en U veel flinker en frisscher zult voelen dan ooit te voren. Kruschen Salts - stralende gezondheid voor één cent per dag.

KRUSCHEN SALTS

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en erkende drogisten.

Trannosan helpt U!

Pijnloos,
vlug en
zonder gevaar

Likdoorns! Oh, ah, au, als er iemand per ongeluk op gaat staan, of als er slecht weer op komt is. Trannosan Remedy van Prof. Dr. Polland bevrijdt U van Uw weerprofeten pijnloos en zonder bloedvergieten.

Leg de fluweelen Remedy op den likdoorn, direct houdt de pijn op.

In alle Apotheken en goede Drogisterijen.

In 2 dagen is de meest verharde, de hardnekkigste likdoorn zacht geworden. U kunt hem met wortel en al wegnemen.

U loopt weer rechtop, kwiek en monter en heel de wereld lijkt U mooier.

Koop nog heden een doosje Trannosan Remedy met garantiebewijs en Gratis Voetbad voor 48 cts.

Als eelt en likdoorns
U soms kwellen:
Trannosan helpt
radicaal.
In 2 dagen bent U
beter.
Trannosan is ideaal.

R-341-H

MEDEDELING

Dit nummer van PANORAMA is uitgebreid met vier pagina's tot een totaal van vierenveertig, exclusief „De Humorist" en „Sjors".

VLISSINGEN BAD

De Pier, dat is als een aantrekkelijk uithangbord, dat van verre de zeereizigers heenwijst naar Vliessingen Bad.

Als een stad 'n temperament heeft, dan is Vliessingen de warmbloedigste — als een stad een type heeft, dan is Vliessingen de vitaalste — als een stad intelligentie heeft, dan is Vliessingen de scherpzinnigste — als een stad een karakter heeft, dan is Vliessingen de weloverwogenste, de doortastendste onder de Zeeuwsche zustersteden.

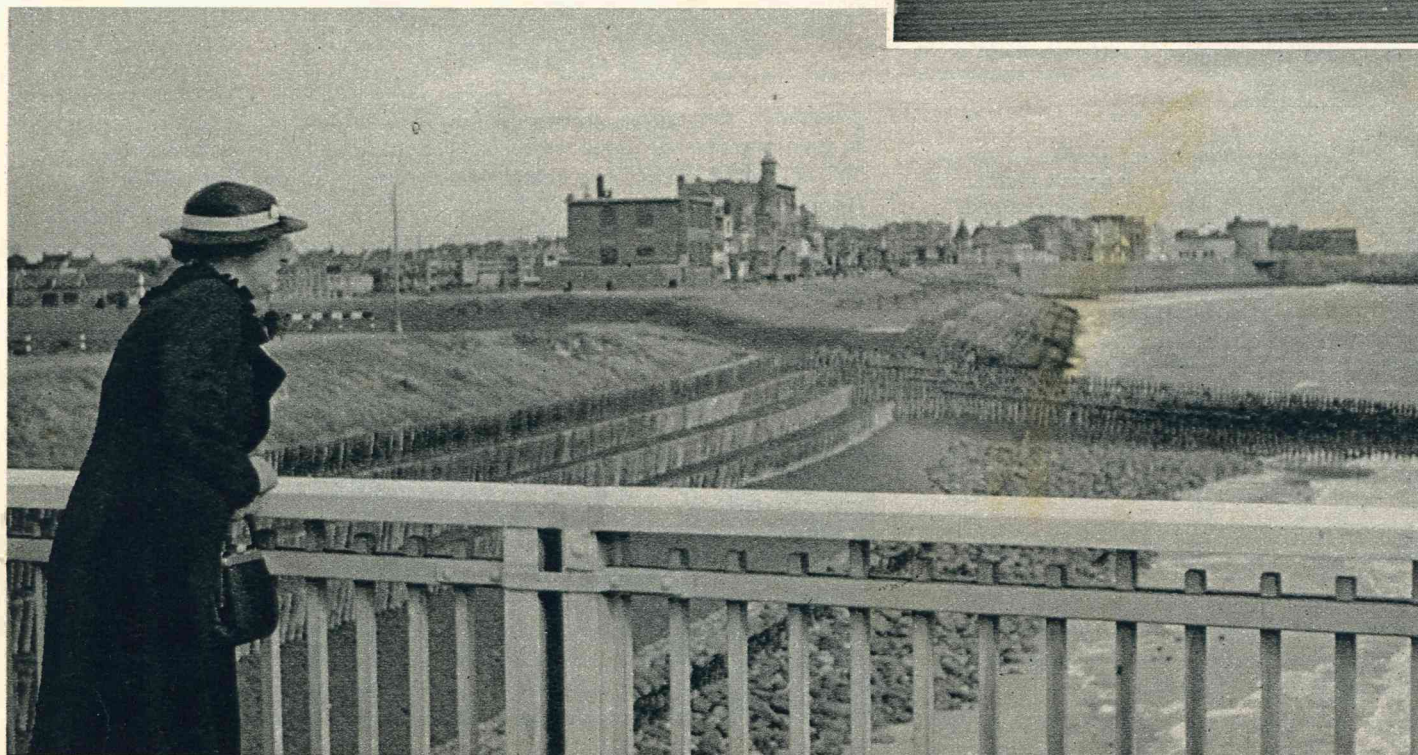
En in de tijden, waarin tal van provincie-steden steeds verder terrein verloren, waar zij eenzijdig het eenmaal bereikte trachten te behouden en te verdedigen — daar heeft Vliessingen zich koel en klaar bezonnen niet slechts op de door het voorgeslacht al aangeboorde welvaartsbronnen, maar op al de mogelijkheden, die natuur

Van den Boulevard en de hotels naar de Pier — dat is maar één stap.

Bij elke weersgesteldheid biedt een wandeling over de Pier de verrassendste

....uitzichten over Zuider- en Noorderstrand.

en ligging het nog te bieden hadden.

Industrie dient uitgebreid te worden, maar Vliessingen kon niet blind blijven voor haar wisselvallige welvaarts-kansen. Visscherij is vanouds een van de aangewezen mid-delen van Zeeuwsch bestaan, maar dat bestaan is tijden lang soms wel heel schraal. Militaire en marine-etablis-sementen wisselen in betee-kenis, in bezetting al naar de ontwikkeling der krijgs-techniek. Maar als Vliessingen dan toch reeds min of

met restaurant en modern amusement. Die kwam er dus. Een park ontbrak. Dat werd dus aangelegd. Een boulevard was wel aanwezig, maar voldeed niet aan de eischen. Dus zal het hiaat worden aangevuld.

Dat is Vlissingsche methode, Vlissingsche stijl, Vlissingsch tempo.

Het voorseizoen is door de ongestadigheid van het weer dit jaar niet al te gunstig geweest. Maar de Pinksterdagen hebben de drukte ingeluid. En nu al tellen wij er vreemdelingen, die opgetogen waren over strand, bad en pier. En over het amusement, dat Vlissingen er bood.

Vlissingen kan gerust zijn op zijn toekomst, zoolang het mannen aan het hoofd van stadsbestuur en ondernemingen heeft, die denken en durven. Die de kansen zien en geen enkele laten ontglippen. Wij wedden tien tegen één op Vlissingen Bad.

De duurste zeekruistocht kan niet meer genot bieden dan het eindterras van de Vlissingsche pier.

En het interieur van het Pier-restaurant behoeft niet onder te doen voor dat van de modernste buitenlandse badplaats-amusementen.

En een ensemble als dat van Carolina Rôssi brengt er een sfeer, die ons de verfijndste gelegenheden van de Belgische kust voor den geest roept.

Bij zonneschijn is het terras als het zonnedek van een zeestoomer.

meer havenstad was en gunstig langs een scheepvaartroute lag, waarom zou het zijn inkomsten dan niet gaan aanvullen door zijn deel op te eischen in het handels- en havenverkeer?

En als Vlissingen jaarlijks honderdduizenden toeristen passeeren zag, waarom zou het dan ook geen aandeel nemen in die toeristenindustrie? Waarom de vreemdelingen niet gevangen, niet vastgehouden in plaats van ze op 'n mooien Donderdagachtermiddag alleen maar wat te laten rondsletteren? En als Vlissingen dan toch eenmaal een strand bezat, zoo mooi en zoo gunstig gelegen als nergens aan de omringende kusten, waarom daar dan niet een plaatsje afgestaan aan hen, die er meer profijt brengen dan de Vlissingers en de Walcherenaars?

Toen het inzicht er was, zijn er snel en doortastend de noodige maatregelen elkander opgevolgd. Geen jaren zijn er daar noodig voor plannen en discussies. Wat redelijk blijkt en kansen biedt, dat wordt tot stand gebracht. Door overheid en particulieren.

Zoo ging het met de havenplannen.

Zoo ging het met het toerisme en de badplaats-exploitatie. De strand- en bad-outillage was gauw op peil gebracht. Hotels en restaurants richtten zich naar buitenlandsch voorbeeld, en nieuwe zullen er de oude nog overtreffen. . . .

Maar er moesten attracties zijn. Een wandelpier

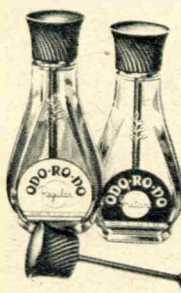

**Een maand geleden
stootte zij hem af...**

Nu gebruikt zij Odo-Ro-No!

Geen enkele vrouw mag verwachten een prettigen indruk te maken, indien zij het transpireeren onder de armen veronachtzaamt, want niets is hinderlijker. De moderne vrouw weet dit en gebruikt regelmatig Odo-Ro-No; het maakt een belangrijk onderdeel van haar dagelijksch toilet uit.

Het houdt haar frisch en beschermt haar kleding.

Gebruik Odo-Ro-No en wees er zeker van nooit eenigen hinder van transpireeren te ondervinden.

Odo-Ro-No wordt in 2 sterkten in den handel gebracht. **REGULAR** voor normaal gebruik - **INSTANT** voor menschen met een gevoelige huid.

ODO-RO-NO

Vloeibaar Fruit!

Laat mij maar los!

**Een waar verhaal door
Kurt Hauser**

In de Berner Alpen wijzen de gidsen u menige plek, waar een ongeluk gebeurd, een ander ongeluk ter nauwer nood vermeden is. Maar misschien was er géén avontuur zoo verbazingwekkend als dat van een Fransch meisje, Fanchette Vacquard, en haar gids Anton Bischoff.

Het meisje wou den 4100 m. hoogen Mönch beklimmen; haar moeder beefde voor het gevaar, maar berustte — want tegen de eigenzinnigheid van haar dochter viel weinig te redeneeren, en... er ging een uitstekende gids mee: Bischoff, een groote sterke kerel, die een reputatie van volkomen betrouwbaarheid genoot.

Vroeg in den morgen begon het geklauter, en hun middagboterhammetje gebruikten de klimmers op den top van den berg. Zij wilden langs een anderen weg weer afdalen — een weg, die buitengewoon gevaarlijk was, want afgronden van honderden meters diepte gaapten in den gletscher. Maar Bischoff had dien tocht al meermalen gemaakt: onbevreesd begon het tweetal te dalen. De gids had eerst met zorg nagegaan, of het touw wel solide was, dat hen aan elkaar moest binden en over de moeilijkste punten heenhelpen.

Reeds waren zij eenige gapende kloven gepasseerd, toen Bischoff aan den rand van een breede gaping bleef staan, om de stevigheid van het ijs te controleren. Eenige meters achter hem stond de Francaise te wachten... en opeens bezweek het ijs onder de voeten van den gids. Met een gesmoorden kreet schoot hij over den rand.

Het slappe eind van het touw schoot met hem mee, en in een seconde tijds hing het strak. Fanchette werd omgetrokken en begon over het ijs voort te glijden naar den zoom van den afgrond.

Snel dacht zij na. Zij wong zich zijwaarts, tot zij een ijsrichel bereikte, waartegen zij zich schrap kon zetten. Gelukkig hield het touw, maar aan de bewegingen voelde zij, dat de gids boven de gapende diepte hing te zwaaien. „Hoe is 't met u, juffrouw?" hoorde zij hem roepen.

„Ik red het wel," antwoordde zij. „U?"

„Ik hang ongeveer twee meter onder den rand. Ik zie geen bodem onder me."

Zij bespraken den toestand. De gids kon zich niet omhoogwerken, wegens den overstekenden rotsrand. Het meisje moest maar wat rusten, en hem dan probeeren op te trekken. Maar die taak bleek boven Fanchette's krachten te gaan. Oefende een van beiden te groote kracht uit, dan glipte ook het meisje naar beneden. Zij moesten dus wel in hun gevaarlijke positie berusten, tot hun een middel tot redding te binnen schoot.

Het begon echter donker te worden, en de kou werd steeds hinderlijker. Na een langen tijd stilte zei Bischoff met rustige stem: „Hebt u een mes bij u, juffrouw? Het mijne is onder 't vallen naar beneden gerold."

„Ja," antwoordde Fanchette. Zij begreep zijn bedoeling niet.

„Dan moet u het touw doorsnijden — dan bent u ten minste gered."

„En u?" riep zij verschrikt.

„Beter één leven verloren dan twee. Ik dring er op aan, dat u het touw doorsnijdt, juffrouw."

De Francaise weigerde echter. Al snéed zij het touw door, redeneerde zij,

dan zou ze nog haar weg niet vinden in 't donker. Zij moesten maar zien, het uit te houden tot den volgenden morgen.

Daarna was er duisternis, met glinsterende sterren. Een ijskoude wind daalde van den top neer, Fanchette meende te bevriezen, maar zij gaf 't niet op. De ijsrichel, waartegen zij steunde, kon breken, als zij zich te heftig bewoog; het touw sneed haar pijnlijk in het vleesch; haar handen en voeten waren verdoofd van de kou.

Maar zoo vaak Bischoff informeerde, hoe 't ging, gaf Fanchette een opgewekt antwoord, haar angst, dat zij het bewustzijn zou verliezen, met geweld onderdrukkend.

Nadat zij uren had doorleefd, die eindeloos leken, zag het meisje in het oosten het eerste schijnsel der zon. Weer drong de gids er op aan, dat zij het touw door zou snijden: zij had nu nog wat kracht, wachtte zij te lang, dan was het ook haar onmogelijk, zich het leven te redden. Nog zoo'n nacht moest voor hen beiden de dood zijn!

Nog uren lang bleef Fanchette koppig; maar toen de schaduwen weer lang werden en de kou toenam, gaf zij toe. Bischoff gaf haar een laatsten groet voor zijn vrouw en kinderen. Toen zei hij met vaste stem: „Snijd nu maar door, juffrouw. Ik ben klaar."

Fanchette bad, dat het einde snel zou komen, nam toen haar mes en sneed vlug het touw door.

Maar het afgesneden stuk schoof niet over den rand... Bischoff viel niet neer in de diepte... er gebeurde een wonder... het stuk touw, waaraan hij hing, hield!

Het meisje staarde naar het eind van het stuk touw en kon niet gelooven. „Bischoff!" riep zij. „Ben je daar nog?"

Zij bedwong haar gevoelens, vertelde den gids het ongelooflijke nieuws en kroop toen op handen en knieën naar den rand van de kloof, om te zien, waaraan het touw bleef steken. Het was door de zwaarte van den man diep in het ijs gedrongen, en daar vastgevroren. Zou het den man houden, tot zij terugkwam met hulp?

Zij moest het riskeeren — er was geen andere weg. Fanchette stoorde zich niet aan de pijn in haar halfbevroren ledematen... vastberaden ondernam zij haar tocht langs de beijdsde hellingen naar het dal, en zij repte zich zooveel zij kon. Maar het was een hachelijke tocht...

Bischoff zette zijn tanden op elkaar, en wachtte, hangend in de ijle ruimte. Hij dorst geen bewegingen te maken, uit angst, dat het touw zou losraken uit het ijs. Hij moest niezen, maar dwong met alle kracht den aandrang terug, want één rukje kon hem het leven kosten!

Drie uren nadat Fanchette hem alleen had gelaten, hoorde hij stemmen boven zich en voelde hij, dat een sterke hand het touw greep. Een stem, die hij herkende, de stem van een collega, riep hem toe: „Anton! De juffrouw is veilig en wel in haar hotel. Hoe gaat 't?"

Er kwam geen antwoord... in de minuut van zijn wonderbare redding had Anton Bischoff het bewustzijn verloren.

**TANGEE uw Lippen
en blijf jong**

Tangee's grondbeginsel der kleurverandering schenkt de charme der jeugd

Let op hoe door Tangee's eigenschap der kleurverandering Uw lippen de frisheid der jeugd krijgen. Het oranje van Tangee verandert op Uw lippen in die frische kleur, welke U het best past. De speciale crème-basis houdt Uw lippen gaaf. Bovendien is Tangee kissproof en geeft niet af. Gebruik ook Tangee-rouge en -poeder, zoo dat een volmaakte harmonie in Uw uiterlijk verkregen wordt. Indien U de voorkeur geeft aan een levendiger kleur voor 's avonds, vraag dan Tangee Theatrical.

Hel rood
geverde lippen.

* Met Tangee
natuurlijke lippen.

World's Most Famous Lipstick
TANGEE
ENDS THAT PAINTED LOOK

Aileen, echt met den naam Tangee op de metalen hui-

Waar niet verkrijgbaar vraagt: Importeur
Fa. Jacq. Mot Jr., Sarphatistr. 115, A'dam C.

MOEDERS!

U kunt geld besparen... en tevens voor de gezondheid van Uw kinderen waken, door voortaan te koopen, de nieuwe groote 5 cents rol:

"VS"
MAAG-PEPERMUNT.

„VS": is een bron van gezondheid.

„VS": onder wetenschappelijke controle van Dr. Pannenburg en Dr. Doornbosch, Groningen.

VAN SLOOTEN N.V. — LEEUWARDEN

Wielervedstrijden in Zeeuwsch-Vlaanderen. Op 7 Juni had te IJzendijke en te Axel een wegwedstrijd plaats, waarvoor heel wat belangstelling bestond. De start te IJzendijke.

De renners passeeren het dorp.

ZEEUWSCHE SPORT

Een geslaagde uitlooppoging van een drietal renners in den wedstrijd te IJzendijke.

Voor de tweede maal zijn in enkele districten van het gebied van den Zeeuwschen Voetbalbond de zoogenaamde combinatie-wedstrijden gehouden. De opbrengst van deze wedstrijden, welke, dank zij 'n eensgezinde samenwerking der K.N.V.B.-verenigingen, met een minimum aan kosten georganiseerd worden, strekt ten bate van een fonds, waaruit men de verenigingen per lid ieder jaar een bedrag uitkeert. Het fonds dient dus om de contributie te verlagen of te restitueeren en heet daarom dan ook contributie-fonds. De leden van de K.N.V.B.-verenigingen geven zich dus speciaal in dienst van de lagere voetballers. Over het algemeen wordt op lofwaardige wijze door alle verenigingen medegewerkt al is er hier of daar wel eens een wegblijver. Nadat in Westelijk Zeeuwsch-Vlaanderen een tweetal combinaties op succesvolle wijze, zoowel financieel als spel-technisch, elkaar hadden bestreden, vond vorige week te Vlissingen het treffen tusschen de Walcherse combinaties plaats. Middelburg, Zeelandia en R.C.S. hadden een elftal geformeerd, terwijl de Vlissingsche verenigingen E.M.M., Eiland-Boys, Vlissingen en De Zeeuwen de tweede ploeg hadden gevormd. Op papier leken de blauwen, dat waren de Middelburgers met R.C.S., de sterksten en ook in den aanvang van den wedstrijd zag het er naar uit, of zij de roode ploeg zouden overspelen. Spoedig bleek echter, dat de blauwen wat te hard van stapel gelopen waren en de rooden meer tijd noodig hadden gehad om zich in te spelen. Het ging speciaal in den rooden aanval steeds vlotter, zoodat ten slotte de blauwe ploeg meer en meer in de verdediging werd teruggedrongen. Het komt ons voor, dat speciaal de blauwe middenlinie te fel begon en een tempo inzette, dat niet vol te houden bleek. Daar deze linie later de aanvallende taak niet voldoende vervulde, kregen de rooden vrijer spel en profiteerden daarvan. Het was over het geheel genomen een aardige wedstrijd, welke echter geen verrassingen bracht in den vorm van voetbalsterren. Er is aardig gespeeld en bij oogenblikken was er eenig leven en eenige spanning in, doch naar onze meening kwam het spel voor gecombineerde tweede- en derde-klassers, waarin het beste materiaal dus is opgesteld, niet boven het middelmatige uit. De 2-1-overwinning voor de Vlissingsche ploeg is verdiend, omdat dit elftal zich beter aan de omstandigheden wist aan te passen. Een vergelijking van het individueel vertoonde spel zou in het voordeel van de blauwen uitvallen, doch daar voetbal teamwerk is, beslist de prestatie van het geheel en dan was Vlissingen zeker een beter elftal.

In Terneuzen vond Zondag j.l. eveneens een dergelijke wedstrijd plaats en ook hier mag deze geslaagd heeten. Een Axel-Sluis-Corn-Boys-combinatie speelde tegen Terneuzen. De rood-zwarte Terneuzenaren zijn de baas gebleven en hebben met 3-2 gewonnen. Het spel rechtvaardigde deze overwinning en een hogere score in het voordeel van Terneuzen zou een nog betere weergave van de krachtsverhouding zijn. De combinatie was geen sluitend geheel en de spelers waren niet voldoende op elkaar ingespeeld. Terneuzen daarentegen liet bij momenten aardig spel zien en toonde het wel te kunnen. Oordeelend over dit spel, zou

men zich kunnen afvragen, of de Terneuzenaren in hun promotie-competitie een inzinking doorgemaakt hebben. Het spel, dat in dezen wedstrijd speciaal voor de rust werd vertoond, was beter dan we in menigen wedstrijd uit de 2e klasse A-competitie hebben gezien.

Jammer, dat men, na het zoo sportief gespeelde eerste deel, eenige incidenten kreeg tusschen een paar spelers, die wat al te heet gebakerd bleken. Men kieze in het vervolg voor dergelijke wedstrijden geen scheidsrechter uit eigen omgeving, doch een, wiens macht over de spelers groter is. Bovendien waren scheidsrechter en grensrechters niet erg gelukkig in het nemen van hun beslissingen, waarbij zij vooral met den buitenspel-regel nogal eens overhoop lagen. Het zij hun gaarne vergeven, daar zij in hun werk evengoed nog leerlingen zijn als de spelers, die hun wedstrijd speelden. En als we eens gingen vergelijken de fouten van de spelers en die door den scheidsrechter en de grensrechters gemaakt, dan zouden de spelers er zeker niet zoo best afkomen.

Op den wedstrijd te Axel. De winnaar gaat er randoor.

Theuns uit Prinsenhage ontring als winnaar van de Ronde van Axel bloemen en werd door den heer Baert (Sas van Gent) toegesproken.

Voetbal. Voor een groot aantal belangstellenden had deze week te Vlissingen een ontmoeting plaats tusschen een combinatie van spelers uit Vlissingen en een combinatie uit Middelburg als propagandawedstrijd ten behoeve van den Z.V.B., uitslag 2-1. Een moment uit dezen wedstrijd. Corner op het doel van de Vlissingencombinatie.

Een overzicht van het hoogst gelegen vliegveld van Europa, te Samaden, in de buurt van St. Moritz. In enkele uren brengen de stalen vogels der Swiss Air den toerist van Londen naar Boven-Engadin. U kunt 's morgens nog op uw gemak in Londen ontbijten en 's middags reeds op de skilatten de berghellingen der omgeving van St. Moritz afsuizen. Het hierboven afgebeelde vliegveld ligt 5500 voet ($\pm$ 1650 meter) boven den zeespiegel, is 200 meter breed en heeft een uitloop van 800 meter.

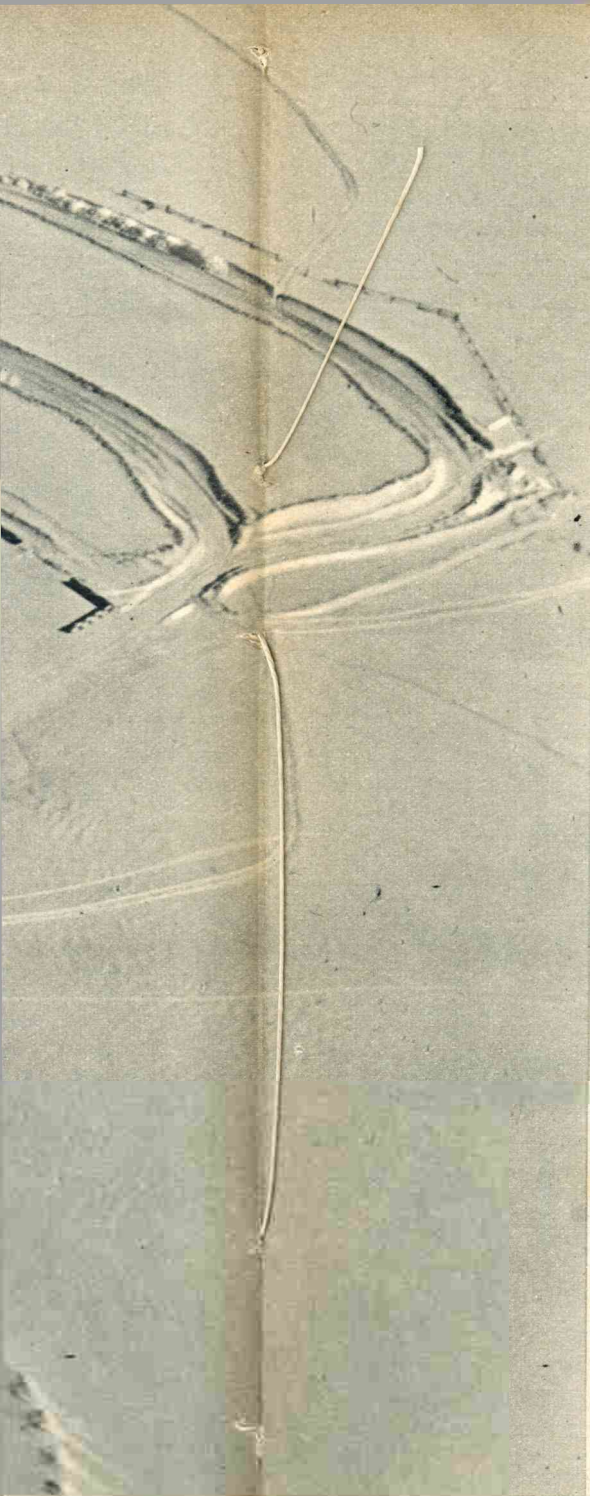
EUROPA'S HOOGSTE LUCHTHAVEN

**Met de Douglas van Londen naar
St. Moritz in vier uur**

Links: De fraaie machine, die twaalf passagiers kan bevatten, is juist neergestreken op het ijsveld, dat, zooals men bemerken zal, één gelijkmatig oppervlak vormt, even effen als een vloer van beton. Voor het gladmaken en in goede conditie houden van het besneeuwde landingsterrein maakt men regelmatig gebruik van schrapen- en rolmachines.

Beschonen door een heerlijk blikkerend zonnetje nadert de Zwitsersche machine het vliegveld van Samaden, in de vallei tusschen deze plaats en het hooger gelegen St. Moritz aangelegd. Zelfs met een zeer sterken tegenwind legde dit vliegtuig den afstand van 610 mijl (ruim 1000 km.) af in vier uur en twaalf minuten. De retourvlucht, dienzelfden middag nog, nam slechts drie uur in beslag.

Op den achtergrond de eerste Douglas, waarmede deze bijzondere dienst voor sportliefhebbers en toeristen werd ingewijd. Rond het vliegveld verheffen zich de nog met sneeuw bedekte toppen van het Engadinegebirge. Kleinere machines — vaak van particuliere bezitters — rollen af en aan en verstoren bijwijlen de eeuwige stilte der bergen en bosschen met hun dof geronk.

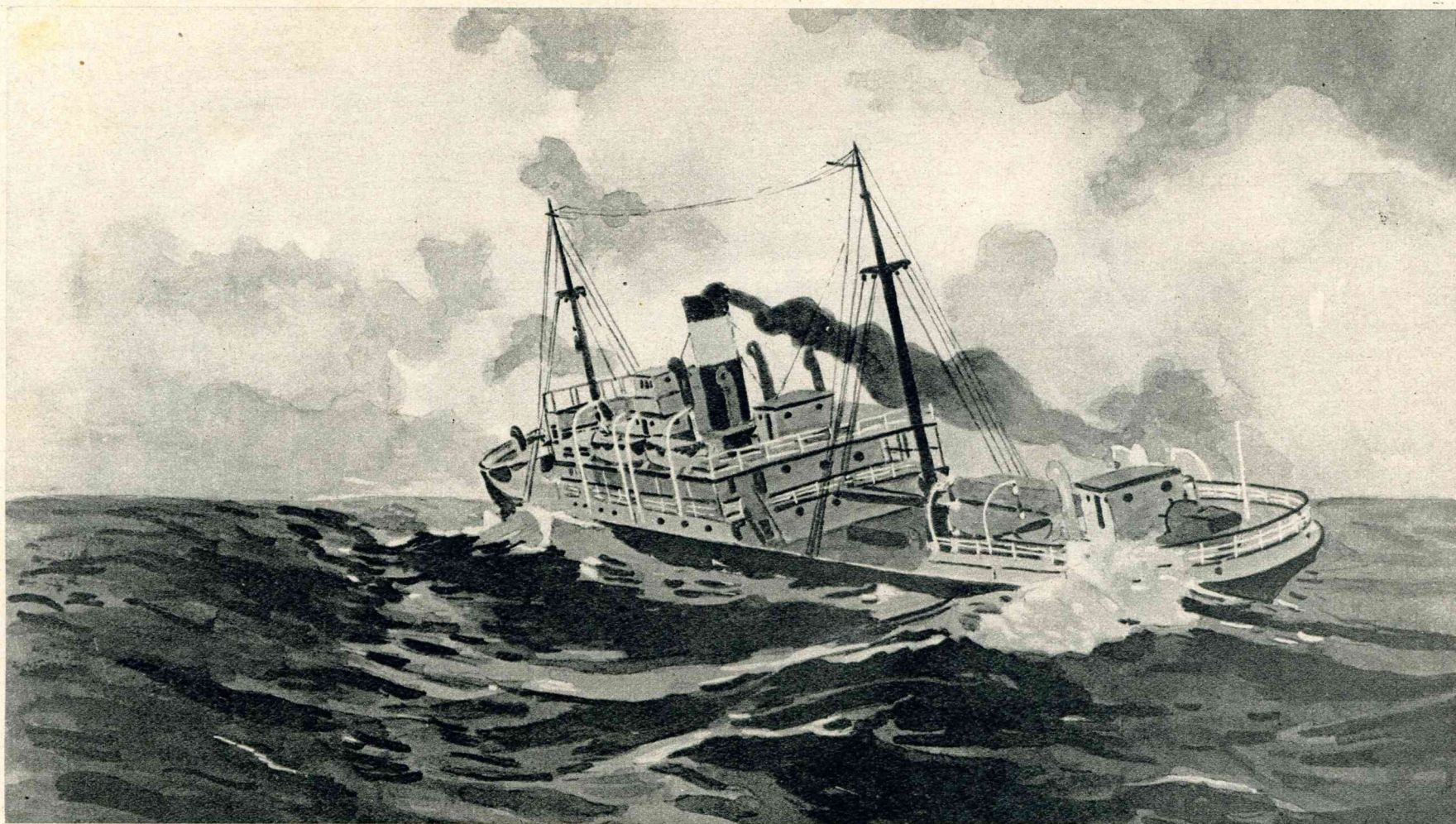
hoogst gelegen vliegveld van Europa, te Samnaun. In enkele uren brengen de stalen den toerist van Londen naar Boven-Engadin. nog op uw gemak in Londen ontbijten en de skilatten de berghellingen der omgeving van t hierboven afgebeelde vliegveld ligt 5500 voet den zeespiegel, is 200 meter breed en heeft n uitloop van 800 meter.

ROPA'S OGSTE HATHAVEN

**Douglas van Londen naar
Moritz in vier uur**

ine, die twaalf passagiers kan bevatten, is juist ijsveld, dat, zooals men bemerken zal, één vormt, even effen als een vloer van beton. en in goede conditie houden van het be- n maakt men regelmatig gebruik van schrap- en rolmachines.

erlijk blikerend zonnetje nadert de Zwitsersche van Samaden, in de vallei tusschen deze plaats St. Moritz aangelegd. Zelfs met een zeer sterken gtuig den afstand van 610 mijl (ruim 1000 km.) t minuten. De retourvlucht, dienzelfden middag am slechts drie uur in beslag.

DE WEDUWE VAN DEN DONKEYMAN

I.

Op een avond, eenige jaren geleden, gingen de tropische glimwormen vroeg naar bed: de taak, Java te verlichten, lieten zij aan een zeer bekwame volle maan over. Die steeg om tien uur, koel en druipend, uit de zee van Banjoewangi op; om elf uur zweefde zij boven de rij vulkanische toppen, die als de vinnen van een albikoor opsteken uit de ruggegraat van het eiland; en te middernacht overgoot zij de stad Semarang met hetzelfde teere blauw, dat de middag onder de zee geeft. Alles kwam verbazingwekkend duidelijk uit. Je kon alle ramen van de keurige Hollandsche huizen in de heuvelige buitenwijken onderscheiden, en iederen boom, waar de buitenwijken overgingen in platteland en de heuvels in bergen. De manetover deed den granieten toren op den golfbreker in de haven even helder glanzen als het baken, dat er bovenop stond, en op den achtersteven van een schip, dat het meest nabij op reede gemeerd lag, kon je zelfs de twee rijen witte letters onderscheiden:

INCHCLIFFE CASTLE
LONDON

Dat schip had de luiken open, om de leegte ruimen te luchten, en uit zijn klammig binnenste steeg een potpourri van geuren, die zich ontstellend wijd over het omringende water spreidden. Op de benedenbrug zaten, vanwege het klimaat met bont gebatikte sarongs getooid, de schipper, de eerste machinist en de marconist, de uitwasemingen van vele langvergeten ladingen in te ademen en knorrig zwijgend staarden zij naar de maan. Alleen wat onderling geharrewar verbrak nu en dan de stilte.

„Ah-poefff!” blies de machinist. Hij streek een lucifer aan op het dek, pokdalig van roest, en bracht de vlam bij de natte korst, die in 't hart van zijn pijp kleefde. „Ik vind 't hier 'n afschuwelijken walm. Ik dacht eerst, dat 't modderlucht van 't getij was; toen kreeg ik 't idee, dat er een rottend lijk van een dooden buffel onzen kant op dreef; maar nu herken ik 't heel duidelijk en onmiskenbaar, meneer Levy: u bent 't.”

Een Glencannon-verhaal door Guy Gilpatric

„Wat? Ik? Hoe durft u 't te zeggen, meneer Glencannon!” klaagde Levy, een onervaren en onaantrekkelijke jongeling, door de natuur rijkelijk begiftigd met neus, ooren en puistjes. „U weet net zoo goed als ik, dat dit vuile schip die...”

„Hè? 't Schip? Stil eens even,” viel kapitein Ball uit. „Ik wou dit even zeggen: als je wilt zeggen, dat mijn schip niet frisch ruikt, maak dan maar gauw, dat je d'r af komt, en ga aan boord van een Griek of een Portugees met je sleuteltje zitten tikken, dan kun je geur inademen naar harterust — lust — ahem! Nee, meneer Levy! Ik mag vervoeren wat ik wil, beenderen of natte huiden of fosfaat of weet ik 't, mijn ruimen blijven zoo zuiver als goud, wil u daar om denken? Ik heb de luiken alleen open laten zetten, om den boel eens flink te laten drogen, want we beginnen morgenochtend achthonderd ton tapioca in te laden.”

„Tapioca? Bah-vies!” huiverde Glencannon, beleefd maar zonder veel succes trachtend, een vulkanische opwelling te bedwingen. „Als ik maar aan 'n lépeltje tapioca denk, beginnen m'n ingewanden te draaien en te kronkelen. En dan achthonderd ton! Brr!”

Uit de schaduw van zijn stoel bracht hij een flesch te voorschijn met een welbekend kalmeerend middel en hij slikte er aanzienlijk meer dan de voorgeschreven dosis van.

„Zoo — wat mankeert er dan aan tapioca? Dat moet je me toch eens vertellen!” daagde kapitein Ball hem norsch uit. „Als tapioca goed klaar is gemaakt, zooals mijn vrouw 't doet, worden 't wát een mooie ronde gladde zachte bolletjes, net oogjes

van een pieterman; je hoeft er haast niemendal op te kauwen, en 't is...”

„Ja, tapioca is heel lekker. U hebt beslist gelijk, meneer!” hielp

meneer Levy, om zijn vergrijsd weer goed te maken. „Ik ben niet zoo ongelukkig, dat ik me met valsche tanden moet behelpen, zooals u; dus kauwen is geen bezwaar voor me; maar verder ben ik 't volkomen met u eens...”

„Vraag ik je, om 't met me eens te zijn?” snauwde kapitein Ball, opzwellend tot een verbazingwekkenden evenaar. „Vraag ik gelijk van je? En denk je, dat 't me één sikkepitje kan schelen, of je valsche tanden hebt of haaietanden of slangetanden of twee rijen horens in je mond? Als ik benieuwd ben, wat je voor tanden hebt, sla ik er wel een paar uit, dan zie ik 't wel. En als ik wil, dat je me gelijk geeft, hoor je 't wel, verstaan? Mmm! Fff! U bent gewaarschuwd, meneer Levy — die oproerige houding van u...”

Hij werd gestoord door een vlaag dronkemansgezang over het bemaanlichte water:

„Gaat er aan je bakboordzij
groen licht van een schip voorbij,
steek dan maar geen vinger uit,
bakboord groen ontwijkt je schuit.”

„Hoor!” riep meneer Levy, „da's de donkeyman, geloof ik!”

„Is 't heusch? De kapitein en ik dachten, dat 't de klokken van Westminster waren,” hoorde Glencannon, en hij tuurde over de reeling naar een gestalte, wippend in den boeg van een prauw, die juist de schaduw van de Inchcliffe Castle binnengleed. „Ja hoor, 't is Tom O'Halloran. Ik had 'm permissie gegeven, om een brief voor z'n vrouw te gaan posten, maar hij schijnt 'n acuten aanval van Javaansche koliek te hebben.”

„Als hij dan maar dat half dozijn twee-volt zaklantaarnlampjes en een spoel geïsoleerd koperdraad nummer één gekocht heeft, vóór ie 't kreeg,” grinnikte meneer Levy, nog steeds pogend, het gesprek van zichzelf af te wenden. „Hij had gevraagd, of ik

hem hielp met de licht-installatie van dat model-scheepje, dat hij aan 't bouwen is, maar. . . ."

"Kijk uit, knaap!" vermaande de donkeyman den inboorling aan 't stuur. "Ken je de verkeersregels op zee niet?"

Als aan stuurboord rood verschijnt,
zorg dan, dat je gauw verdwijnt;
stuur je schuit in 't ruime sop:
bakboord! stuurboord! achteruit! stop!"

De prauw schraapte onder langs de ladder van de Inchcliffe Castle, en na een pooze gestommel en getier betrad de passagier het dek, vroolijk kweelend:

"Zie je rood en groen vooruit,
keer je rood toe, om je schuit!
Groen bij groen en rood bij rood
houdt je altijd uit den nood."

Het woord bevestigend door de daad strompelde hij naar het stokerskwartier, onderweg overal tegenaan loopend.

"Moet je kijken!" lachte meneer Levy beschermend. "Ik wed om 'n vijfje, dat hij den bak nooit haalt!"

"Top!" riep Glencannon snel. "Kapitein, wilt u getuige zijn, dat ie gezegd heeft: nooit? Nooit is een gevaarlijk woord, meneer Levy! Je bent je vijfje al zoo goed als kwijt, hummel — misschien pas je dan voortaan een beetje beter op je woorden!"

Op hetzelfde moment zag Tom O'Halloran, door een kleine vergissing in de koersberekening, het open luik nummer 1 voor de deur van den bak aan. Van het luikhoofd tot den bodem van het ruim was er een afstand van goed elf meter. Hij zong nog, terwijl hij naar beneden sloeg.

II.

De dokter, die in de politieboot met den commissaris van politie was meegekomen, schreef het bewijs van overlijden: „Thomas O'Halloran; van Britsche nationaliteit; beroep: donkeyman. Doodsoorzaak: gebroken nek. . . ."

"Ja precies, een gebroken nek!" bromde kapitein Ball. „Wat ahem. . . . ik bedoel, wat had ie daar ook door te vallen!"

De politieman haalde zijn schouders op en scheurde een blaadje uit zijn opschrijfboekje. „Hier hebt u een lijstje van wat hij in zijn zakken had; we hebben ze allemaal goed leeggehaald. Maar u moet morgen naar den Britschen consul, kapitein, om 'n completen officieelen inventaris op te maken van de bezittingen van dien armen kerel, en dat moet dan verzegeld naar de weduwe in Londen worden gestuurd."

"Ja, ja; ik weet er alles van," zuchtte kapitein Ball, met een slip van zijn sarong zijn voorhoofd afwisschend. „We krijgen natuurlijk formulieren in dubblaad en formulieren in triblaad en formulieren in weet-ik-wat-dondersicaat vóór we van den last af zijn. Ik moet zeggen, heeren, 't wordt een mooie boel, als een nek van een Engelsch zeeman niet meer tegen zoo'n duikeltje kan, als die knaap gemaakt heeft! Pf! We zijn nog wel andere eindjes naar beneden getuimeld in onzen tijd, en dan puur voor de sport — daardoor is 't Britsche rijk ook, wat 't tegenwoordig is!"

"O ja?" zei de commissaris beleefd. „Nu, dokter, ga mee maar aan wal, dan gaan we er eentje nemen. . . . Goeden avond samen, heeren!"

Toen meneer Glencannon aan de reeling stond en de Hollandse ambtenaren de ladder zag afdalen, kwam meneer Levy bij hem staan. De mareonist glimlachte zelvend en wreef in zijn magere bleke handen.

"Wat heb je te grijnzen?" vroeg de machinist. „Weet je niet, dat 't een oogenblik van den diepsten ernst is?"

"Ernst voor jou misschien!" zei meneer Levy, met een sluw elleboogstootje. „Denk er om, dat ik vijf pond van je krijg, ouwe walrus!"

Ontzet draaide Glencannon zich naar hem toe. „Wat?" knarste hij. „Wat? Leelijke vampier, leelijke lijkschenner! Wou je geld winnen op een dooie? Als je dan maar goed begrijpt, dat je dat geld nooit krijgt, nooit!"

„Ja, heeren," lichte Glencannon plechtig toe, „dat is de heele nalatenschap van een van onze doode collega's aan zijn arme verweerde weduwe."

III.

Na het oponthoud te Semarang nam de Inchcliffe Castle te Batavia een lading rubber aan boord en keerde toen haar stomp snuit westwaarts, naar Londen, naar huis. De lange weken van den overtocht werden bewolkt door een toenemende verbittering tusschen den mareonist en den eersten machinist. Meneer Levy brandmerkte meneer Glencannon als een bedrieger, die geen besef had van eerlijk spel, en meneer Glencannon betichtte meneer Levy van misdadige pogingen, om duiten te stelen uit een anders doode oogen. Meneer Levy, die meer voor cijfers dan voor beeldspraak voelde, ontkende heftig, dat hij ooit van zijn leven had pogen te stelen beneden den shilling, en vroeg, wat duiten te maken hadden met de vijf pond, die Glencannon hem schuldig was. Hij ging recht vragen bij kapitein Ball en deze nam onwillig op zich, de kwestie in overweging te nemen. Maar eerst toen zij den Theemsmond bevoeren, toen de loods aan boord was en zij den Londenschen rook al zagen, wees de schipper vonnis.

"Ik heb. . . . ahem. . . . over die kwestie heel ernstig nagedacht," sprak hij hooge priesterlijk. „Ik moet er ten eerste met nadruk op wijzen, dat ik gedobbel hier aan boord in geen enkelen vorm of gedaante of conditie goedkeur, vooral niet als 't over een doode gaat, want de dooden zijn heilig, al was deze overledene dronken, toen hij zoo ontijdig van ons werd weggerukt, en ten tweede heeft dat in geen enkelen vorm of gedaante of conditie invloed op de eigenlijke kwestie, maar ten derde ahem. . . . nou zeg! O ja! Jullie hadden me gevraagd over die weddenschap! Zooals ik 't zie heeft meneer Levy zelf willen wedden, dat O'Halloran den bak nooit zou halen; en meneer Glencannon is daar op ingegaan. O'Halloran heeft den bak niet gehaald en kan hem nooit meer halen. Dus vind ik, dat meneer Levy de winnaar is."

"Kom kom!" riep de machinist. „Als je 't zoo technisch bekijkt, jawel! Natuurlijk heeft hij den bak niet gehaald. Dat kon niet, als hij onderweg in 't ruim viel. Ik ben als man met strenge opvattingen ten eerste al tegen wedden, maar als ik geweten had, dat ik wedde met iemand met een steenen hart, die me wou vangen op 'n woordenspelletje, had ik 't lijk met een tros naar boven geheschen en den bak in gesjord — dan had ik die duiten gewonnen!"

"Ja, dat was heel wat anders geweest! Maar nu zul je je vijf pond aan meneer Levy moeten betalen."

Meneer Glencannon telde de briefjes neer met het gezicht van iemand, die 'n bechtpleister afrekt van de gevoeligste deelen zijns lichaams. „Hier, aagrier!" klonk zijn grafstem. „Pluk je duiten uit de oogen van een dooie — en ga maar slapen met zoo'n geweten — als je ken!"

Vreemd — toen de Inchcliffe Castle dien eersten nacht na binnenkomst van zee in de handelshaven van Limehouse lag, konden Levy en zijn geweten het uitstekend met elkaar vinden, maar lag de

machinist te woelen en te draaien en te kreunen en te razen, koortsachtig, met wijd open oogen. Want al ging meneer Glencannon er groot op, dat hij uitstekend tegen zijn verlies kon, en al liet hij niet na, dit in zijn gesprekken menigmaal bescheidenlijk te doen uitkomen, de reden tot trots ging de redelijke grenzen niet te buiten. Elk verlies, dat de zes stuivers te boven ging, bedierf zijn humeur, verwoestte zijn eetlust, ontredde zijn lever, stiet vlekken voor zijn oogen, dompelde hem in zwarte zwaarmoedigheid en vulde zijn brein met veelvoudigheid van plannen, om den winnaar te vermoorden en den inzet terug te kapen. Tevens kreeg hij er natuurlijk een ontzettenden dorst van. Door dit feit en de complicaties, die er uit volgden, werd nu de slaap hem ontfroefd.

„Weer op vaderlandschen bodem!" zuchtte hij het duister in. „Weer thuis, na zoo'n saaien tijd op zee met geen druppeltje vocht! Weer in Londen, in een waar paradijs van herbergen. . . . en met een monumental dorst. . . . en nog geen pond, om hem te verslaan! Enfin!" In machteloze woede schudde hij zijn vuist. „Ik wensch 'm, dat die vijf pond een gat in zijn lever branden, en dat er een boom uit zijn rug komt groeien!"

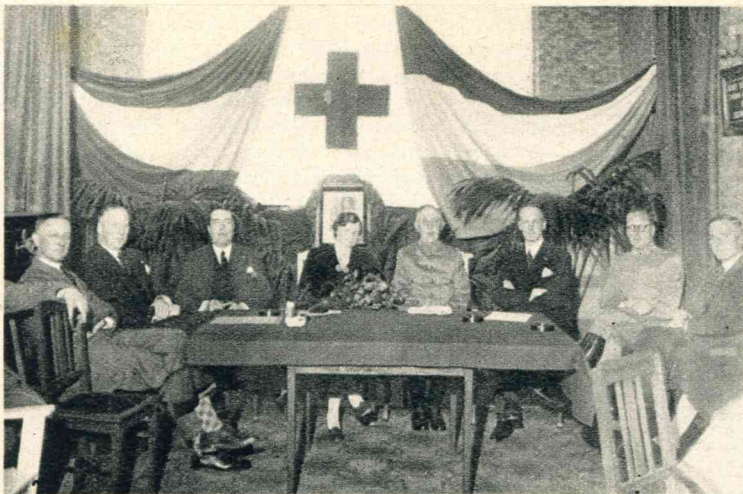
Den volgenden morgen zat hij bleek en beverig te ploeteren, urenlang, om eenige knoeierijtjes in zijn kolenrekening te vermoffelen, en 's middags ging hij naar de machinekamer, om bij roeterige olievlammen een lijst op te maken van noodzakelijke aanschaffingen en reparaties. Eerst tegen donker vond hij tijd, om zijn overal uit te trekken en aan dek te treden, teneinde een nat Londensch luchtje te scheppen.

„Awaai!" zuchtte hij, opziende naar het lage zwerk, waartegen de pakhuizen, schoorsteenen en gashouders van Limehouse zwart afstaken. „Wat moest ik me gelukkig voelen vanavond, dat ik weer terug ben in een koel klimaat. . . . een blank klimaat. . . . een whiskyklimaat!" Opeens begon, aan den overkant der rivier, een groote lichtreclame haar troostende mare het mensdom toe te stralen. Glencannon las en zijn stem was schor van ontzag, en een golf van treurigheid overstelpte hem. „Duggan's. . . . Dauw. . . . van Kirkintilloch. . . . Duggan's. . . . Dauw. . . . Zijn hand dook in zijn zak en vischte er een handje munten uit. „Twaalf. . . . veertien. . . . vijftien shilling. . . . drie en 'n half. . . . telde hij heesch. „O spot! Amper genoeg voor 'n goed begin. . . . en een begin zonder vervolg is niks dan bittere ontgoocheling!"

„Duggan's. . . . Dauw. . . . van. . . . Kirkintilloch. . . . herhaalden vurig de letters; toen verdwenen ze en werd hun plaats aan het firmament ingenomen door een kolossale flesch. Terwijl meneer Glencannon er naar keek, in de grootste spanning, ging de flesch tergend overhellen naar den kant, waar hij stond, en goot een amberkleurigen vloed van Hooglandschen neectar uit, waar de Inchcliffe

Vervolg op blz. 28

Na negentiënjaren toegewijden arbeid nam de vorige week te Middelburg de heer E. Scheps, die gedurende 19 jaar commandant is geweest van de transport-colonne, afscheid van 't Zeeuwsche Rode Kruis-werk.

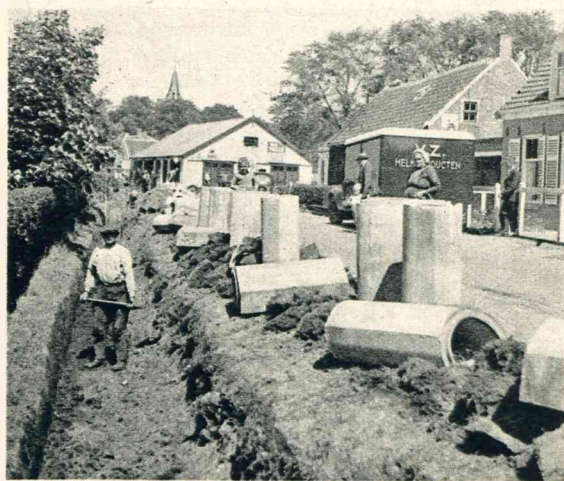

Burgemeester B. A. Th. M. Truffino's ambtsjubilé is te Hulst met groote hartelijkheid geried; in de buitengewone raadszitting werden zijn verdiensten voor de gemeente in het juiste licht gesteld.

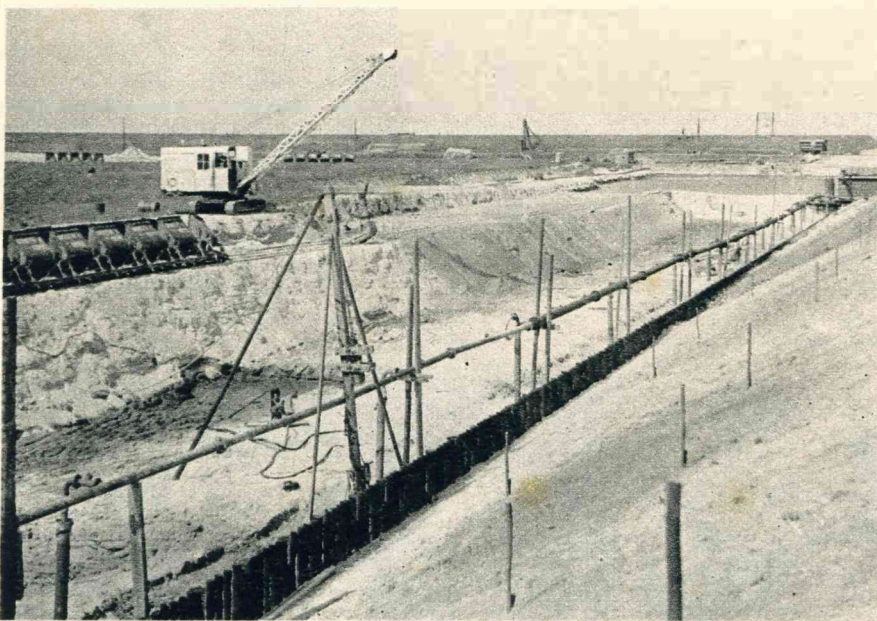
ZEEUWSCH NIEUWS

Hun rijfenvijftigjarige echtvereniging vierden in blakenden welstand de echtelieden L. Kloet en C. Rotte: een zeldzaam huwelijksjubilé.

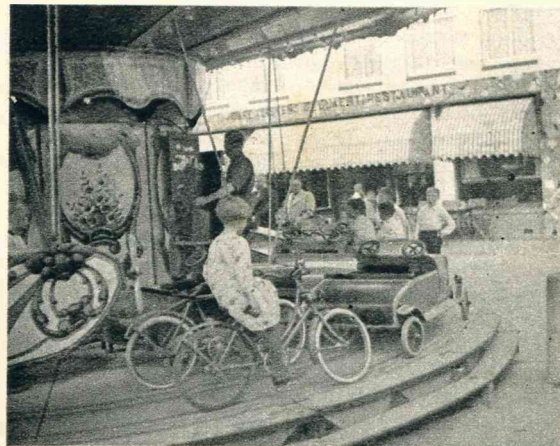

Ook op Schouwen zitten we niet stil: Renesse krijgt een nieuwe rioleering, die een belangrijke verbetering beteekent.

De toren van Hoek staat in steigers, en na de restauratie zal de Ned. Hervormde kerk er weer nieuwe eeuwen trotseeren kunnen.

Links: De veelbesproken nieuwe aanlegplaats voor de provinciale booten in den Parkpolder is in aanbouw en het werk loopt vlot van stapel.

Dan hier, dan daar laat in den zomer de kermispret op in 't Zeeuwsche land. De IJzendijksche jeugd kreeg de vorige week haar deel.

Te Kortgene hield de afdeeling Zeeland van den Chr. Boeren- en Tuindersbond zijn jaarvergadering waarin 't twintigjarig bestaan werd herdacht.

Nauwelijks is het hengelseizoen weer geopend, of langs de Zeeuwsche weelen en kreken zijn de rischliehebbers erbij om de begeerde zoetwaterfisch buit te maken.

De Provinciale Zeeuw-
sche vereeniging tot
bestrijding der Tuber-
culose vierde deze week
haar 25-jarig bestaan.
Een foto tijdens de
receptie in hotel Bri-
tannia gehouden, waar
de voorzitter, burge-
meester van Woel-
deren, met de aanwe-
zende bestuursleden de geluk-
wensen in ontvangst
neemt.

Bij deze gelegenheid werd ook te Vlissingen de jaar-
vergadering gehouden van de Nederlandsche Centrale
vereeniging tot bestrijding der Tuberculose. De voor-
zitter dezer vereeniging opent de vergadering.

De burgemeester van Vlissingen spreekt een welkomstwoord.

Oud-minister Slingenberg spreekt als voorzitter van
de toelichtingscommissie op deze jaarvergadering.

Na afloop van de vergadering bracht het gezelschap een bezoek
aan het prachtig gelegen en door ieder van de aanwezigen zeer
geprezen Zeeuwsche sanatorium te Zonneveld, waar telken jare
een groot aantal kinderen genezing komt zoeken en welke inrich-
ting de volle belangstelling van provincie- en landgenoot ten
volle verdient.

De patiëntjes van het sanatorium aan het spel tijdens het bezoek der gasten.

ZEEUWSCHE OMROEP

Hallo! hallo! hier is de persdienst
van den officiële Zeeuwschen omroep.
Het verder vertellen van deze berichten,
in welken vorm ook, is geoorloofd.

Men meldt ons uit Terneuzen, dat
aldaar een verwoed tegenstander van
sport en wedstrijden zich opeens is gaan
trainen voor skiffleur. Nogal begrijpelijk.
Dit is de eenige kans voor den man om
wedstrijden uit te roeien!

Een dief met ondernemingsgeest heeft
te Baarsdorp, onder 's Heer Arends-
kerke de vacht van een schaap gescho-
ren en is met de wol verdwenen.

Het gerucht, dat bij alle kappers
in Zeeland huiszoeking werd gedaan, is
onjuist: wel hebben verschillende land-
bouwers de rijksveldwachters verzocht,
gedurende den nacht op hun akkers en
weiden te gaan zitten, daar men be-
vreesd is, dat vandaag of morgen de
langvingers er zelfs met hun lapjes
grond vandoor gaan!

Onze artsijkundige medewerker op
de Bevelanden seint ons, dat te Hein-
kenszand een koe dol is geworden door
het aldaar gehouden fanfare-muziek-
concours.

Tot nu toe dachten wij, dat fanfare-
muziek totaal ongevaarlijk was voor
hoorn-vee!

De colorado-aardappelkever is in
Zeeland per zuidenwind uit België ge-
arriveerd. Het wonderlijke verschijnsel
doet zich daarbij voor, dat men het
beest o.m. te Biervliet op een suikerbiet
vond. Algemeen denken de deskundigen,
dat ook deze insecten onze aardappels
momenteel te duur vinden!

Een provinciaal blad deelde mee, dat
bij het jongste onweer te Wolfaartsdijk
een woning aan den Veerweg door den
„bliskem" getroffen is.

Iedere poging tot vermijding van ruwe
woorden juichen wij van harte toe!

Per ijlode bracht men ons uit Ierseke
het bericht, dat een zeilmaker aldaar bij
het openen van een vat carbolineum
iets van die vloeistof in zijn oogen heeft
gekregen.

Eigenaardig is het, dat bij het openen
van wijn- en biervaten altijd ook 'n
dergelijk ongeval plaats vindt; alleen
krijgen dan de betrokkenen stevast 'n
gedeelte van den inhoud in den mond!

Een Middelburger werd door de
politie geverbaliseerd, omdat hij een
lijster zonder kooi op den openbaren
weg vervoerde en te Goes werd als ge-
vonden voorwerp een kanarie met een
honderiem op 't politiebureau gebracht.

Het is afschuwelijk, hoe nonchalant
de Zeeuwen met die wilde beesten om-
gaan!

Te Kolijsplaat is onder veel belang-
stelling de nieuwe schietbaan van de
Burgerwacht geopend. Daar men geen
eersten steen bij de hand had, om er iets
mee te doen, heeft de wethouder een
eerste schot gelost.

Persoonlijke ongevallen kwamen niet
voor!

Heel Schouwen en Duiveland trilt van
opwinding over de vermissing van een os
uit de Duivendijksche weide. Wegens de
eiland-situatie moet de politie zoowel
oog voor het water als voor den wal
hebben. 'n Deel der recherche zoekt het
spoor van een zeeke en 'n ander deel
gaat de gaugen na van een landlooper!

Wij sluiten nu tot de volgende week,
dames en heeren!

MIDDENSTANDERS!

Wilt U vooruitkomen in het winkelbedrijf? Studeer dan voor

het officiële

MIDDENSTANDSDIPLOMA

het officiële

KRUIDENIERSDIPLOMA

het officiële

MANUFACTURENBREVET

Deze diploma's zijn van groot belang met het oog op de nieuwe vestigingswet. Volledige, schriftelijke opleidingen voor hen, die de lagere school bezochten en voor gevorderden. Laag maandelijks lesgeeld. Studieboeken, stalenatlassen en monsters gratis. Leiding van wettelijk bevoegde en deskundige leerkrachten. Vraag zonder verplichting inlichtingen bij A.S.S.O., dir. J. van der Bij, hoofdonderwijzer, Nieuwe Plein 31, b/h station, Arnhem. Gebruik onderstaande bon of schrijf 'n brief.

BON

Ik verzoek, zonder enige verplichting, inlichtingen omtrent de cursus voor

Naam

Straat en nummer

Woonplaats

Leeftijd

Een koele verademing, heerlijk frisch en verkwikkend, geeft U de USiH Eau de Cologne uit de bekende flacon-met-de-bloemen. Doe slechts enkele druppels op Uw zakdoek en nog uren later voelt U de weldadige verfrischende, dat is USiH! Van 35 cent tot f 1.50.

In alle goede zaken verkrijgbaar

NAAM EN VERPAKKING WETIG GEDEPONEERD

USiH

VOOR ENGROS
UNITED STATES IMPORT HOUSE
HUDDERSTRAAT 3-5 - AMSTERDAM

De weduwe van den donkeyman

Vervolg van blad. 25

Castle wel in had kunnen drijven. Met dien druppel liep de emmer over!

Hij slaakte een schorren kreet, vloog de ladder op en stormde het bovendek langs naar de radiocabine. Hij bleef slechts zoo lang staan, als noodig was om een boksijzer aan te schieten, smet de deur open en viel binnen. „Gier!” schreeuwde hij. „Lijkenschenner! Geef m'n vijf pond terug, of... of...”

Tot zijn smartelijke teleurstelling was meneer Levy nergens te zien; uit de doormengelde geuren van scheerzeep, cosmetiek en schoensmeer, die het vertrek doorbalsemden, viel op te maken, dat hij zich juist aan wal had begeven. Glencannon stond op het punt, heen te gaan, dieper verslagen dan ooit, toen hij iets ontdekte, op de plank onder de patrijspoort, dat hem boeide. Het was een model van een schip — het verkleinde evenbeeld van het ss. Inchcliffe Castle zelf.

„Oei! 't Scheepje van Tom O'Halloran!” riep hij uit. „Of liever, van de weduwe O'Halloran; want ze hadden 't haar moeten sturen, uit Semarang. Die Levy had het recht niet, dat ding achter te houden!”

Hij knipte zijn zaklantaarn aan en bekeek het scheepje van nabij. Het was zoowat één meter dertig lang, zag hij, nauwkeurig op schaal gebouwd en blijkbaar tot in alle bijzonderheden compleet.

„Verdraaid knap stukje werk!” mompelde hij bewonderend. „Minstens tien pond waard. Als de weduwe 't verkoopt krijgt ze er vast.... Verkoopen? Verkoopen? Ze kén 't toch niet verkoopen? Weet je wat ik doe? Ik ga d'r direct mee aan wal, ik ga de herbergen af en ik verkoop 't zelf! Da's een werk van christelijke naastenliefde, waar ik mijn talenten en mijn tijd royaal voor over moet hebben. Ik reken er natuurlijk niks voor, alleen mijn onkosten en 'n heel klein gedeeltje van de gewone provisie.”

Het model bleek zwaar te zijn en moeilijk te hanteeren, vooral doordat de jiggerstag tusschen de masten hem belette, het onder zijn arm te dragen. Na wat geschuif en gekeer lukte 't hem, de deuropening te passeeren, waarop hij, zijn last dwars voor zich uit houdend, als een koksjongen, die een speenvarken op een schotel torst, de plank af liep en de beregende straten en zijstraten van Limehouse door. Zijn vooruitzicht werd onderschept door den dekbouw van het model, maar hij vertrouwde zijn schreden toe aan de leiding van zijn instinct en bevond zich dan ook weldra in een volle gelagkamer.

Maar helaas, toen hij zijn neus uit het glas hief merkte hij op, dat de inrichting slechts varens gasten tot kanten had, en al schaarden die zich bewonderend om het model, een kooper zou hij er niet licht onder vinden.

„Ja, heeren,” lichtte Glencannon plechtig toe, „dat is de heele nalatenschap van een van onze doode collega's aan zijn arme verweduwd weduwe. Ik wou dat ik 't geld had, om 't zelf van haar te koopen, maar zooals ik er op 't oogenblik voorsta.... Enfin, heeren, ik heb mijn trots ingeslikt en uit naam der liefdadigheid ben ik er mee aan 't leuren van de eene herberg naar de andere, om te voorkomen, dat dat lieve jonge weeuwtje van Tom O'Halloran de wrange scheuten van den honger te voelen krijgt.”

„Hè?” Een heer met eerbiedwaardig witten baard, die onder een bank in den

hoek had liggen sluimeren, kwam snel maar wankelend overeind. „Zei u O'Halloran, meneer? — Toch niet Tom O'Halloran? O mannen!” sprak hij het gezelschap toe met een fraaie rede-naarstrilling in zijn stem. „Tom.... Tom O'Halloran! Da's mijn kameraad geweest!”

Hij hikte iets over den gloriëdag der opstanding, als de zee haar dooden terug zal geven, zonk neer op den vloer, liet zijn hoofd op het zand rusten en brak in een hol gesnik uit.

„Asjeblieft!” zei meneer Glencannon, en zijn stem sloeg over. „Asjeblieft! Nou zie je eens wat voor vrienden Tom had, op alle zeven van de zeven zeeën! Maar helaas voor het kleine blonde weeuwtje: al zijn vrinden zijn arme zeelui, zooals u” — hij boog naar de vergadering — „en ik, en zooals die oude tachtigjarige walvischvaarder daar. Want als ik dit model niet kan verkoopen, wat baat dan al onze vrindschap en wat moet er dan van haar worden?”

Hij greep zijn glas, zag dat het leeg was, stortte er een traan in en zette het weer op de toonbank. De buffetjuffrouw, wier hart en blanketsel week werden, haastte zich het nog eens te vullen.

„Hier, die borrel is voor de zaak, meneer,” verzekerde hem de kastelein ontroerd. „En bovendien wil ik.... wil ik wel tien shilling bijdragen ten bate van dat arme weeuwtje.”

„Da's mamenteel! Zoo mag ik 't hooren!” juichte een der gasten toe. „Ik leg er vijf shilling bij. Of wacht.... ik ga met mijn hoed rond, dan leggen we botje bij botje!”

Glencannon stond als versuft te kijken naar den loop van zaken en te luisteren naar het gerinkel van munten. De opbrengst der collecte, voorzover hij die kon schatten, terwijl hij haar in zijn zak stak, ging boven de drie pond, het meest klaarblijkelijk valsche geld niet meegeteld. Zijn ontroering was zoo groot, dat hij slechts stamelend zijn dank kon betuigen. Hij slokte zijn drank weg en stond op het punt, zijn liefdadige zending elders te gaan vervolgen, toen hij een ingeving kreeg.

Hij liep naar den ouden zeerob, die nog in den hoek op den vloer tranen stortte, schudde hem en zei zacht: „Ga mee! Dan breng ik je bij de weduwe.”

„Weduwe?” De huilerigheid van den oude week voor een sluwen satersblik. „Weduwe?”

Hij sprong met verbazingwekkende vlugheid op en volgde meneer Glencannon de straat op.

Maar toen hij buiten was, kreeg hij een instorting; hij leunde tegen een standpijp en snikte het andermaal uit.

„Nou nou nou!” vermaande Glencannon hem. „Hou je bedaard, kaptein, en bewaar je tranen, tot we ze noodig hebben! Ik heb 'n heel aardig plannetje — we kennen O'Halloran's weduwe helpen en meteen een zoet winstje voor onszelf maken.”

„Winstje?” vroeg de oude zeeman, met zijn baard zijn oogen drogend en vervolgens zijn hoed afstoffend. „Verklaar u nader, lieve lady Rutherford!”

„Zeg hoor eens,” morde Glencannon, met een schop tegen zijn schenen als bekrachtiging, „wil je nou je mond houden en luisteren, verlopen oude walvischenslager?... O! Nou — je hebt zeker wel opgemerkt, dat die stroom van medelijden daar in die herriekroeg op gang is gebracht door

„Sedert jaren had ik

LAST VAN OPRISPINGEN

totdat een vriendin mij over Alka-Seltzer sprak. Nu behoeft ik slechts 1 tablet Alka-Seltzer in te nemen en ik voel mij uitstekend.”

Indien U lijdt aan oprispingen, dan bestaat er thans een middel voor vlugge, afdoende hulp. U behoeft slechts een Alka-Seltzer-tablet in een glas water te doen. Drink het, als 't sprankelend oplost. Vóór U het beseft, is Uw ongemak verdwenen en voelt U zich weer heerlijk.

Alka-Seltzer

doet niet slechts binnen enkele minuten de oprisping verdwijnen, maar tevens neutraliseert 't het overtollige zuur in Uw lichaam, dat meestal de grondoorzaak van Uw ongemak is.

Dit verrassend nieuwe middel heeft dankbare uitkomst geschonken aan miljoenen lijders. Het is eveneens een heilzaam middel tegen Hoofdpijn, Verkoudheid, Rheumatische en andere pijnen.

Imp. G. Lindner & Co.
Singel 115, A'dam-C.

Transpireerende Handen

R. 362-H.

Hoe men er van verlost wordt!

Een klamme, transpireerende hand te drukken, hoe onaangenaam!

Op straat, op visite, bij het dansen veroorzaakt men een gevoel van afkeer bij hen, aan wie men juist wil behagen. Ondanks alle moeite is het onmogelijk het euvel te verbergen.

Vlug Uw zakdoek, nog eens en nog eens. Toch ziet U met angst en vreeze het oogenblik naderen, waarop U weer een hand moet geven. De te sterke transpiratie houdt niet op.

Wat er aan te doen? Het is zeer eenvoudig:

Eenige druppels Odorex in de holte van Uw hand. Dan de palmen tegen elkaar wrijven en ook tusschen de vingers. Direct vervluchtigt de te sterke transpiratie. De klamheid maakt plaats voor een aangename frisheid, stroefheid en koelte van Uw handen.... U behoeft het fatale oogenblik niet meer te vreezen en kunt nu goedendag zeggen door een ferm, drogen en sympathieken handdruk.

Koop nog heden Odorex bij Uw Apotheker, Drogist of Parfumeur.

De flacon van 94 cent is voldoende voor vele maanden.

Odorex bevat medicinale alcohol van de juiste sterkte om bacteriën te doden.

ODOREX
Tegen Transpireerende Handen

jouw dramatisch vertoon van smart, is 't niet? 't Is daár gelukt, dus waarom zou 't ergens anders niet lukken?"

„Gelijk heb je; waarom niet?" vroeg de oude verstrooid. „Wat ik zeggen won, wie is die Tom O'Halloran eigenlijk, waar iedereen 't over heb tegenwoordig?"

„Toe nou, meneer!" plaagde Glencannon. „Tom O'Halloran was toch je ouwe scheepskamaraad, je beste vriend! Dat zei je toch zelf?"

„Heb ik dat gezegd?" vroeg de ander, boosaardig in zijn baard grijnzend. „Stel je voor! Dan had ik zeker weer zoo'n aanval. Ik heb nog nooit van O'Halloran gehoord! Tusschen twee haakjes, meneer O'Halloran, mijn naam is Lionel Futter. Ik ben tooneelknecht op de planken, als er voor 'n tooneelknecht wat te knechten valt, maar in dit armzalige seizoen is er niks."

„Groote gunst!" kreunde meneer Glencannon. „Ik sta te duizelen! Ik sta verstomd! Ik lig van de sokken! Maar... enfin, daar hoeven we ons plannetje niet voor te veranderen. Luister maar eens goed! Je gaat alleen maar vóór mij de volgende herberg in en je bestelt een borrel. Een minuut of tien later kom ik binnen en ik vertel het treurige verhaal van de weduwe van den donkeyman. Als ik den naam O'Halloran zeg, is dat je steekwoord — dan laat je je overmannen door je verdriet. Dan beginnen ze waarschijnlijk uit d'r eigen een collecte en doen ze 't niet, dan halen we ze d'r wel toe over. Op 't eind van den avond deelen we de opbrengst gelijkop en de rest geven we aan de weduwe."

„Best, prachtig!" stemde meneer Futter in. „O'Halloran! O'Halloran! O'Halloran! Loop maar vast op, jufvrouw Purdy; ik ben mijn rol aan 't leeren."

IV.

Meneer Glencannon werd gewekt door een helder zonnetje, plotseling fel na een bui, dat zijn hut op de Inchliffe binnenscheen. Hij werd geplaagd door een tikje hoofdpijn, waarvan hij geen andere oorzaak kon vinden dan het lezen van de kleine druklettertjes op een etiket, een week tevoren, en 't zat hem eenigszins dwars, dat hij zich de gebeurtenissen van den vorigen avond niet in bijzonderheden herinneren kon. Een kwartier lang spande hij dommelig zijn geest in, om de gapingen aan te vullen, maar heelemaal slagen kon hij niet.

„Nou ja!" troostte hij zichzelf, terwijl hij van zijn kooi gleed en een glas vol-schonk met iets, dat een gorgeldrankje had kunnen zijn, als 't geen whisky was geweest. „Wat komen details er op aan, als de hoofdzak vaststaat?"

De hoofdzak bestond uit veertien pond, zestien shilling en zes pence, op de latafel opgestapeld; voor zoover hij zich herinneren kon waren acht dier ponden door een kastelein in onbekende streken voor het model betaald, en was de rest bijeengekomen door vrijwillige schenkingen in een wazige opeenvolging van café's. Hij moest even nadenken, waarom hij meneer Futter zijn aandeel niet had uitbetaald; toen herinnerde hij 't zich: in den loop van den avond waren ze het moe geworden, het model van kroeg tot kroeg te slepen, en hadden ze getracht, het te laten varen in de snelle strooming van een goot; maar het model bleef niet drijven, en de oude zeeman was in 't water gesprongen om het op te halen en zelf hopeloos te gronde gegaan. Toen meneer Glencannon hem het laatst zag, werd hij vastgehouden door de zuiging van een putrooster en

dwarrelde zijn witte baard om zijn hals in de wilde werveling van den maastroom.

„Enfin, ik heb 'n heel lief sommetje voor de weduwe, al trek ik er eerst mijn onkosten af," peinsde Glencannon, terwijl hij zijn tanden boende. „Eerlijk gezegd waren de onkosten niet om te noemen, maar dat is haar schuld niet."

Terwijl hij zich schoor dacht hij na, hoeveel hij rekenen kon. Vijf pond leek hem een net getal, maar... „Ach natuurlijk!" hield hij zichzelf voor oogen. „Ik mag die vijf pond niet vergeten, die ik al tekort kwam! Als haar man niet zoo stom was geweest om 't luik in te tippelen, had ik m'n weddenschap niet verloren. Dus die schade komt ten laste van de nalatenschap."

Maar terwijl hij zijn das knoopte bedacht hij, dat er óók nog een mooi bedrag overbleef, als je van veertien pond-zestien-zes tien pond aftrok.

„Nou vraag ik me af," sprak hij zijn spiegelbeeld aan, „nou vraag ik me af, of 't eigenlijk wel te pas komt, haar dierbare herinneringen te besmetten met vuige gedachten aan geld!! Zou 't niet hartelijker, edelmoediger en tienmaal fijngevoeliger zijn, niks over geld te zeggen en haar alleen zijn laatste woorden over te brengen?"

Hoe meer hij er over dacht, hoe beter deze oplossing hem scheen; dus gebruikte hij een aanzienlijk deel van dien dag, om een fraaie lijkrede samen te stellen. Die omvatte een breede reeks onderwerpen en eindigde met een klarenstoot, waarschuwend tegen de gevaren van tapioca voor de mannen der Britsche koopvaardij, maar toen hij zijn tekst overlas en niet onverdienstelijk vond, dacht hij plotseling aan meneer Levy. De marconist was nog niet teruggekomen aan boord, maar als hij kwam, en het model niet vond, werd hij ongetwijfeld wild van kwaadheid, begreep meneer Glencannon; hij was zelfs in staat, naar mevrouw O'Halloran te draven met smaad, schandaal- en lasterpraat. De machinist besloot, om hem vóór te zijn, aanstonds de weduwe te gaan bezoeken en zijn eigen rechtshapenheid en menschenmin boven alle mogelijkheid van verdenking te doen uitschijnen. Hij dronk dus gauw zijn thee op, begaf zich aan wal, ging zijns weegs door smalle Limehouse-straatjes met gemiddeld drie katten per vuilnisbak en bereikte de woning der O'Hallorans. Het was een huisje van twee verdiepingen, met rose vitrage-gordijnen; op de bovenste tree van de stoep stond een corned-beefblik, versierd en verguld als een hertogskroon, waaruit de stomp van een aantal overoude geraniums opstaken.

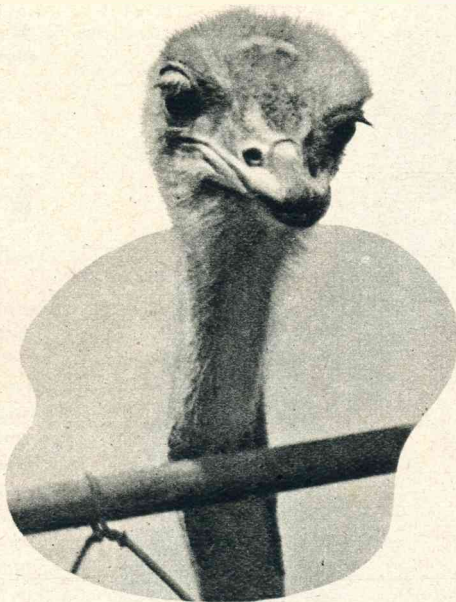
„Hm, heel netjes!" peinsde Glencannon, de deur bebozend met een gladgepoetsten koperen klopper, dien hij herkende als den kruk van een brugtelegraaf, die een paar maanden tevoren van de Inchliffe Castle verdwenen was. „'t Is zelfs méér dan netjes — ik zou haast zeggen royaal, voor 't schrale loontje van een donkeyman! Als ik een wantrouwig karakter had..."

De deur ging open en onthulde de grootste hoeveelheid vrouw, die meneer Glencannon ooit op één plaats tegelijk had gezien.

Die bergachtige persoon sloeg haar handen in haar zij en bekeek hem met onverholen afkeuring.

„Ga weg!" beval zij. „Ik heb niks nodig!"

„Maar beste mevrouwtje," zei Glencannon, zijn pet afrukkend en buigend. „ik kom niet om u iets te verkoopen, maar om u iets te geven. Kijkt u eens, ik..."

ZOO'N PORTRET

te maken lukt U alléén met een goede camera, die U in staat stelt het motief voortdurend en groot en helder te observeren. Kies daarom de Voigtlander-Brillant, beeldformaat 6x6, met de wereldberoemde Voigtlander-optiek en het groote, heldere zoekerbild. Eenvoudige instelling, onmiddellijke paraatheid, automatische rem om dubbele belichting te voorkomen, sportzoeker, in de camera ingebouwde ruimte voor opbergen van filter en voorzetlens, 3 puntinstelling, etc. maken deze camera tot een juweeltje. Vooral ook geschikt voor kleurenfoto's op formaat 6 x 6 cm. - U kunt Uw oude camera thans inruilen.

5 GULDEN voor Uw oude toestel

Gedurende Juni en Juli wordt Uw oude toestel met 5 Gld. in betaling genomen bij fotohandelaren, die door een plakkaat op de winkelruit te kennen geven, dat zij aan deze inruil-campagne meedoen. Desgewenscht worden U adressen verstrekt door de firma J. P. Vos, Nieuwe Haven 94, Rotterdam.

PRIJSVRAAG 1938

Er is weer een nieuwe Voigtlander-Prijsvraag met 1000 gulden aan prijzen. Bij Uw fotohandelaar gratis verkrijgbaar of bij de Fa. J. P. Vos, Nieuwe Haven 94, Rotterdam, Telefoon 15000.

Voigtlander
BRILLANT

Van 28.- Gld. tot 70.- Gld.

Vervolg op blz. 32

Al rendelzwaaiend gaat 't door 't dorp.

De optocht door het dorp.

DE GILDE VIERT

Snapshot van het Gildefeest te Bakel

Het eeuwenoude Bakel in Brabant viert gildefeest. Dorpelingen, deftig in 't zwart gestoken en met hooge hoeden op, ontmoet ge in de dorpsstraat. Vóór de herbergen zetelen mannen met witte kousen en drinken gemoe- delijk hun pint. Af en toe klinkt dreigend 't doffe gedreun der trommen.

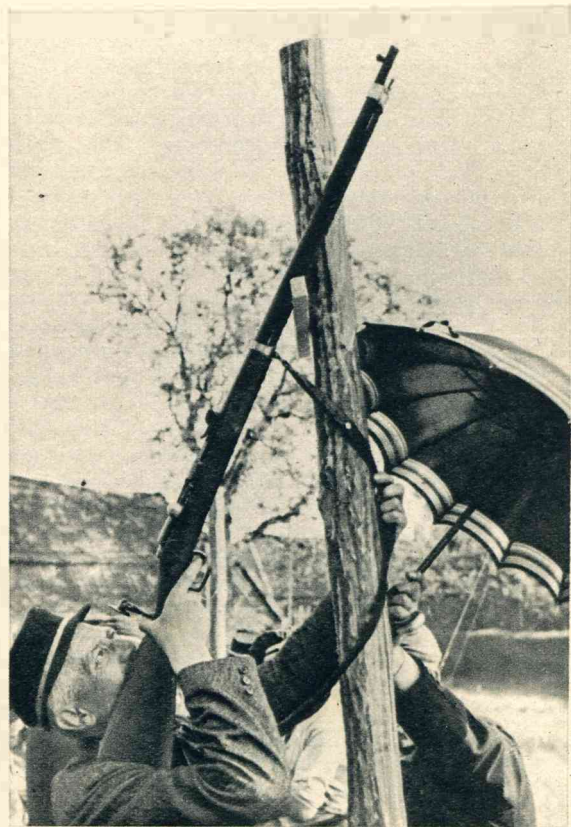
Autobus na autobus met gildebrouwers, schutters, trommen, vendels en eeuwen- oude zilverschatten komt aan.

Bij 't gildehuis van Sjoke van Thiel wordt de stoet opgesteld, want der traditie getrouw wordt met een huis- terrijken optocht 't feest geopend.

Zwierige standaardrijders op hun prachtig versierde paarden openen den stoet, de harmonie speelt een vlot- ten marsch, dof rommelen de oude trommels, vendel- zwaaiers zwaaien hun kleu- rige vendels, deftig marcheeren de gildebrouwers achter hun standaardrijders in hun fleurige kleedij; de gilde- koningen, behangen met zil- veren platen, stappen trots in den stoet.

Er is een enorme variatie in kleeding, bewapening, vendels en trommels. Be- schilderde trommels uit de 17e eeuw, waarvan sommige

Het schieten op de „wip” — de parasol dient ter bescher- ming tegen 't felle zonlicht.

'n Gildebrouwer met z'n prachtige helm.

Een moment uit den trommelwedstrijd — de oude trom dateert van 1641.

versierd met uit brons gedreven medaillons, laten hun machtig geluid hooren. Men ziet oude harnassen en prachtig bewerkte Spaansche helmen, met zilver beslagen geweren, waarmee straks op de wip zal worden geschoten. Deze kleurige middeleeuwsche stoet wordt in gloed gezet door een zomersche zon, die bij 'n feest als dit onmisbaar is.

Als een bonte slang slingeret de optocht zich voort door 't vlaggende dorp naar 't feestterrein.

Hier zullen de gildebroeders elkaar bekampen in edelen wedstrijd, hier worden de zware geweren gericht op de wip en zullen de schoten knallen.

De standaardrijders zullen met zwier hun paarden laten draven voor de jury en 't talrijke publiek en de beste zal 't zilveren schild veroveren.

Ook de tamboers zullen zich niet onbetuigd laten; zij

zullen, met élan marcheerend, hun oude trommels laten brommen om den prijs. De vendels zullen lustig draaien en wapperen in de handen der bekwame vendelzwaaiers. 't Vendelzwaaien is een edele oude kunst, die zeer moeilijk is te leeren.

In Bakel waren „meesters” aan 't werk en 't publiek, dat van vendelen alles af scheen te weten, beloonde ieder met welverdiend applaus.

Men kan gerust zeggen, dat 't aloude gildeween een nieuwe jeugd is ingegaan, dank zij den menschen, die met energie en organisatietalent zich het bestaan ervan hebben aangetrokken en gered hebben wat dreigde te verdwijnen. 't Is jammer, dat de meeste Noord-Nederlanders de gilden niet kennen en nooit zoo'n festijn hebben meegemaakt. Want 'n gildefeest is een festijn, een middeleeuwsch kleurig en fleurig volksfeest, dat voor iedereen te genieten is.

Op een gildefeest zijn allen welkom, Brabant en Limburg zijn gastvrij, daarom, komt naar 't zuiden; hoort de trommels roffelen, de hoorns schallen, de vendels wapperen. Er is vreugde en blijheid, want d'oude gilde viert.

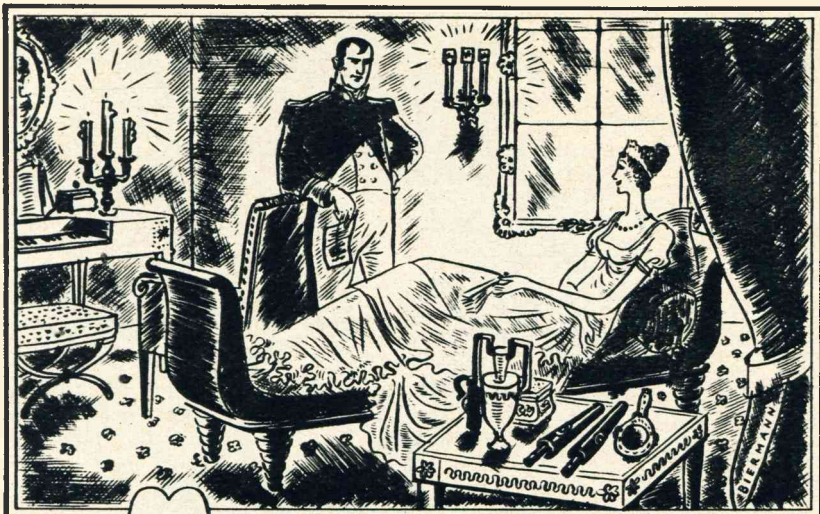
De standaarddrager poseert voor den fotograaf.

'n Gildekoning die er uitzag als een kozak.

Een der gildekoningen, met zilveren schilden behangen.

Wat betoovert de vrouwen uit Napoleons tijd?

In Farina's boeken van het jaar 1811 is een zending opgeteekend aan Napoleons tweede gemalin, „à Son Altesse l'Impératrice”, te Parijs. Want Marie Louise was een groote vriendin van de Echte Eau de Cologne van „Farina gegenüber”. En ook Napoleons zuster Pauline, echtgenoot van den vorst van Borghese, die een meesters in geraffineerde toiletkunst was, liet vaak dit zoozeer gewaardeerde reukwater komen.

Heden nog altijd naar het oude geheime recept vervaardigd, verfrist en verheugt de schepping van Farina miljoenen mensen. Vraag steeds het historische product:

Rood Farina Merk

FEINHAUS

DE OER-ECHE EAU DE COLOGNE

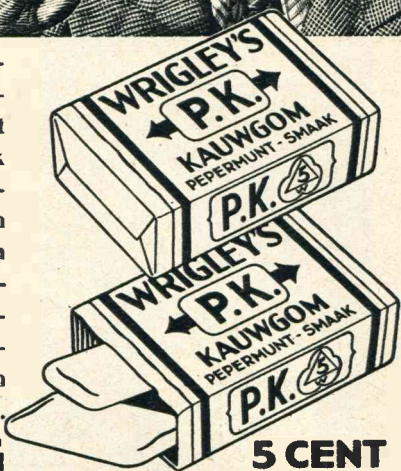
KAUW! KAUWEN

ter bescherming
van Uw
tanden en Uw
gezondheid.

Bescherm Uw tanden en U beschermt Uw gezondheid. Het tandenpoetsen alléén is echter niet voldoende - U moet behoorlijk kauwen - U heeft Wrigley's noodig. - Het masseert Uw tandvleesch en verwijdert de voedselresten tusschen Uw tanden. Door de grotere speekselafscheiding bevordert het bovendien de spijsvertering. Wrigley's is onmisbaar om U frisch en monter te houden.

KAUW REGELMATIG

**5 CENT
PER PAKJE**

WRIGLEY

De weduwe van den donkeyman

Vervolg van bladz. 29

„Die smerige gratis monsters moet ik óók niet hebben!” snauwde mevrouw O'Halloran, en zij zwenkte een meter van den drempel vandaan, teneinde de deur te kunnen dichtslaan zonder haar heup te beschadigen.

„Maar mevrouw, luistert u toch! Ik ben meneer Glencannon, eerste machinist van de Incheliffe Castle; de chef van wijlen uw dierbaren echtgenoot.”

„Meneer Glencannon?” De berg gaapte, giechelde bedeesd en stiet andermaal een heeschen kreet uit. „Meneer Colin Glencannon toch niet, waar mijn goeie Tom met zooveel bewondering over sprak? Lieve help, komt u binnen, komt u binnen, meneer, en neemt u me niet kwalijk, dat ik u voor 'n venter met knoopjes en hand aanzag!”

Hij volgde haar, een huiskamer binnen, waarin rood pluchen stoelen stonden van een maat en een stijl, gelijk die in zwang zijn bij kunstenaars. Olifanten uit de hoogere belastingklassen, en nadat zij zich in één daarvan had genesteld, schonk zij twee bierglazen vol met een klenrloos vocht, dat uit een jeneverflesch kwam.

„U komt me zeker 't een en ander vertellen over m'n man,” zei ze, haar rondheid wat beter in den stoel passend. „Ik heb 't treurige nieuws natuurlijk van 't kantoor gehoord, toen 't gebeurd was, maar hoe 't precies gegaan was wisten ze zelf niet. Was de stakker érg verminkt, meneer Glencannon?”

„Ik kan u tot mijn v-vr-vreugde verzekeren van niet,” zei Glencannon slikkend, en hij keek rond, of er ook een brandbluschapparaat was, en toen naar de meest nabijge jeneverflesch, om zich te vergewissen, dat die geen koperpoets inhield. „Hij zag er uit, alsof hij vreedzaam was ingesluimerd — alleen keek hij natuurlijk nogal strak over zijn linkerschouder.”

„Ja, voorzichtig is ie altijd geweest! Tom paste wel op, dat geen mensch van achteren op 'm aan kon vallen — hij was wel wijzer, meneer Glencannon! Hij was bij en hij zorgde best voor me!” Zij zuchtte en keek waardeurend het vertrek rond. „Dit huisje is heelemaal afbetaald, er zit geen stuiver schuld meer op en op 't meublement ook niet,” verklaarde zij fier.

„Is 't werkelijk?” zei Glencannon. „Dan zou ik alleen willen vragen, als u me niet kwalijk neemt: hoe heeft ie dat klaar gespeeld, met zijn negen pond per maand gage?”

„Nou ja!” meesmulde mevrouw O'Halloran, van haar linkerwang ongeveer een schopvol omhoog hijschend, teneinde het effect van een knipooje te weeg te brengen, en hem tegelijkertijd speelsch op zijn teenen trappend. „Ik hoef toch zeker zoo'n leepjen Schot als u niet te vertellen, dat Tom wel méér pijlen op z'n boog had, meneer Glencannon! We hebben 'n aardig stelletje kennissen, Tom en ik, allemaal gladde lui, en hij kwam haast in geen haven, of hij wist er wel 'n zaakje op te knappen. Eh!” — zij aarzelde — „eh... die laatste reis... daar hadden we eigenlijk heel veel van verwacht, meneer Glencannon! Maar...”

Ze spreidde hulpeloos haar handen uit en zuchtte.

Meneer Glencannon zat te schuiven in zijn stoel. „Nou, mevrouw O'Halloran,” zei hij, „als u tijdelijk in geldverlegenheid mocht zitten, kan ik u misschien wel 'n pond of twee voorschieten zoolang, ofschoon...”

„Lieve gunst nee, dat hoeft niet!”

verzekerde zij hem. „Sir John Castle en meneer Hazlitt hebben me zelfs al 'n positie aangeboden als cheffin-schoonmaakster van de kantoren, ik hoef maar ja te zeggen en ik heb 't. Nee, dat is 't 'm niet.” Zij schonk nog eens in en nam peinzend een teug. „Weet u wat Tom altijd zei?” ging zij voort. „Dat hij u d'r ook dikwijls bij had gehad, als hij 'n zaakje had, meneer Glencannon.” „De chef is wat een linkerd, Veronica,” heeft ie dikwijls tegen me gezegd. „Die laat zich door geen mensch wat wijsmaken!”

„Had ie u d'r maar bij gehaald met dat karweitje in Semarang, dan was 't best in orde gekomen, denk ik.”

„Karweitje in Semarang?”

„Ja,” zei mevrouw O'Halloran trouwelijk. „Ik zou 't tegen geen mensch durven zeggen, maar nu 't toch mislukt is, mag u gerust weten, dat Tom en de jongens 'n aardig duitje hoopten te verdienen met 'n paar edelgesteenten. Hemeralden of robijnen of zooiets. In ieder geval, een kennis van Tom hier in Londen had weer een kennis op Java, en die had die steenen op de een of andere manier te pakken gekregen. Maar die spionnen van de Hollandsche politie zaten 'm op z'n hielen, de arme kerel wist niet, waar ie ermee heen moest. Enfin, als Tom nou op Java kwam, doet er niet toe in welke haven, zou die knaap 'm daar treffen en dan deed Tom de rest wel.”

„Hij zou die juweelen aanpakken en ze in Engeland binnensmokkelen, bedoelt u?”

„Precies! En we hebben 't heele boeltje van Tom, dat de consul op heeft gestuurd, nagesnuffeld — we hebben zelfs de voering van de kleeren losgeknipt en al wat je maar wilt... maar we hebben niets van juweelen gevonden.”

„Mm,” deed Glencannon, bang dat de jenever zijn bruggenwerk had aangetaast, en hij nam nog een slok om het weg te spoelen, „de politie en de consul hebben goed gezocht toentertijd, dus zou ik zoo zeggen: dan heeft uw man dien meneer niet te spreken gekregen.”

„Dat heeft ie wel!” riep mevrouw O'Halloran. „Hier heb ik een brief van 'm — dien heeft ie dien eigensten dag gepost, dat ie dat ongeluk kreeg.”

De brief hield:

„Lieve Veronica we legde nou in Semarang Jafa en ales is voor mekaar je snap me weldus we vaaren glat na huis rood op rood en groen op groen zoo fijlig as wat zooas in 't lietje staat hahaha afijn ik hoop dat je je gezicht dicht kan houwe tot ziens u liefhebbende

Thomas Robert O'Halloran.”

Terwijl meneer Glencannon den brief ten tweeden male las, voelde hij zijn hart bonzen. „Mevrouw,” zei hij heesche, en hij zette zijn glas neer, stond op en liep naar de deur, „'t lijkt me niet onmogelijk, dat uw man die steenen werkelijk in zijn bezit had, zooals u zegt, toen hij dien brief schreef. Maar we zien ook, dat de dood het loon der zonde is. Dus zal ik u nou maar weer eens alleen laten met uw verdriet, mevrouw, en alleen maar zeggen, dat 't tragische einde van uw man 'n nieuw bewijs is voor de waarheid van 't ouwe spreekwoord: eerlijkheid duurt 't langst.”

Toen hij buiten was, zette hij er een pas in, die eenigszins hoekig aandeed, vanwege het benzol-gehalte der jenever. „Robijnen!” mompelde hij. „Emeral-

den! Groen bij groen en rood bij rood — dat zong ie nog, toen ie dien avond aan boord kwam! Dat beteekent natuurlijk 't bakboord- en stuurboordlicht van 't model! Ik moet 't van dien kastelein terugkopen, kost wat kost, en... en..." Hij bleef opeens stokstijf staan en sloeg zijn hand tegen zijn voorhoofd. „Klets!" riep hij uit. „Kopen? Hoe ken ik 't kopen? Ik ken me in de verste verte niet herinneren, waar ik 't verkocht heb!"

Nog steeds vruchteloos zijn brein omwoelend ging hij een café binnen en riep hij om een verkwikking.

Hiermee bereikte hij een tweevoudig doel: hij laafde zijn keel, door jenever gefolterd, en kreeg een idee.

„Ja natuurlijk!" riep hij uit. „Slaapwandelen! Als iemand slaapwandelt, gaat ie altijd den tweeden keer denzelfden weg, zeggen ze — waarom zou dat hier dan óók niet opgaan? Als ik nou net zooveel drink als gisteravond en ik laat m'n eigen dan maar gaan zooals m'n onderinstinct me ingeeft, kom ik weer precies terecht, waar ik 't verkocht heb! Ho meissie!" riep hij de buffetdame, „een dubbele van 't zelfde alsjeblieft — en dan schenk je maar door, tot je merkt dat ik slaapwandelt!"

V.

Het was een bijzonder occulte avond; de heer Glencannon, door de donkere en mistige straatjes van Limehouse van de eene herberg naar de andere stevenend, kreeg een groeiend besef van superkosmische krachten, die aan 't boksen waren in zijn binnenste.

Hij zag vaag bekende gezichten, als uit een vorig leven; maar als hij er joviaal tegen knipoogde en vroeg, of ze gehoord hadden van de weduwe des donkeymans, stakte opeens zijn tong en was 't hem onmogelijk, verder te vertellen.

Er ontstond zelfs een tergende, droomachtige twijfel in hem, of er wel zoo'n verhaal bestond.

Door de nevelen van den oneindigen afstand zag hij zichzelf ergens in een klein kroegje het geld betalen en een glas drinken op kosten der zaak; toen, eigenhandig en triomfantelijk het model voor zich uit dragend, trok hij de duisternis in, zijn stem verheffend tot gezang:

„Rood bij groen en groen bij rood,
rood bij groen en rood bij rood,"
enzoovoort enzoovoort.

„Da's nou net 't Juweelenlied uit de Fuist of 'n andere Italiaansche opera!" juichte hij, toen hij de Inchcliffe Castle beklom en naar zijn hut stommelde.

Hij zette het model op de latabel en bekeek het wellustig.

„Nou 't rooie bakboordlicht — da's zeker de robijn; en dan de groene emerald aan stuurboord. Ik eh... wát?"

Ontzet constateerde hij, dat het model geen bak- en stuurboordlichten had, en tegelijk wist hij weer, dat het die nooit had bezeten!

Uit de grijze diepten zijner herinnering kwam een stem — die van meneer Levy — gelijk hij die in dien maneschijnacht te Semarang had gehoord.

„Als hij die zaklantaarnlampjes nu maar gekocht eeft," zei meneer Levy. „Ik zou 'm elpen met de licht-installatie van dat scheepje..."

Zijn handen trilden. Hij doorgroefte

het model van plecht tot plecht, van kiel tot mastpunt.

Hij beklopte de vaste gedeelten met zijn mes, doortastte ventilators en schoorsteen met zijn vinger, liet zijn zaklantaarn de deurtjes en patrijspoortjes binnen stralen. Maar de steenen waren nergens. Hij was zijn twaalf pond kwijt voor eeuwig!

Hij greep een flesch, die whisky zou kunnen bevatten, en het ook deed, en dronk er 'n goeden kwartliter uit. Toen greep hij het model, schopte de deur open en wankelde naar de reeling.

Op datzelfde moment werd de spanning, waaronder hij had geleden, hem te machtig: hij stortte op het dek in een vrij hoogen staat van geestverrukking.

De heer Levy, een paar uren later aan boord komend, vond hem, in het spiegelat snorkend, met zijn rug tegen de reeling en het model van de Inchcliffe Castle schuin op zijn schoot.

„Hé, leelijke dief!" raasde Levy, „wou jij 't scheepje van een harme weduwe stelen? En ik wou 't net naar d'r uis brengen morgen! Gelukkig kom ik nog net op tijd! Sta hop, Schotsche kerkhofdief, straks vries je dood van de kou..."

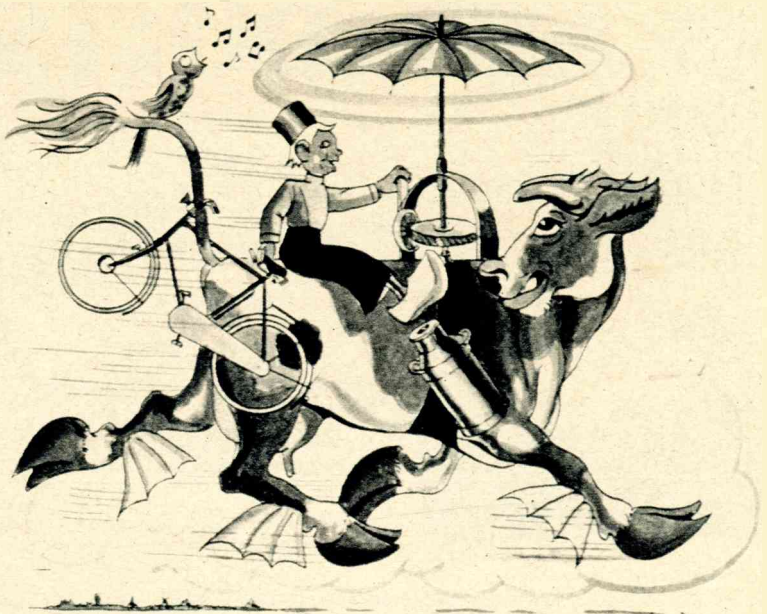
Hij sjoerde Glencannon het dek over, wipte hem over den drempel en heescht hem op zijn kooi. „Daar!" hoonde hij. „Daar ligt nou die kerel, die mij voor haasgier huishoud — ik stal de duiten uit een dooie z'n hoogen, zei ie!" Hij stak zijn hand in zijn zak en haalde een handvol pasmunt te voorschijn. „Ik zal jou eens laten zien, wie er duiten uit een dooie z'n hoogen steelt!" Hij koos een paar flinke koperstukken uit en wou ze op Glencannon's stijf gesloten kokers leggen, maar bedacht zich. „Nee!" grinnikte hij. „Ik ga geen dubbelte vergooien aan zoo'n kerel als jij!" Uit de geldstukken op zijn hand zocht hij twee gladde, donkere voorwerpjes, die de grootte en den vorm hadden van halve klontjes suiker. „Hier heb je een cadeautje van den hoverledene zelf — de stukjes gekleurd glas, om in de seinlichten te zetten — eeft die stakker me gegeven, vóór ie aan wal ging dien havond." Hij legde ze op de oogleden van den machinist, lachte spottend en ging.

Toen de klank zijner schreden in de verte was verstorven, glimlachte meneer Glencannon en opende hij heel langzaam zijn oogen. Een seconde werd hij verblind door roode en groene flitsen, die sprankelden, vlamden, smeulden en dan weer vlamden. Hij greep de twee voorwerpen en hield ze op naar het licht. Zij gloeiden als magische kolen in het komfoor van een alchimist.

„Zoo zoo, schatjes!" berispte hij ze goedmoedig. „Voor al dien last en die kosten, die ik voor jullie gehad heb, had je best twintig karaat groter mogen zijn. Maar 't gaat! Jullie kennen d'r mee door!" Teeder, zorgzaam stopte hij ze onder zijn kussen — den emerald aan stuurboord, den robijn aan bakboord.

Toen schopte hij zijn schoenen uit, viel neer op bed, draaide het licht uit en sukkelde in slaap, murmelend:

„Groen bij groen, rood bij rood!
Wie doet me wat!
Ik.... ben.... naar.... bed!"

HOMPIE SMEERGRAAG EN ZIJN WONDERKOE

BRENGEN AAN 10 JONGENS EN MEISJES, DIE DE MOOISTE GEKLEURDE KAART VAN DE ERU KLEURWEDSTRIJD NO 2 HEBBEN INGEZONDEN, ALLEMAAL

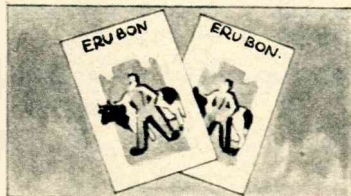
ZOO'N PRACHTIGE, STERKE FIETS!

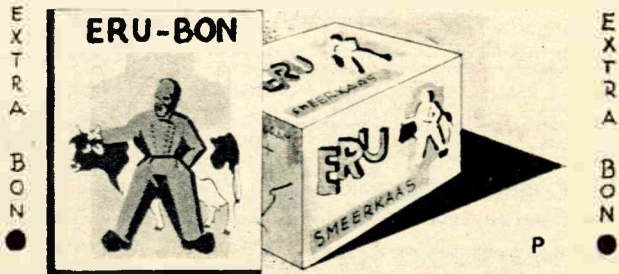
JIJ DUS OOK AAN HET KLEUREN, JON/MAAR DOE HET VOORAL NETJES HOOR! EN ZUL JE MOOIE KLEURTJES GEBRUIKEN! WAT ZEC JE, HEB JE NOG GEEN KLEURKAARTEN? VRAAG DAN GAUW AAN MOE, OF ZE DAT ERU BOEKJE BIJ DE LEVERANCIER HAALT!!

EN DAN MOET JE WEL OPPASSEN, DAT JE DE GEKLEURDE KAARTEN OP TIJD INZENDT. KAART NO 2 MOET JE VOOR 1 JULI 1938 INZENDEN. DAN KRIJG JE NOG WEDSTRIJDEN VOOR AUG. SEPT. EN OCT. MAAR DENK ER OM, ALLES MOET OP TIJD IN DE BRIEVENBUS!

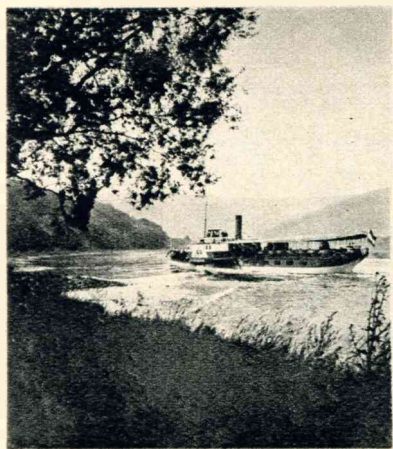
EN VERGEET NOOIT EEN KLEURKAART IN TE STUREN ZONDER 3 BONNEN, IN ELK PAKJE ERU ZIT ZOON BON. VRAAG MOEDER DUS, OF JE 2 PAKJES ERU TEGELIJK MAG KOOPEN, WANT ONDERSTAANDE BON MAG JE UITKNIPPEN OMDAT-IE OOK MEETELT

MOEDER HOEFT HEUSCH NIET BANG TE ZIJN, DAT, ALS, JE EEN PAAR PAKJES TEGELIJK HAALT, DE SMEERKAAS ZAL BEDERVEN. TEN EERSTE SMULLEN JULLIE HET GAUW OP EN TEN TWEEDE BLIJFT ERU MAANDEN LANG HEERLIJK VERSCH ERUKAASFABRIEKEN / WOERDEN

PANORAMA. Geïllustreerd weekblad. Verschijnt Donderdags. Tezamen met een der periodieken De Stad Amsterdam. Groot Rotterdam. 's Gravenhage in Beeld. Ons Land. Ons Zuiden of Ons Zeeland — f 1.52½ per kwartaal of f 0.12½ per week. Franco per post f 1.75 per kwartaal bij vooruitbetaling. Koloniën f 7.65 per jaar bij vooruitbetaling. Voor postabonnementen en adreswijzigingen van postabonnementen gelieve men zich uitsluitend te wenden tot het bureau te Haarlem. — Bureaux: HAARLEM, Nassaulaan 51. Tel. Int. 13866. Giro nr. 142700. — AMSTERDAM, N.Z. Voorburgwal 262. Telefoon Inter. 35170. Giro nr. 97946. ROTTERDAM, Stationsweg 24. Telefoon Inter. 30540. Giro nr. 101981. 's GRAVENHAGE, Stationsweg 95. Tel. Inter. 111666. Giro nr. 43144. UTRECHT, Bilstraat 142. Telefoon Inter. 15475. Giro nr. 149597. 's HERTOGENBOSCH, Stationsweg 27. Telefoon Inter. 1215. Giro nr. 129750. MAASTRICHT, Stationsstraat 20. Tel. Inter. 5851. Giro nr. 124690. VLISSINGEN, Badhuisstraat 5. Tel. 61. De voorwaarden van onze gratis ongevalverzekering zijn op aanvraag verkrijgbaar.

HET MOOIE DUITSCHLAND

HET NEDER-SAKSISCHE LANDSCHAP

Het Neder-Saksische Landschap is veelzijdig. In het noordwesten grenst het aan de Noordzee. Het gedeelte Oost-Friesland genaamd, gelijkt veel op Holland, doch geheel anders is het land b.v. in de buurt van Osnabrück. Deze stad, gesticht door Karel den Grooten, bezit prachtige oude kerken, straatjes en huizen. Vooral het raadhuis, waar in 1648 de Westfaalse vrede gesloten werd, is beroemd. Het landschap is overal bergachtig, rijk aan wild, oude boerenhoeven, enz. Achter de oude Hansestad aan de Wezer, ligt de schilderskolonie Worpswede, in 1884 gesticht door Professor Mackensen, die er ook thans nog leeft. Een ander beeld toont weer de Lunenburger heide, waarvan de oorspronkelijke pracht vooral in het Wildseder Natuurpark behouden is. De Hollander zal in deze streken veel vinden wat hem bijzonder trekt, vandaar dat dit gebied vooral de laatste jaren steeds meer als reisdoelgenomen wordt.

Salonboot op de Wezer.

Het Land om den Bückeburg **Weserbergland Niedersachsen**

Inlicht. en prospect. grat. bij alle reisbureaux en het Duitsch Verkeersbureau, Kalverstr. 111, Amsterdam.

Een bezoek aan Hannover schenkt vreugde en ontspanning. Mooier als ooit tevoren is de groote tuin in Herrenhausen herrezen in den strakken stijl van zijn hagen en wegen, in de bonte afwisseling van zijn waterwerken en kleurige bloemversieringen. Deze eenige onveranderd in stand gehouden schepping op tuingebied, uit de vroege barok-periode, met de hoogste fonteinen van het vasteland en Duitslands oudste tuinthet, vormt met haar bekoorlijke parkaanleg in romant. en Eng. stijl, met h. uitgebr. stadsbosch, de Eilenriede en h. nieuwe 2de km. lange, wonderm. Masch-meer, een krans v. schitterend groene plantsoenen.

Derhalve is Duitslands ideale „groote stad in het groen” ook voor U een loonend reisdoel.

Bad Bentheim De Nederlandsche Zomerkolonie over de grens
Rheumatiek — Neuralgien — Gewrichtsontstekingen — Kurhotel midden in het Kurpark. Gunstige prijzen. Direkte sneltrein Amsterdam (Rotterdam) — Bentheim. Inlicht. Duitsch Verkeersbureau Amsterdam en Fürstliche Badeverwallung Bentheim (Hannover).

Bad Pyrmont het van ouds beroemde en mooie geneeskrachtige badplaats voor hartziekten, bloedziekten, vrouwenkwalen en rheumatiek.
Het Kurhotel temidden van Duitsland's mooiste kurpark, Pension 10.— tot 15.— RM.
Inlichtingen en prospecti bij het Duitsch Verkeersbureau te Amsterdam en bij de Kurverwaltung Bad Pyrmont.
Landesverkeersverband Niedersachsen-Weserbergland-Hannover

Bezoek op Uw reis naar Duitsland
Bad Harzburg
Solbaden — drinkkuren — inhalatorium.
Kabel-zweefspoor — modern zwembad — alle sporten.
Directe spoorverbinding: Nederland—Bad Harzburg.

Het mooiste Hotel in den Harz **HARZBURGER HOF** groot eigen park, zwembad l. nabijh.
BODES HOTEL Het bekende voornam. Hotel. 100 bedden. Tel. 641. Alle kamers met stroomend, warm en koud water. Autoboxen. Pension vanaf RM. 8.—.
HOTEL RADAU in alles eerste rangs! P. van RM. 8.50
HOTEL VIKTORIA Het behaaglijke familie-hotel. Ook voor toeristen. Elk comfort. Pension vanaf RM. 7.—.
KURHOTEL JULIUSHAUS groot park, P. v. RM. 7.50. **HAUS SCHLEMM** b. Kurhaus, 1e rangs. P. v. RM. 7.50.

Wernigerode Begin van alle uitstapjes in den Harz. Ideaal vakantie-verblijf, geheel door bergbosschen omgeven. Doorgaande w.g. Amsterdam-Wernigerode. Prosp. in de Nederl. taal door alle Reisbureaux en Duitsch Verkeersbureau Amsterdam en Verkeersamt Wernigerode.

Hahnenklee-Bockswiese Oberharz 600 M. b. z. Geneesk. klimaatkuuroord. Bosch, water, bergen, vlakke wegen, Tennis, Golf.
Thale In het Bode-dal **HOTEL ZUM WALDKATER** Pens. van RM. 5.—. Kamers vanaf RM. 1.50. Eigen.: Georg Löbsack.

Goslar de 1000 jarige Keizer- en Rijksboerenstad in d. eeuwig groen. Krans v. h. Harzgebergte, noodigt U uit haar te bezoeken. Pracht. bouw en kunstmonument. v. een groot Duitsch veried. Heerl. bergwouden liggen tot vlak voor de stad en nood. tot kl. en groote wandeling. Direkte sneltrein Amsterdam-Goslar 7 uur sporens. Pension in hotels voor alle eischen 4.—, 5.— en 6.— tot 8.— RM. Kostenl. Inlichtingen en prospectus bij de reisbureaux en het Duitsch Verkeersbureau, Amsterdam, Kalverstraat 111.

Louiseschijn en Vacantie geluk in Zuid-Beieren

München de stad van de Duitse Kunst en het uitgangspunt voor de Beiersche Alpen verwacht ook U.

Na volledige modernisering het nieuwe
HOTEL EXCELSIOR bij het Hoofdstation, rustig gelegen. Kamers met alle comfort vanaf RM. 3.50.
HOTEL „DEUTSCHER KAISER” het gezellige, groote Hotel met alle moderne inrichtingen. — bij het Hoofdstation 500 bedden vanaf RM. 3.50—6.— „Kaisersluben”.
HOTEL „DER KÖNIGSHOF” Eerste rangs. 150 kamers. Nabij het hoofdstation. Groote ondergrondse garage aan het hotel. Prijzen vanaf RM. 4.50—7.—.
HOTEL SCHOTTENHAMEL bij het Hoofdstation — zeer rustig gelegen.
PARKHOTEL op alle kamers stroomend water. Prijzen v. 4 tot 8 Mk. Gaarne door Nederlanders bezocht.
HOTEL BAMBERGER HOF het degelijke hotel in het centrum der stad. Pens. v. RM. 7.50—9.50.
HOTEL GRÜNWALD rustig familiehotel bij het centraalstation. — 180 kamers, alle comfort.
HOTEL KAISERHOF Uitgang station middengebouw. Rustige kamers van RM. 4.— 5.—

Jodium & Zwavelbad Wiessee a. d. Tegernsee

Alkalisch muriatische Jodium-Zwavelbronnen.
Bad-, Drink- en Inhalatiekuren tegen aderverkalking, hartziekten, reumatiek, jicht, zenuwpijnen, klierziekten, ontsteking der slijmvliezen, vrouwenziekten. Prospectus en inlichtingen door de Baddirectie in Bad Wiessee en het Duitsch Verkeersbureau, Amsterdam-C.
BRENNER'S PARKHOTEL in eigen park gelegen, modern comfort, tennisbaan. — Prospectus.
Kur-Pension **ASKANIA**, Huis van 1e rang. Prospectus.
Luchtkuuroord a. d. Tegernsee
Beiersche alpen, 740 M. b. zee, Strandbad, boschr. bergen. 33 Km vlakke wandelweg, Conc., Thoma-tooneel. Prosp.
Hoogbloeddruk en vrouwenkwalen.
Pauschalkuren. April—October kurconcerten. Sedert tienallen van jaren het geneeskrachtige bad tegen hart- en aderaandoeningen. Prospecti bij de Städt. Kurverwaltung, Bad Tölz en het Duitsch Verkeersbureau, Amsterdam C. Kalverstraat 111.

Garmisch-Partenkirchen

DR. WIGGERS KURHEIM het veelbezochte Beiersche gebergte-sanatorium, heerlijk gelegen.
„DER KURHOF” het familiehotel, prachtig gelegen met schitterend uitzicht. Lange zonnedagen. Pens. vanaf RM. 8.50. Vraagt prospect.
PARKHOTEL „ALPENHOF” Vooraanstaand Hotel, in het centrum gelegen. Alle comfort. Gezellig middelpunt voor de thee en voor den avond. Kamer RM. 4—9.— Pension RM. 10—18.—.
GIBSON & SCHOENBLICK vooraanstaande Hotels 1e Klasse. Rustig gelegen, groote parken. Kamer v. RM. 4.—, Pension v. RM. 10.—. Eigenaar: Fritz Stanner.
GOLFHOTEL SONNENBICHL Mooiste, zonnigste, rustigste ligging, gunst. condities, Pens. RM. 9.50 tot 15.50
HOTEL NEUWERDENFELS Voornaam familie- en passantenhotel, rustig en centr. gelegen, 110 bedden. Eig. Ludwig Henner.
HAUS ERIKA familie-pension van eersten rang. Pens. vanaf RM. 7.50—9.50.
Mittenwald (1000 m.) het Duitse Alpen-luchtkuuroord aan den Karwendel-gebergte. Prospectussen bij het Verkeersamt.
HOTEL POST Eerste Hotel ter plaatse, 120 bedden, stroom. water, centrale verw., garages. Kamer RM. 2.50—5.—. Pens. RM. 7.50—10.—. Eigen tennisbanen b. h. Hotel. Tuin-café - Terras - Concert.
HOTEL KARWENDEL rustig, ten zeerste aanbevolen Hotel met alle comfort. Pens. 7—10 RM. Prospect.

Berchtesgaden-Königssee

GRAND-HOTEL EN KURHAUS mooiste ligging in Berchtesgaden. — Prospectus op aanvraag.
KURHOTEL WITTELSBACH Voornaam familie-hotel.
HAUS GEIGER Het vooraanstaande hotel-pension. Groot eigen park.
HOTEL BELLEVUE voornaam familie-hotel

Reit im Winkel Oberstdorf

een schatkamer in de Beiersche Alpen — 700 M.
Beiersche met de Nebelhornbahn de ideale zomerbadplaats in de Allgäu en Breitachklamm Beiersche Hoog-
Alpen. Windstil en geen nevels; zuivere berglucht, hoogtezon. Succesvolle kuren — prachtige tochten door het hooggebergte — sport — gemakkelijheden.

Füssen

800 m. Heerlijke, nevelvrije badplaats en Kneipp-kuuroord bij Beiersche Allgäu de Koningsloten Neuschwanstein en Hohenschwangau.

Augsburg

de stad met een 2000 jaar oude historie en een levenskrachtig heden.
Kortste spoor- en weg-verbindingen met de Alpengebieden v. Beieren en Oostenrijk. Inlichtingen en prospectus bij het Städt. Verkehrs- & Werbeamt Augsburg, Maximilianstr. A.14 of bij Duitsch Verkeersbureau, Amsterdam C. Kalverstraat 111.

Noord-Beieren

Bad Kissingen

natuurlijke koolzuur-, zoutwater-, mineraalmodder-, en stoombaden voor maag, darm, hart, bloedvaten, reumatiek, lever, gal, corpulentie. Concerten, theaters, tennis, golf, visschen, rijden. Reclameprospect. door het Duitsch Verkeersbureau, Amsterdam C. Kalverstraat 111. Verzending van bronproducten door Nederlandsch Bronnenbelang NV., Amsterdam
STAATL. KURHAUSHOTEL Het eenige hotel met mineraalbaden in het hotel tegenover de Kurgarten.
HOTEL REICHSHOF Voornaam familiehotel.

KEIZER AF EN AAN

Het einde van den Japansch-Chineesch oorlog... wanneer en hoe zal het komen? En welke gevolgen zal het hebben voor den jongsten keizer van onzen tijd, voor hem, die heerschappij of heerschappij voert in Mandsjoekwo?

Die jonge man, pas tweeëndertig, beleeft

wie weet nog welke avonturen. En toch heeft hij er al zooveel achter den rug!

Hoe hij heet? Dat is niet zoo makkelijk te zeggen. Volgens den burgerlijken stand, om zoo te zeggen, heet hij Poe-Yi; maar zooals we zien zullen heeft hij nog een tweede naam, en zelfs een derden.

Hij is 7 Februari 1906 te Peking geboren als zoon van prins Tsjoen, jongeren broer van den toen heerschenden keizer van China, Kwang-Soe, die, zelf kinderloos, hem als zoon aannam. Kwang-Soe stierf 14 November 1908; en den volgenden dag werd hij in het graf gevolgd door de keizerin-weduwe, zijn echtgenoot. De kleine Poe-Yi „besteed” dus den troon, onder den naam Soean-Toeng (De algemeene verbreidende) en onder voogdij van zijn vader, die toen zesentwintig jaar oud was.

Die jeugdige heerschappij mocht niet lang duren. In Februari 1912 droeg een keizerlijk decreet (!) de macht van den regent over op de volksvertegenwoordiging. Het nieuwe, republikeinsche bewind stond echter toe, dat het keizerlijke knaapje zijn titel behield, een flink pensioen zou krijgen (de nadruk dient te vallen op het woordje zou) en met zijn hofhouding bleef wonen binnen de zoogenaamde „Verboden Stad” te Peking. Wel originele luitjes, die Chinezen!

De toestand bleef toen ongeveer vijf jaar onveranderd. In 1917 deden twee Chineesche generaals een poging, Soean-Toeng op den troon zijner vaderen te herstellen. (De dynastie, waarvan hij de laatste spruit was, arriveerde in 1644 te Peking... uit Mandsjoerije, en verdreef de Ming-dynastie, die van 1368 af geregeerd had.)

Een dier generaals, zoo vertelt François de Croisset, was vroeger palfrenier geweest in de keizerlijke stallen. Nadat hij de republikeinsche troepen verslagen had, trok hij Peking binnen, en opeens kreeg hij het idee, het kleine keizertje weer tot heerscher over China te maken. De hofgebruiken kende hij, dus wist hij precies, wat hij doen moest. Hij haalde van links en rechts wat lapen gele zij bij elkaar, omhulde er het knaapje mee, zette hem op den antieken troon van zijn voorvaderen, en in de groote zaal, zwart-rood-goud, bij toortslicht, onder den keizerlijken draak, begon hij zijn orders te dicteeren.

Telkens als een zijner officieren of bedienden binnentrad, riep hij dezen toe: „Koto!” — d.i.: „Op je knieën!” — en de ondergeschikte knielde aantschijnlijk neer en boog zich ter aarde. Alleen hijzelf, de generaal, knielde niet.

De elfjarige knaap had zoo al een uur gezeten, en geen woord gezegd; hij was nog heelemaal beduusd, doordat hij zoo plotseling uit zijn teruggetrokkenheid te voorschijn was gehaald en inderhaast in keizerlijke zijde gekleed en gekroond was. Hij had al vijf jaar niets te zeggen gehad en zijn gouverneur, Johnson, had hem, op bevel der republikeinsche regeering, nooit gesproken over de macht en de pracht zijner voorgangers. Nu echter maakte die

soldaat, die het keizerlijk gezag had hersteld, geleidelijk den voorvaderlijken trots in hem wakker, met zijn gebiedenden toon en zijn lompe machtsuitoefening. Die trots klom: hij zag den generaal, al dicteerend, heen en weer loopen, vóór langs den troon, en opeens stak de jongen een arm naar

den overwinnaar uit en met een kinderlijke, maar vastberaden stem riep hij: „Koto!” De generaal, die Peking en het keizertje in zijn hand had, keek verbaasd en verontwaardigd, maar nog dringender herhaalde het ventje op den troon: „Koto!” En Tsjang-Soeng voelde zich overwonnen door zijne miniatuur-majesteit en knielde.

De poging tot herstel der monarchie mislukte echter: Poe-Yi keerde terug in de schaduw zijner afzondering. Hij verveelde zich, en ging 'n levensgezellin zoeken: op zestienjarige leeftijd huwde hij met Yoeh-Hoea (Schoonheid in bloei), dochter van hertog Yoeng-Yoeng.

Er kwam echter een tijd, dat zijn aanwezigheid binnen de Verboden Stad niet meer geduld werd. In 1922 werd hij verdreven door den zoogenaamden christen-generaal Feng-Yoe-Siang en drie maanden lang vond hij een toevlucht in het Japansche gezantschapsgebouw, de woning van den lateren minister van buitenlandse zaken Kenkichi Yoshiwaza. Daarna verliet de laatste „Zoon des hemels” in een spoorwagen derde klasse, tusschen Japansche soldaten verborgen, Peking voorgoed, en werd hem gastvrijheid verleend te Tientsin, in de Japansche concessie.

En te Tientsin kreeg hij, op een avond, bezoek van afgezanten uit Moekden, de heilige stad van Mandsjoerije, de bakermat en het graf der Tsing-dynastie, waartoe Poe-Yi behoort. Zij verzochten hem, als hoofd op te treden van den nieuwen staat, die zich gevormd had (onder Japans hand) onder den naam Mandsjoekwo, d.i. Rijk van Mandsjoek. Niet zonder schroom — hij had al zooveel ervaren! — stemde hij toe.

De nieuwe staat wilde een nieuwe hoofdstad hebben. Gekozen werd de stad Tsjang-Tsjoen (Lange Lente), die toen den naam Sing-King (Nieuwe Hoofdstad) kreeg.

In 't begin droeg Poe-Yi den titel regent — de nieuwe staat was een republiek — en als zodanig werd hij ingehuldigd den 9en Maart 1932. De tijd van het nieuwe regiem werd betiteld als Ta Toeng (Groote Harmonie). Hij legde een verklaring af, dat hij wilde regeeren volgens de beginselen van moraal, goedheid en liefde, uitgedrukt in de formule Wang Tao (Het Ware Leven), die een Confuciaansche samenvatting van politieke wijsheid is. Den eersten Maart 1934 werd de regent uitgeroepen tot keizer, en toen nam hij zijn derden naam aan, dien van Kang-Teh.

Nu zit hij dus ten derden male op een troon, en een paar jaren zat hij er rustig. Maar wie weet, of zijn leven niet blijft, wat het tot heden was: een verbazingwekkende avonturenfilm, knetterend van ontploffingen en strijdrumoer, doorspekt met vluchten en vervolgingen in auto's, waarin ministers en hovelingen en bandieten de rollen spelen, tegen een achtergrond van geheimzinnige tuinen en tempels en tronen...

HET MOOIE DUITSCHLAND

Thuringen
het groene hart van Duitschland

Erfurt Duitslands wondermooie bloemenstad.
De twaalfhonderdjaar oude Luther- en Domstad aan het Thuringer Woud.

Friedrichroda Geneesk. klimaat-kuuroord voor hart- en zenuwen. — Modern zwembad.
HOTEL STADT. KURHAUS eerste rangs familiehotel Voord. pensionpr. — Nieuwe leid. R. Küper. Prosp.
PENSION SCHÜTZ eerste rangs familiepension.
VILLA DIANA eerste rangs familiepension.
PENSION BUCHHOLTZ m. alle comf., n. h. Kurhaus.
HOTEL-PENSION LANZ modern, rustig en goed.

Oberhof Thuringen 800-1000 M. Zomer- e. Wint.-kuurpl. Golf, Tennis, zwembad.

Bad Blankenburg Thuring. Woud. lucht-kuuroord in het heerlijke Schwarzsad. Genezing — Bosch-zwembad.

Eisenach Wartburgstad. Ingangspoort tot h. Thur. Woud. Histor. herinneringsplaatsen a. Bach, Luther e. d. h. Elisabeth.

Schwarzburg de parel van Thuringen, in het heerlijke Schwarzsad. Ontspann., natuuren

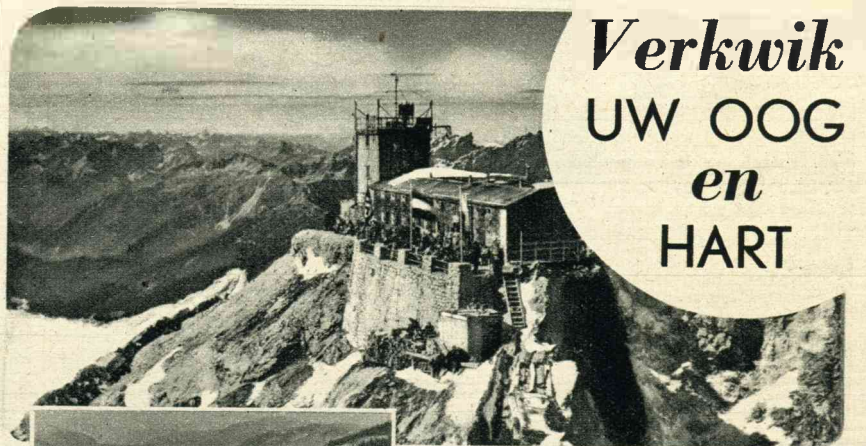
Kurhessen Zoekt genezing en ontspanning in

Bad Wildungen vooraanstaande, speciale badplaats voor Nier-, blaas- en stofwisselingsziekten, aan de hooldroute Kassel—Frankfort a. M., Arnhem directe verb. Meer dan 25000 kurgasten per jaar. Voor drinkkuur thuis Helenen-Quelle bij nierlijden, urinezuur, eiwit en suiker. Inlichtingen door Duitsch Verkeersbureau Amsterdam en de Kurverwaltung, Bad Wildungen.

Bad Orb Het heilbad voor hart en bloedvaten, reumatiek, jicht, algemeene en zenuwputtings-toestanden. Boschen — bergen — rust — zwembad — sport. / Per D.-trein een uur sporens vanaf Frankfort a. M. 1937: 7500 Baden meer dan 1936.

Bad Salzschlirf en zijn Bonifaciusbron helpt bij jicht, reumatiek, stofwisselings-, hart- en vrouwenziekt. Natuurlijk koolzuur-, zoutwater-, bronnen modderbad. Men raadplege d. dokter! Prosp. d. de Badeverwaltung en h. Duitsch Verkeersbureau Amsterdam.

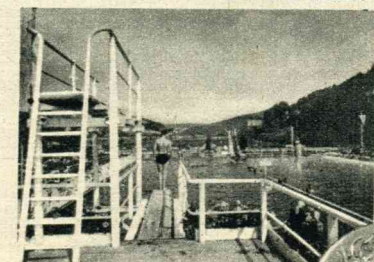
Kassel-Wilhelmshöhe de mooie kunst- en parkstad, wereldber. schilderij gallerij m. d. grootste Duitse verz. v. l. o. d. Meest. (21 Rombr.), heerlijk gebergtepark m. beroemde waterwerken.
HOTEL SCHIRMER Eerste Hotel ter plaatse. — Kamers vanaf RM. 5.—.

Verkwik UW OOG en HART

Langs de meren van het Schwarzwald. Het nieuwe zwembad te Kulmbach.

Inlichtingen en prospectussen door de bekende reisbureaux of door het

DUITSCH VERKEERSBUREAU
AMSTERDAM C. KALVERSTRAAT 111

Reis in Duitschland. Waar het oog zich richt, vindt het verkwikking. Daar zijn de zonbeschenen zwembaden in de bergen, de blanke sneeuw op de Zugspitze... daar lokt het geheimzinnige Schwarzwald, en ruischen de watervallen! Verkwik ook uw hart aan de gemeedelijke, gulle gastvrijheid van een bevriend volk, dat U naast de schoonheden van zijn land ook de finesse van zijn keuken presenteert! De 60% reductie van de Deutsche spoorwegen, en de zeer voordeelige reismarken maken het reizen bovendien meer dan goedkoop!

COUPON

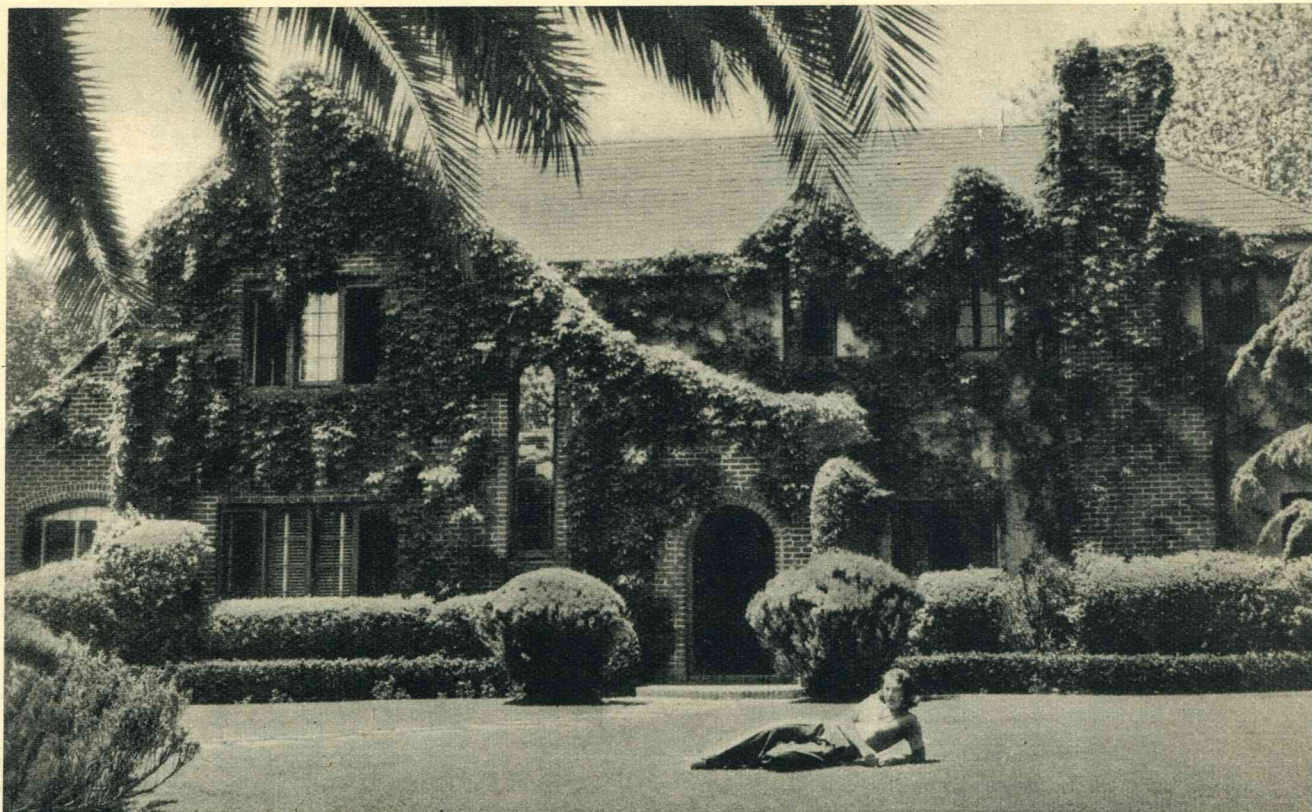
Uitknippen en verzenden als drukwerk, porto 1½ c., aan het Duitsch Verkeersbureau, Kalverstr. 111, A'dam C. — Zendt mij gratis francoeengeillustr. brochure over:

Naam
Adres 4

EEN STER EN HAAR HUIS

Barbara Stanwijck verwacht gasten en heeft haar tafel met haar mooiste eetgerei gedekt. Zij is een der vriendelijkste en hartelijkste gastvrouwen van heel Hollywood, al neemt zij zelf ook hoogst zelden aan feesten en partijtjes deel, wanneer die bij collega's worden gegeven. „Thuis heb ik alles wat me gelukkig maakt, waarom zal ik dan mijn geluk elders gaan zoeken?” pleegt ze te zeggen.

Het huis van Barbara Stanwijck is niet bijster groot, doch zeer bekoorlijk opgetrokken. Het ligt geheel verscholen achter het geboomte van den tuin, welke een waar lustpark is.

Dit is het zonnige home van Barbara Stanwijck, een filmactrice, die in 1922 haar debuut maakte en die er in slaagde ook bij de komst van de geluidsfilm zich als speelster te handhaven. Haar werkelijke naam is Ruby Stevens en oorspronkelijk werd zij voor danseres opgeleid. Zij trad op in cabarets en operetten en kwam ten slotte bij de Ziegfeld Follies terecht, vanwaar zij naar de film overging. Zij is een van de weinige sterren, die in de vette jaren het geld niet over den balk hebben gegooid, zoodat zij thans, nu er in Hollywood niet meer met dollars wordt gesmeten, geen armoede hoeft te lijden. Het eerste dat zij zich aanschafte was een huis en dat richtte zij geheel naar haar eigen smaak in. Zeer veel zorg besteedde zij ook aan haar tuin en die geldt nu als een der mooiste van de heele filmkolonie. Barbara Stanwijck is thans eenendertig jaar en de echtgenoot van Frank Fay. Zij staat bij de RKO-Radiofilm onder contract.

De slaapkamer is eenvoudig doch zeer smaakvol ingericht. De geheele meubilering, uitgezonderd de gordijnen en de spreij, is in lichte pastelkleuren gehouden.

Het boudoir grenst direct aan Barbara's slaapkamer, daar de gezichtsverzorging van een ster nu eenmaal een noodzakelijk vereischte is. Menig uurtje van den dag wordt dan ook voor een toilettafel doorgebracht. IJdelheid? Niet bepaald. Het is meer een onderdeel van haar beroep.

oud spanje

NAAR EEN SCHILDERIJ VAN DEN FRANSCHEN MEESTER J. VEYRASSAT

JAVAANSCH KERKHOF

Over het algemeen ziet het er op de Javaansche kerkhoven tamelijk rommelig uit. Als men z'n dooden begraven heeft, laat men de graven verder maar geworden. Van een „dienst der dooden" valt weinig te bespeuren, al zijn er bepaalde graven, die in een reuk van heiligheid staan en waarheen men soms pelgrimstochten doet. In de buurt van Djoeja en van Cheribon zijn verschillende van die heilige graven. Maar over het algemeen heerscht er op de inlandsche kerkhoven een grauwe eentonigheid en wordt er weinig gedaan om ze schoon te houden. De inlandsche begrafenis zelf zijn tamelijk luidruchtig. Een soms aanzienlijke volksmenigte joelt om de kist, die op de schouders van dorps- of kamponggenooten ten grave gedragen wordt. Waarschijnlijk is dit „joelen" een overgebleven gewoonte uit het „animistische" (heidensche) tijdperk en dient het om de geesten op de vlucht te jagen. Want de Javaan is er van overtuigd, dat zich in de buurt van kerkhoven booze en voor den mensch schadelijke geesten ophouden. Daarom zal hij zich des nachts dan ook nimmer op een kerkhof begeven en mijdt hij den weg daarlangs, als de zon is ondergegaan.

Hierbij een tweetal foto's van Javaansche begraafplaatsen. De foto met de vele graven is een algemeen Javaansch kerkhof. Voor een der graven zit een inlander gekurkt: te bidden waarschijnlijk. Dit is dus het graf van een heilig man. De andere foto brengt in beeld een graf ergens aan den weg of in het bosch, dat ook historische beteekenis heeft — voor den inlander althans! — omdat er een der helden uit een Javaansche legende begraven zou liggen. De inlanders brengen bij dit graf vaak offers — in den vorm van fruit, rijst en geld. Anderen branden er mendjan (wierook).

Het grijpende lijk

Een waar verhaal door

Ph. Holster

De bewoners van een huis nabij de Westminster-Abdijkerk verhuurden „gemeubileerd” en beleefden een gelukkigen dag: een jonge heer, die blijkbaar geld genoeg bezat om nooit te werken, huurde de heele eerste verdieping. Hij heette Arthur Chambers en was een zeer vriendelijk mensch. Binnen korten tijd was de heer des huizes zijn vriend.

En bij dien vriend kwam de jongeman zijn hart uitstorten, toen een groot leed hem getroffen had: toen zijn eenige broeder overleden was, in een dorp in de buurt.

„Ik kom zóó van zijn sterfbed, meneer Bence,” zei Chambers. „Hij heeft mij tot eenigen erfgenaam benoemd, maar wat geef ik om zijn geld? Ik had honderdmaal liever hém gehouden!” En met bevende stem ging hij voort: „Ik kan nog maar één ding voor hem doen: trachten, zijn laatsten wensch te vervullen. Hij wenschte begraven te worden in de Westminster-abdij, en hij had alles al voorloopig geregeld, toen hij nog leefde, maar nu is het graf nog niet klaar. Misschien vindt u goed, dat ik hem zoolang hier in huis...”

„O zeker, uitstekend,” zei de huisheer medelijdend.

„Het lijk moet uit Hampstead weg,” vertelde Arthur Chambers, „want de inboedel en het huis moeten verkocht worden. Als u er geen bezwaar tegen hebt, laat ik het stoffelijk overschot van mijn armen broer hier brengen. Ik moet de zaken in Hampstead regelen, maar ik ben natuurlijk vóór de droeve plichtigheid terug.”

Meneer Bence vond het goed, en ook zijn vrouw gaf met tranen in haar oogen haar toestemming. Zij vergaten, dat alleen hooggeplaatste persoonlijkheden in de Westminster-abdij worden bijgezet. Of misschien werd hun trots gestreeld door het weten, dat zich een lijkstoet van hun huis naar die kerk zou begeven!

Arthur Chambers vertrok, en weldra kwam er een wagen over het hobbelig plaveisel der achttiende-eeuwsche Londensche straten aanrollen, en werd de lijkstaf het huis binnengedragen.

Het was een fraaie kist, met vergulde handvatten, en door zes aansprekers werd ze de trap opgedragen en midden in de kamer van meneer Chambers opgesteld.

Midden in den nacht werden de heer en mevrouw Bence uit hun slaap gewekt, doordat hun slaapkamerdeur wild werd opengeworpen. Zij keken slaperig rond en kwamen verschrikt overeind zitten: het dienstmeisje kwam de kamer binnen gestormd, doodsbleck, met een hijgend gesnik.

„Het spook!” gilte zij, bang achterom kijkend, en zij knielde bij het bed neer. „Meneer, mevrouw, red me... het lijk is weer levend geworden!”

„Onzin kind, je droomt!” riep mevrouw Bence, haar oogen uitwrijvend. Maar onmiddellijk daarop wreef zij nog harder, en bleef haar stem in haar keel steken, want plotseling kwam er een lange witte gedaante de kamer in.

Het was de doode, met een lang wit

hemd aan, met doeken om zijn hoofd, met een paar glazig starende oogen in een kalkwit gezicht.

Met een stijven onnatuurlijken gang kwam de gestalte naderbij, steeds dichtter bij het bed, en schreeuwend van angst doken de Bences onder de dekens. Het dienstmeisje was op den vloer in zwijm gevallen.

Eenigen tijd — een eindeloze tijd leek het — bleef het spook bij het bed staan, en in doodsangst wachtten de verschrikte levenden het moment af, dat een koude hand hen aan zou grijpen. Maar de gedaante ging eindelijk de kamer uit, met een gekreun, dat het bloed der hoorders koud maakte. Toen volgde er een uur van huiverende spanning.

De doode liep het heele huis rond, hoorden de drie menschen in de slaapkamer... zocht hij rust?... en werd hij boos, wild, omdat hij geen rust vond?

Zij hoorden hem met zware, onheilspellende schreden trappen op en trappen af gaan, zij hoorden hem de meubels van hun plaats duwen, zij hoorden hem mompelen en met deuren slaan...

Een uur lang hielden die griezelige geluiden aan. Een uur lang wachtten de heer en de vrouw des huizes en de dienstmaagd in bange vreeze.

Toen klonk er een luide slag, en stilte volgde. Het drietal haalde diep adem. Die harde slag kon maar één ding beteekenen: dat het lijk in de doodkist was teruggekeerd en het deksel dicht had geslagen! Maar eerst den volgenden morgen dorst meneer Bence de trap af te sluipen, langzaam en voorzichtig, met de twee vrouwen achter zich aan.

En toen zij beneden kwamen, sloeg hen een nieuwe ontzetting: het huis was leeggeroofd.

De heele spaarpot van meneer Bence, het zilverwerk en de sieraden van zijn vrouw waren verdwenen... laden waren opengebroken en leeggehaald... en in sommige kamers was er haast geen meubelstuk meer over.

Maar in de kamer van den heer Arthur Chambers viel een aanwinst te constateren: een leeg doodkist. Meneer Bence ging die eens goed bekijken, en merkte nu op, dat er rijtjes luchtgaatjes in de zijwanden waren geboord.

Het verbaasde den heer des huizes geenszins, dat hij zijn huurder niet meer terugzag. Maanden later werd er elders in Londen een geheimzinnige inbreker en dief betrapt en gearresteerd, een man, die de stad reeds lang onveilig had gemaakt... en die man bleek de vriendelijke, rijke Arthur Chambers te zijn.

Wat de familie Bence te voren nog niet begrepen had, begreep zij nu: Chambers had een verbazingwekkend sluw plan tot inbraak beraamd, een paar tranen gestórt, gaatjes in een doodkist geboord, zich een beetje gegrimeerd, om voor zichzelf en zijn zes „aansprekers” het veld vrij te houden, terwijl zij het huis plunderden!

Maar ook dit kwaad loonde zijn meester: Chambers werd op Tyburn opgehangen, in 1703, nog slechts achtentwintig jaar oud.

Zoo komt U
K O E L den
Zomer door!

Niets is zoo onaangenaam als warme, branderige voeten, die „herademen”, wanneer ze hun schoenen kwijt zijn.

Bespaart U zich deze onaangenaamheid en gaat een van ROBINSON's luchtige zomermodellen dragen - de koelste schoenen, die er zijn! Licht en gemakkelijk, maar met een stevig onderwerk, zoodat Uw voeten toch den steun krijgen, dien ze juist op warme dagen zoo hard noodig hebben.

De ROBINSON zomer-schoen in zwart en bruin.

Maten 36 tot en met 40

f 3.50

Alle heerenmaten

f 3.95

Die goeie Robinson voor Vader en Zoon!

Help Uw TANDARTS

Uw TANDEN te beschermen

Gebruik Kolynos, het tandmiddel, dat tandartsen aanbevelen — om zijn beproefde antiseptische reinigende werking.

Verhelder Uw glimlach met Kolynos

Wees zuinig —
Koop de
grootte tube

731H

EEN LICHTBLAUW BABYJURKJE IN OPEN BREISTEEK

In den zomer zullen we voor baby het beste een jurkje kunnen breien in open steek, want niet alleen geeft dit het meest zomersche idee, maar bovendien kleeden zulke jurkjes ook niet zoo warm als die met dichte patroontjes.

Als materiaal voor het jurkje nemen we 100 gram lichtblauwe driedraads babywol en voor garneering nog 10 gram witte babywol, eveneens driedraads. Verder hebben we noodig: 2 lange, stalen breinaalden nr. 3 en een haaknaald nr. 2½.

Het rokje: Dit bestaat uit voorpand en achterpand. Ieder deel wordt 46 cm. breed en 25 cm. hoog gebreid. Voor het breien maken we eerst een proeflapje, waarvan 25 steken in de breedte 10 cm. zijn, terwijl 32 naalden in de hoogte eveneens 10 cm. zijn.

1e naald (voorkant): * 1 recht, omslaan, 1 steek afhalen, 1 steek breien en den afgehaalden steek over den gebreiden steek halen (deze bewerking wordt in het vervolg 1 overhaling genoemd), 9 recht, 2 steken te zamen breien, omslaan. Vanaf * herhalen.

2e naald (achterkant): Alle steken — ook de omslag — worden averecht gebreid. Op dezelfde wijze worden ook alle andere teruggaande naalden gebreid.

3e naald: * 1 recht, omslaan, 1 recht, 1 overhaling, 7 recht, 2 steken te zamen breien, 1 recht, omslaan. Vanaf * herhalen.

5e naald: * 1 recht, omslaan, 2 recht, 1 overhaling, 5 recht, 2 steken te zamen breien, 2 recht, omslaan. Vanaf * herhalen.

7e naald: * 1 recht, omslaan, 3 recht, 1 overhaling, 3 recht, 2 st. te zamen breien, 3 recht, omslaan. Vanaf * herhalen.

9e naald: * 1 recht, omslaan, 4 recht, 1 overhaling, 1 recht, 2 st. te zamen breien, 4 recht, omslaan. Vanaf * herhalen.

11e naald: 5 recht, * 2 st. te zamen breien, omslaan, 1 recht, omslaan, 1 overhaling, 9 recht. Vanaf * herhalen.

13e naald: 4 recht, * 2 st. te zamen breien, 1 recht, omslaan, 1 recht, omslaan, 1 recht, 1 overhaling, 7 recht. Vanaf * herhalen.

15e naald: 3 recht, * 2 st. te zamen breien, 2 recht, omslaan, 1 recht, omslaan, 2 recht, 1 overhaling, 5 recht. Vanaf * herhalen.

17e naald: 2 recht, * 2 st. te zamen breien, 3 recht, omslaan, 1 recht, omslaan, 3 recht, 1 overhaling, 3 recht. Vanaf * herhalen.

19e naald: 1 recht, * 2 st. te zamen breien, 4 recht, omslaan, 1 recht, omslaan, 4 recht, 1 overhaling, 1 recht. Vanaf * herhalen.

20e naald: Als de 2de naald.

De 1e-20e naald worden telkens herhaald. Men begint met het voorpand van het rokje onderaan en zet 114 steken (46 cm.) op. Hierboven breidt men 81 naalden (25 cm.) en kant dan het werk in één keer af. Het achterpand van het rokje wordt op dezelfde wijze gebreid.

Het pasje: Voorpand en rugpand worden in korrelsteek gebreid, terwijl de mouwtjes van het jurkje volgens patroon van het rokje gebreid worden. De bovenwijdte van het rokje is 40 cm.; de lengte van voorpand en rugpand is (gemeten van den opzetrand tot den schouder) 13 cm.; de binnenste mouwlengte is 5 cm.

Van het proeflapje, dat eerst in korrelsteek gebreid wordt, moeten 25 steken 10 cm. breed zijn, terwijl 50 naalden in de hoogte eveneens 10 cm. breed moeten zijn.

We breien het korrelsteekpatroon als volgt:

1e naald (voorkant): * 1 recht, 1 averecht. Vanaf * herhalen.

2e naald (achterkant): De steken, die bij de vorige naald recht gebreid zijn, worden nu averecht gebreid; de steken, die bij de vorige naald averecht gebreid zijn, worden nu recht gebreid.

3e naald: * 1 averecht, 1 recht. Vanaf * herhalen.

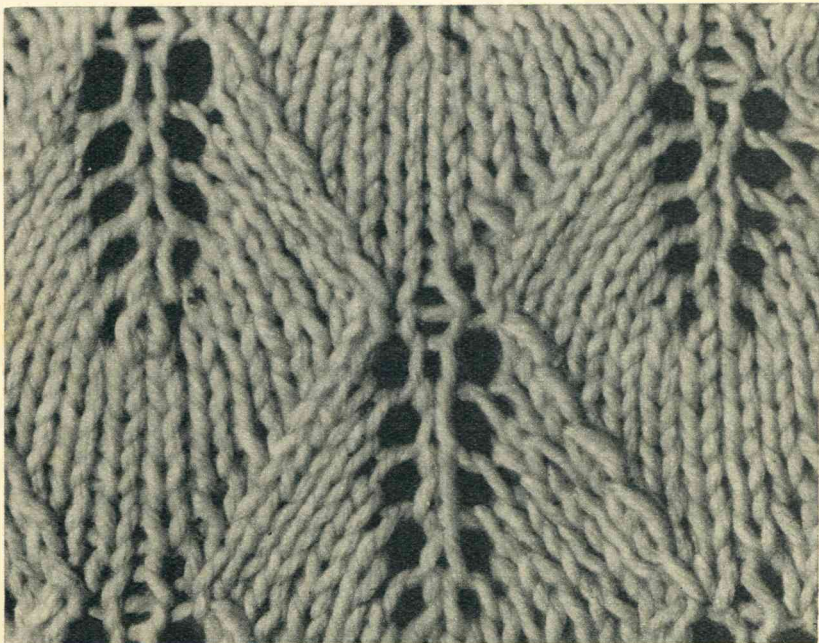
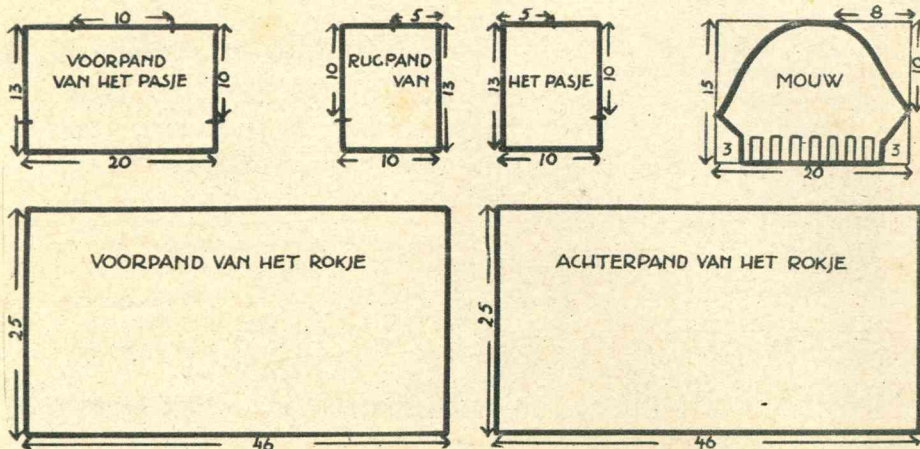
4e naald: Als de 2de naald.

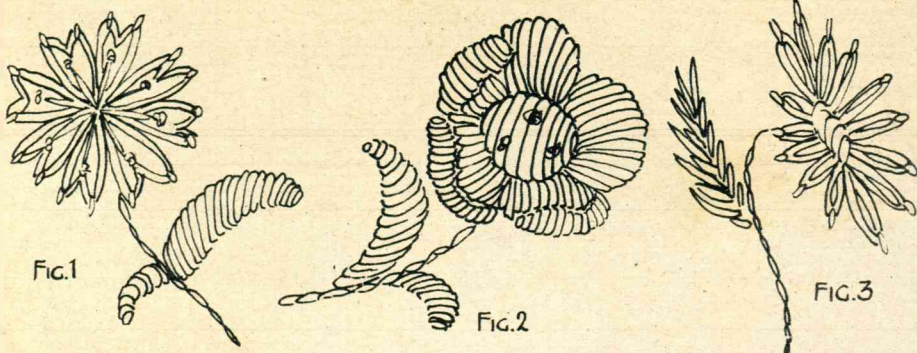
De 1e-4e naald worden telkens herhaald. We zetten voor het voorpand van het pasje 50 steken (20 cm.) op. Daarboven breien we 65 naalden (13 cm.) zonder meerderen of minderen en kanten daarna de steken in één keer af. Het rugpand van het pasje wordt in twee afzonderlijke deelen gebreid.

Voor ieder gedeelte zetten we 25 steken (10 cm.) op en breien 65 naalden (13 cm.) boven den opzetrand. De steken van de laatste naald worden ten slotte in één keer afgekant.

Mouwtjes: We zetten 35 steken op ter breedte van 14 cm. en breien boven deze steken afwisselend 1 recht, 1 averecht voor het manchetje, dat 2 cm. hoog moet worden. Vervolgens breien we boven het manchetje volgens patroontje van het rokje. Vanaf de 3e tot en met de 10e naald, die volgens het patroon van het rokje gebreid worden, wordt bij 't begin en op het einde van iedere naald 1 steek geminderd (ook de omslagen worden voor steken geteld), tot er op de naald nog 12 steken over zijn, die we in één keer afkanten.

De verschillende deelen van het jurkje worden vochtig gemaakt, op de overeenkomstige knippatroontjes gespannen, waarna we ze laten drogen. Dan halen we ze van het knippatroon af en naaien ze in elkaar. Langs het halsje wordt een guirlande van kleine gehaakte bloemetjes genaaid. Hiervoor werken we als volgt: met een dubbelen draad witte wol haken we 3 lossen, steken in de 2e losse terug en haken in deze lossen 8 langgerekte stokjes (ieder stokje moet 1½ cm. hoog zijn). Deze 8 stokjes worden door middel van een vaste tot een ring verbonden, waarna we den werkdraad zó afknippen, dat er een stukje van 10 cm. blijft hangen. Met dit stukje naaien we het bloemetje op het voorpandje of rugpandje vast. Om de meeldraden te vormen, trekken we door ieder klokje een dubbelen wollen draad in een of ander afstekend, gekleurd tintje.

GEBORDUURDE JURK

HOE VINDT U DEZE FLEURIGE ZOMERJURK?

Is ze niet alleraardigst om de garderobe van een bakvisch mee aan te vullen? Met een beetje goeden wil kunt u haar nog vóór de allerwarmste dagen af hebben. Begin er dus vlug aan.

De stof die we voor de jurk gebruiken kan b.v. zijde of linnen zijn. Het komt er maar op aan, dat het borduursel er mooi op uitkomt.

De jurk wordt gegarneerd met bandfluweel — op het oogeblik dé groote mode! We kiezen twee breedten in dezelfde tint. De ceintuur, die van voren een grooten strik heeft, kiezen we b.v. 4 cm. breed, terwijl het bandje dat langs den hals loopt en van voren in een klein strikje eindigt, een breedte heeft van $\frac{3}{4}$ cm. Dezelfde breedte nemen we voor het bandje onder aan de wijde kopmouw.

We kunnen de combinatie kiezen van lichtblauw met dieprood bandfluweel. Ook rose met rood doet het op zich erg goed, maar heeft tot nadeel, dat de geborduurde bloempatronen er minder goed op uitkomen.

Den bloesem, die op de jurk gewerkt wordt, maken we in een paar vroolijke frissche tinten. Onder aan de jurk borduren we een rand, geheel in de rondte,

brengen, wordt het een echt leuk geheel.

Voor het borduren gebruiken we split- of koordzijde. Nemen we het eerste, dan verwerken we echter den geheelen draad.

Laten we nu eerst de bloemen eens afzonderlijk bekijken: Fig. 1 geeft een korenbloem weer. De bloemblaadjes zijn donkerblauw. Voor de meeldraden gebruiken we een draadje wit borduurkatoen, waarvan we nog wel 'n restje hebben liggen. Aan het eind van de meeldraadjes borduren we een hardgeel knopje. Blaadjes en steeltjes zijn groen.

Fig. 2 stelt voor een klaproos, uitgevoerd in twee tinten rood. — We moeten er op letten dat we de kleuren kiezen die bij het bandfluweel passen. — Voor de omgevouwen blaadjes nemen we de donkerste tint, voor de binnenste de lichtere. In 't midden bevindt zich een geel hartje met eenige bruine stippen. Steeltje en blaadjes zijn weer groen.

Fig. 3. Dit is een gele margriet. Een bruin hart zal hier leuk bij afsteken. Steeltje en blaadjes als bij 1 en 2.

Fig. 4. Het bouquetje van alle bloemen bij elkaar. De korenaar er tusschen is uitgevoerd in twee tinten geel. De korels in zacht goudgeel, de kafnaalden in donker geel of lichtbruin.

Wanneer we klaar zijn met het borduren, strijken we de jurk aan den verkeerden kant met een nat doekje op. We leggen het borduursel hiervoor bij voorkeur op een molton of een badhanddoek, omdat de bloemen dan mooi aan den goeden kant uitkomen.

CORRESPONDENTIE

Mevr. J. A. F.-K. te Amsterdam: 't Zou te ver voeren om uw verschillende vragen te beantwoorden, daar deze beantwoording dan zou ontaarden in een technische verhandeling over verschillende spinstoffen. Wel kunnen wij u zeggen, dat wol het best de warmte behoudt omdat het een slechte warmtegeleider is. Dus zoowel dikke als dunne wollen stoffen zorgen dat de warmte bewaard blijft. Bovendien kunnen wij u meedeelen, dat donkere stoffen de warmte absorberen, lichte daarentegen de warmte terugkaatsen. Vandaar dat men 's zomers veel witte en lichtgekleurde stoffen draagt.

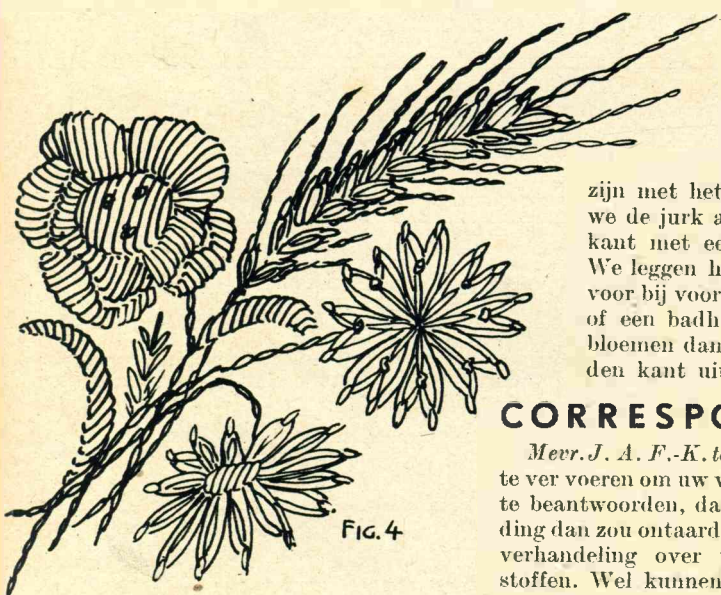

Fig. 4

van de verschillende losse bloemen, die we ook op de mouwen aanbrengen. Van het bovenstuk wordt alleen het voorpand geborduurd. Hier maken we van de verschillende losse bloemen een aardig bouquetje. We zetten er nog een lange korenaar bij en verkrijgen dan een alleraardigst effect. Door verder hier en daar nog wat losse bloemen aan te

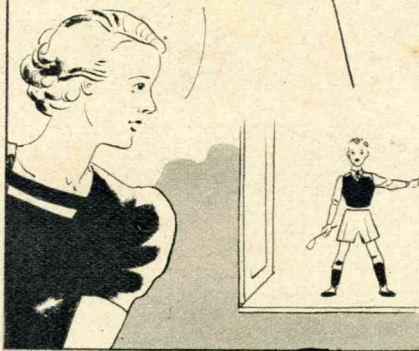
ANDERE KINDEREN VONDEN HAAR VERVELEND

tot H-O haar den ontbrekenden levenslust gaf.

MAMMIE, MAG IK VRAGEN OF DAT KIND VAN DE NIEUWE BUREN HIER KOMT SPELEN

GOED, JULLIE MOGEN WEL IN DEN TUIN SPELEN

WAAR IS JE BUURVROUW GEBLEVEN? IK HEB HAAR NIET EENS ZIEN WEGGAAN JULLIE HEBBEN TOCH NIET GEKIBBEELD?

'T IS NIKS GEEN LEUK KIND OM MEE TE SPELEN. ZE VOND ALLES VERVELEND EN ZE ZEURDE ALDOOR DAT ZE MOE WAS EN DAT ZE 'T KOUD HAD

JAMMER DAT ONZE KINDEREN NIET BETER OPSCHieten MET ELKAAR, DAT KLEINTJE VAN MIJ IS NIET OPGEWASSEN TEGEN DE UWE, IS DIE DAN NOOIT MOE?

VROEGER WEL TOT WE MET EEN H-O ONTBIJT ZIJN BEGONNEN, WAAROM PROBEERT U DAT OOK NIET EENS?

'T IS EEN LUST OM DIE TWEE KINDEREN TE ZIEN RAVOTTEN, DIE ZIJN HEUSCH ONAFSCHEIDELIJK.

DANK ZIJ UW GOEDE RAAD, DIE VITAMINE B IN H-O HEEFT EEN ANDER KIND GEMAAKT VAN NOORTJE, ZE WEEET NIET MEER WAT MOEHEID IS

Wat kinderen „vervelend” noemen, is dikwijls een gebrek aan levenskracht en levenslust, veroorzaakt door een tekort aan de onontbeerlijke Vitamine B. Iedere morgen een heerlijk bord H-O of Quaker Havermout geeft Uw kind de hoeveelheid Vitamine B, waaraan het behoefte heeft en waardoor een flinke eetlust, een sterk zenuwgestel en een goede spijsvertering bevorderd worden. Het is de goedkoopste manier om kinderen gezond en vroolijk te houden.

GRATIS BESCHIKBAAR

zoolang de voorraad strekt, ons handig receptenboekje met vele smakelijke havermout-recepten. Aanvragen te richten aan Quaker, Afd. A, Postbus 905, Rotterdam.

H-O en QUAKER havermout

SCHIJN BEDRIEGT!

VIER MODELLEN VOOR ZWAARDERE FIGUREN

Een moderne variant op het overbekende „Kleeren maken den man” zou een „Coupe maakt de lijn” kunnen zijn. Het zijn de z.g. afkleedende modellen, die de draagster beduidend slanker doen schijnen. Daarentegen ziet men natuurlijk evenveel verkeerd gekozen kleeven, die de tóch al niet overslanke silhouet nog aanmerkelijk verzwaren. 't Is typisch, dat men, behalve ten aanzien van verticale lijnen en gedekte kleuren, eigenlijk geen bepaald recept voor de wat zwaardere vrouw kan geven. Is de eene gebaat bij een V-vormige halsuitsnijding, er zijn ook vele gevulde figuren, die met succes een hooggesloten japon kunnen dragen. Hetzelfde geldt ten aanzien van een enkele draperie, losse plooi of jabot. Alles is hier een

kwestie van nauwlettende studie ofwel overleg met een betrouwbare coupeuse of verkoopster. Het argument, dat een zeker iets een nog veel zwaarder figuur toch wél goed kleedt, houdt geen steek, daar alles afhankelijk is van de persoonlijke eigenaardigheden van het figuur.

Van groot belang voor de wat zwaardere vrouw is een goed corset, maar hoofdzakelijk blijft een groote zelfkennis, een zorgvuldig wikken en wegen, alvorens zij tot nieuwen aankoop overgaat.

Onze jongens gaan naar school

310. Jongensjas, 2 rijen knopen, fluweelen kraag, rug met ceintuur. Verkrijgbaar in de maten 68, 72. Benodigde stof: 1.75 m. à 140 cm. breed.

314. Regenjas, raglanmodel, overdekte sluiting, rug met bies. Verkrijgbaar in de maten 76, 80. Benodigde stof: 2.40 m. à 140 cm. breed.

315. Sportpakje, witte broek met geruit vest. Verkrijgbaar in de maten 68, 72. Benodigde stof: 1 x de lengte der broek à 140 cm. breed en voor het vest 1 x de lengte à 130 cm. breed.

316. Jongensjekker, 2 rijen knopen, rug met opgestikten naad en ceintuur. Verkrijgbaar in de maten 68, 72. Benodigde stof: 1.75 m. à 140 cm. breed.

319. Jongensregenjas, raglanmodel, 2 rijen knopen, schuine zakken. Verkrijgbaar in de maten 68, 72, 76. Benodigde stof: 1.60 tot 2 m. à 140 cm. breed.

Van alle in deze rubriek afgebeelde genummerde kostuums, die ontleend zijn aan het modealbum „Zomerpracht”, zijn patronen verkrijgbaar tegen den prijs van 50 cts. voor complets, 35 cts. voor mantels en japonnen en 20 cts. voor rokken, blouses, kleine avondjassen en kinderkleding. Bij bestelling vooral opgeven het gewenschte maatnummer. Bestellingen kunnen geschieden bij uw agent of bezorger: door girostorting op No. 293631; door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels (s.v.p. niet van 6 ct.) aan het PATRONENKANTOOR „PANORA” — NASSAUPLEIN 1, HAARLEM waarbij 5 cts. extra voor bestelkosten verschuldigd is. Men kan echter de patronen ook afhalen aan het bureau van dit blad.

WAT ZULLEN WE ETEN?

- Zondag:** Groentesoep.
Ossenhaas.
Snijboonen.
Aardappelen.
Citronevla.
- Maandag:** Koude ossenhaas.
Postelein.
Aardappelen.
Rijstebrij.
- Dinsdag:** Posteleinsoep.
Runderrolletjes.
Gestoofde tomaten.
Aardappelen.
- Woensdag:** Gebraden worst.
Meiknolletjes.
Aardappelen.
Rabarberschuimkop.
- Donderdag:** Gebakken spek.
Tuinboonen.
Aardappelen.
Deensche vla.
- Vrijdag:** Harde eieren.
Sla.
Aardappelen.
Boekweitegort met stroop.
- Zaterdag:** Zomer-erwtensop.
Pannekoekjes met jam.

Mej. K. R. te Amsterdam. Ja, het middel, dat men u meedeelde, is juist: Tomaten (trouwens ook andere vruchten, zooals b.v. sinaasappelen) laten zich veel gemakkelijker schillen, wanneer men ze te voren even in heet water doopt.

Mevr. P. te Den Bosch. De schaal, waarvan het vernis gedeeltelijk verdwenen is, zoudt u met aceton kunnen behandelen, waardoor het vernis geheel verwijderd wordt. Wanneer u haar dan wat oppoetst, zal zij nog best te gebruiken zijn.

Mej. den H. te Rotterdam. Wasvlekken kunt u verwijderen met behulp van terpentijn. Blijken ze erg hardnekkig, dan kan de terpentijn te voren nog even worden verwarmd. Dit mag echter niet op het vuur gebeuren, doch zgn. au bain marie, dus in een bakje of kommetje heet water.

De roestvlekken van het metaal zijn te verwijderen met behulp van wat petroleum ofwel met behulp van een doorsneden ui.

Den donkeren vilthoed van uw man, die er wat smoezelig uitziet, kunt u uitstekend opknappen met gewoon bier. Dit neemt een groote hoeveelheid vuil weg en is voor dergelijke donkere vilten hoeden zeer aan te bevelen. —

Wat uw verzoek betreft, wij vreezen hieraan niet te kunnen voldoen, daar een kledingstuk als door u bedoeld tegenwoordig practisch bijna niet meer gedragen wordt.

Mevr. M. H. te Rotterdam. Wij vreezen, dat de in de wasch bedorven kousen niet meer gered kunnen worden. Dergelijke vlekken, die ontstaan zijn, doordat ander gekleurd goed per abuis meegewassen is, zijn doorgaans niet meer te verwijderen.

CORRESPONDENTIE

Mevr. de W. te Den Helder. Uw pitterien wieg, die wat smoezelig geworden is en thans een opknappbeurt noodig heeft, kunt u afborstelen met een lauw, niet te sterk zeepsopje ofwel met water met zout. Ook wordt wel spinaziewater gebruikt, dat eveneens een uitstekend resultaat geeft. In ieder geval moet het riet met helder water worden nabehandeld. Is het behalve smoezelig ook wat geel geworden, dan kunt u het bleeken met bleekwater of wel een weinig waterstofsuperoxyde (3%-oplossing).

Nu en dan...

...voelt men zich de kracht tot doorzetten ontzinken. Nu en dan zou men ergens anders willen zijn. Men zou even wat frissche lucht willen scheppen. Maar dat is helaas niet altijd mogelijk. Een flacon Lohse Uralt Lavendel kan men echter steeds bij zich hebben, om zich af en toe het voorhoofd te verkoelen en zich te verkwikken aan de zuivere, bijzondere geur. De prijs kan geen beletsel zijn. Deze is slechts 75 cents voor den mooien, handigen zakflacon.

**Licht
zijde U
toe
?**

Zijde - de edelste der stoffen - wordt ook voor Juvena-onderkleding gebruikt. Wij beelden hier een specimen af. Het is zeer mooi vervaardigd, met bescheiden garneeringen op de borst, de pantalonpijpen en het pantalonelastiek. Het is voorzien van verstelbare schouderbandjes en omsluit het lichaam even elastisch als alle Juvena-onderkleding. Het is Juvena-onderkleding bij uitnemendheid.

Juvena

★ Juvena-onderkleding wordt in bijna alle goede zaken verkocht. Waar niet, vraag men het adres van den dichtstbijzijnden leverancier aan Jos. Kónings, Koningin Wilhelminalaan 475-o, Voorburg.

IN DE ZWITSERSCHE ALPEN

11

9

14